

РЕШЕНИЕ

№ 252

гр. София, 06 юли 2023 г.

Върховният касационен съд на Република България, I НО, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди и двадесет и втора година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЕН ПЕТРОВ
ЧЛЕНОВЕ: СПАС ИВАНЧЕВ
ТАТЯНА ГРОЗДАНОВА

при секретар Марияна Петрова, при становището на прокурора Калин Софийански, изслуша докладваното от съдия Спас Иванчев наказателно дело № 843 по описа за 2022г.

Производството по реда на чл.346 т.1 от НПК е образувано по подадени;

1. Протест от прокурор от Бургаската окръжна прокуратура, упълномощен представител на държавното обвинение пред въззивната инстанция от Главния прокурор на Република България, ведно с допълнение;
2. Касационна жалба от частните обвинители и граждански ищци по делото – М. М. Г., Г. С. С., И. Г. С., И. Г. С. и С. С. С., действаща чрез законния представител М. И. М., подадена чрез повереника им, ведно с допълнение;
3. Касационна жалба от подс.С. И. К. чрез защитник, ведно с допълнително писмено изложение;
4. Касационна жалба от подс. С. Х. М. чрез защитник, ведно с допълнения от защитници;
5. Касационни жалби от подс.С. С. П., чрез защитници, ведно с допълненията.

С касационния протест и касационните жалби се атакува присъда № 5 от 11.04.2022 г. на Апелативен съд - Велико Търново по ВНОХД № 20214000600175/2021 г. по описа на Апелативен съд - Велико Търново.

С тази присъда е отменена частично присъда № 176/17.07.2017 г. по НОХД № 189/2015 г на Бургаски окръжен съд. Присъдата е изменена, като подс.Н. А. С. е признат за невиновен и оправдан по обвинението чл.142, ал.2, т. 1, 2 и 7, вр. ал.1, вр. чл.20, ал.3 и ал.4 от НК, както и по обвинението да е извършил престъпление по чл.116, ал.1, т. 7 и 9, вр. чл. 115, вр. чл.20 ал.3 и ал.4 от НК, отменено е приложението на чл.23 от НК за този подсъдим, както и е отменена присъдата в гражданско-осъдителната част за присъденото обезщетение за неимуществени и имуществени вреди.

Първоинстанционната присъда е отменена частично по отношение на подсъдимите К., П. и М. относно обвинението да са извършили деянията по

чл.142, ал.2, т. 1, 2 и 7, вр. ал.1, вр. чл.20, ал.3 и ал.4 от НК и чл.116, ал.1, т.7 и 9, вр. чл.115, вр. чл.20, ал.3 и ал. 4 от НК в съучастие с подсъдимия Н. С..

Съдът се е произнесъл и в гражданскоосъдителната част, като е осъдил подсъдимите П., К. и М. да заплатят солидарно на гражданските ищци направените пред въззивната инстанция разноски. Въззивната инстанция се е произнесла относно част от веществените доказателства, като е изменила присъдата на първата съдебна инстанция относно част от веществените доказателства, в останалата част присъдата на Бургаски окръжен съд е потвърдена.

А).Прокурорът от ОП-Бургас в касационния си протест ангажира и трите касационния основания. Претендира, че при допуснатите съществени нарушения на процесуалните правила са ограничени правата на държавното обвинение, както и на частните обвинители и граждански ищци, както следва;

I. По касационното основание, свързано с допуснати нарушения на процесуалния закон:

1.Оспорва доказателствения анализ на въззивната инстанция, довел до потвърждаване на оправдаването на подс. К. и за първи път оправдаването на подс. Н. С., като сочи, че оценката на доказателствата от страна на въззивния съд е превратна, не според действителното им съдържание и че не е извършена цялостна оценка на доказателствата в тяхната съвкупност и взаимовръзка;

2. Насочва възраженията си към оценката на доказателствата по отношение на подс. К., като твърди, че с подс. М. двамата осъществявали значима дейност с икономически характер и че това били лицата, които възлагали задачи на подсъдимите Н. С. и С. К. и че не подс. М., а подс.К. помогнал на семейството на подс. К., като това обстоятелство не било анализирано в пълнота и с внимателна преценка – в обяснения от 23.10.2009г. на подс. К. относно обещание от подс. М. за финансова помощ. Твърди игнориране на следните обстоятелства;

2.1 - че офшорната компания Б. ООД е придобила капитала на “А.“ ЕООД - собственик на имот № ** с площ **** кв. метра, находящ се в кв. * в Южна промишлена зона – Бургас;

2.2 - че пълномощник на офшорната компания е бил св. Зл. Ж. - адвокат в град Варна;

2.3 - че в последствие имотът бил прехвърлен на св. Ст. М., че при обиск спрямо Г. К. на 16.10.2009 г. било открито пълномощно с упълномощител Зл. Ж. за автомобил в полза на подс. Г. К.;

2.4 - Тези доказателства, според прокурора, наред с епикриза на подс. К., искане за изменение на мярката за неотклонение на подс. Н. С., подадено чрез ОП - Бургас - л. 77 и сл., том 5 от ДП, сочели на връзка между св. Ж. и подс. К., наред с това връзка на последния с „Б.“ ООД. Прокурорът твърди доказан наличен интерес на подс. К. към момента на обиска към подс. Н. С. и подс. С. К., включително по повод правното им положение в рамките на това разследване и наказателно производство.

2.5. Прокурорът твърди, че има недооценка и превратно ценени обективни данни относно прехвърлянето на имот № ** от Ст. М. и съпругата му на 11.10.2007 г. на дружество „Т.“ ООД. На това дружество към 01.11.2007 г. управител е бил Б. Т., собственик на „Т. – К.“ ЕООД, гр. Варна, чийто дялове през 2011 г. бил прехвърлил на сестрата на подсъдимия С. М.. Пълномощник на Т. като управител на „Т. – К.“ ЕООД бил подсъдимият Г. К.. Прокурорът изтъква, че с пълномощно

от 2005 г., управител на „Т. ООД“ е бил и Л. К. от град Варна, който пък бил съдружник в „Г.“ ООД, гр. Варна. Допълва, че пълномощник на „Г.“ ООД през 2010 г. е била З. Р., която според данни по делото била близка с подсъдимите К. и Ст. М..

Развива се и теза за анализ в недостатъчна степен и в противоречие с правилата на НПК за преценка на доказателствата на следните обстоятелства;

2.6 - че имот № ** е бил продаден на „Е.“ ООД през 2013 г. - и то при публична продан по изпълнително дело на НАП (обичайно продажната цена при публична продан била по - ниска от реалната), за 154 098 лева. При направена изискуема от НПК оценка на тези доказателства се стига до несъмнен извод, че се касае за имот със значителна стойност, който/която е създал/а съществен стопански интерес у подсъдимите;

2.7 - за значителна стойност на имота сочели и показанията на св. С. Й.. Според тях сумата от 22 000 лева като цена за имота, на която бил прехвърлен имота на св. Ст. М., е 8 пъти по - ниска от пазарната;

2.8 - от наличните по делото доказателства ставало ясно, че подс. К. е взел от св. Я. С. документи за имот № **, след като изрично пред този свидетел подс. М. е казал, че за книгата „ще изпрати някой от неговите хора“;

2.9 - твърди, че ако въззивната инстанция е анализираща „съобразно правилата на НПК сочените по-горе доказателства“, то е щяла да достигне до извод, че не следва да се приемат обясненията на подс. К., че не е имал никога нищо общо с имот № ** и не е имал интерес от него (освен изявленията, че е бил помолен от колеги да препоръча коректни хора, които да представляват търговец в град Бургас като ликвидатор и управител, поради което препоръчал св. Ж. У. и св. Н. Ш., а също така препоръчал адвокат на св. Ст. М. по повод жалба относно същия имот срещу него в бургаската прокуратура).

2.10 - Оспорва аналитичната дейност на въззивната инстанция, като основава извод, че „ситуацията около посочения имот съществено“ била ангажираща икономическите интереси на подс. М., но и на подс. К., като това наред с желанието на пострадалия за придобиване на този имот са в генезата на конфликта, който е мотивирал извършването на престъплението.

2.11 - Прокурорът конкретизира оспорването на оценъчната дейност на второстепенния съд, като се позовава на обясненията на подс. Ст. П. от 01.06.2011 г. за среща на отвлечения пострадали в град Обзор с две лица, а пък подс. Ст. К. му съобщил, че хората, които искали срещата с пострадалия са „милионери, ...богати хора“, че тези хора поискали пострадалия да бъде убит, че тези хора, които са поръчителите, са двама, от град Варна и са състоятелни хора.

Прокурорът се позовава и на обясненията на подс. Ст. П. от 07.04.2011 г., където той съобщавал, че според подс. Ст. К. поръчителите искат пострадалия С. в град Варна, като съдът не бил съпоставил тези гласни доказателства с показанията на св. Ф. Ф. от 24.07.2009 г., който посочвал, че подс. К. е един от шефовете на подс. Ст. К. и Н. С., както и с други показания на същия свидетел Ф. от 07.07.2009 г. за споделена от подс. Ст. К. необходимост да посети „неговите хора“ в град София и за управляване от него на автомобил „И.“, иначе собственост подс. Ст. М., който пък го предоставял и на св. Ст. М..

2.12 - Продължава с оспорването на оценъчната дейност при преценката от въззивната инстанция на:

-показанията на св. Д. К. Д. от 17.01.2009 г.(пресъздаващи твърдения на подс. Ст. К., че пострадалият е „поръчан“ от София, от лица, които щели да му помогнат да се занимава със земеделие);

-на обясненията на подсъдимия Ст. К. по време на първото по ред първоинстанционно съдебно следствие от 18.06.2014 г., в които той е обяснил, че се занимава със земеделие в село Н. Р., познавайки майката на подс. Ст. М., която пък обработвала земи в това село;

- обясненията на подсъдимия Н. С. на същата дата - 18.06.2014 г.,(в които установявал, че през 2008 г. - 2009 г. подсъдимия К. е бил съдебен изпълнител в град София, установено по безспорен начин, както била установена и държавната служба на подс. М.);

- показанията на служителите на МВР - св. Р. Д., св. Зл. К. и св. В. Ц., работили по случая, беседвали с подсъдимите, както и с лицата, свързани като цяло с процесните деяния. Тези показания били неправилно игнорирани от съда, а и също са били подложени на превратна оценка;

- твърди се оценка в недостатъчна степен на съобразяване и анализ на ВДС, изготвени чрез прилагане на специално разузнавателно средство по отношение на св. Ф. Ф. и св. Н. Д.; както и на показанията на последния от 16.09.2009 г. – които съдържали указания за това, че поръчката за инкриминираните деяния била от София, че подс. Ст. К. бил викан от шефовете си в София. Прави се довод от липсата на телефони у Ст. К. при посещение в София за фактическа дейност, за която се е държало да остане скрита.

Държавният обвинител иска отмяна на оправдаването на подсъдимия К. и признаването му за виновен с налагане на наказание лишаване от свобода за десет години за извършеното от него престъпление по чл. 142, ал. 3, вр. ал. 2, т. 1, т. 2 и т. 7, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и 4 от НК, осемнадесет години лишаване от свобода за извършеното деяние по чл. 116, ал. 1, т. 7 и 9, вр. чл. 115, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 от НК, с определяне на наказание по правилата на чл.23 от НК с последващите допълнителни произнасяния на съда при такова уважаване на наказателната претенция относно режима, разноските и задържането под стража.

3. Исква също така отмяна на оправдаването на подс.Н. С., като бъде осъден за престъпление по чл.142, ал. 3, вр. ал.2, т. 1, 2 и 7, вр. ал.1, вр. чл.20, ал.3 и ал.4 от НК и за престъпление по чл.116, ал.1, т. 7 и 9, вр. чл. 115, вр. чл.20, ал.3 и ал.4 от НК. Твърди наличие на превратна или в недостатъчна степен добра преценка от въззивната инстанция на конкретни доказателствени материали за извършеното от този подсъдим и връзката му с процесните събития;

3.1. Твърди на първо място липса на дължима задълбочена и сравнителна оценка на показания от 11.07.2008 г. на анонимен свидетел № 2 по досъдебното производство (разказ на свидетеля с описание на споделен разказ от св.Д. К. Д. за свършена работа от „неговите хора“ – убийството на пострадалия);

3.2 В същия аспект интерпретира показанията от 17.01.2009 г. на св. Д. К. Д. пред съдия по досъдебното производство (които сочели по несъмнен начин, че подс. Ст. К. е осъществявал различни дейности заедно с подсъдимия Н. С.);

3.3 На следващо място посочва показанията на св. Ф. при разследването пред съдия от 07.07.2009 г. (за наличието на общ шеф на подс. Н. С. и подс. С. К., съответно след убийството двамата били получили сграда за демонтиране, като парите от разрушаването на сградата „минавали“ през подс. Ст. К., че подс. Н. С. осигурил „заетостта“ на К. при неговите „шефове“). Позовава се на житейска и

правна логика за това да се направи извод, че именно тези двама подсъдими са получили заедно поръчката за отвлечане и убийство, за да се обогатят;

3.4 Държавният обвинител оспорва и игнорирането на показания на св. Н. Х. от досъдебното производство от 12.08.2009 г., която посочила, че убийтия М. Х. е имал познат „Н.“, като това свързвало подс. С. с един от преките извършители на убийството на пострадалия Ст. С.;

3.5 Оспорва игнорирането на обясненията на подс. С. П. от 01.06.2011 г. (съдържащи описание на разговор на подс. Н. С. и подс. Ст. К. за убийството с предложение за възнаграждение, за претенция на М. Х. към тези двама подсъдими за това, че не бил получил обещано възнаграждение за поръчката за убийство).

3.6 Държавният обвинител отново се позовава на показанията на св. Р. Д., св. Зл. К. и св. В. Ц. - служители на МВР, като твърди, че както по отношение на подс. Г.К., така и по отношение на подс. Н. С. те потвърждавали участието на подсъдимия и били превратно ценени от въззивната инстанция. Позовава се и на игнориране от въззивната инстанция на показания на св. Зл. Ж. в показания от 23.11.2009 г. при разследването, потвърдени и по време на съдебното следствие, че подсъдимият Н. С. е описан като шофьор на подс. Ст. М., но и като участник с лични действия, в качеството на скрит пълномощник на този подсъдим, при покупко - продажба на имоти, участия в търгове за имоти и в ръководството на предприятия. В този смисъл според касационният подател подс. Н. С. бил „очевидно“ запознат със ситуацията около имот № **, с ново игнориране на показания в тази връзка - на св. Я. С. пред първата съдебна инстанция на 03.07.2015 г., който пътувал в автомобил, управляван от подс. Н. С. до град Бургас по искане на подсъдимия Ст. М. за да бъде показан на последния имот № **.

3.7 Държавният обвинител и касатор се позовава и на други доказателства, останали неанализирани от въззивната инстанция;

– обстоятелствата относно св. Б. Ж., който като адвокат е бил защитник на подс. Ст. П. по друго наказателно производство, пък номерът му бил част от контактите в мобилен апарат, иззет от подс. Н. С., като този адвокат бил заявил в заседание от 27.05.2016 г., че не познава подсъдимите Ст. К. и Н. С.;

-че в това заседание същият свидетел заявил, че името на св. Ст. М. не му говори нищо, а било установено че е представлявал М. по НАХД № 2493/2007 г. на БРС, пряко свързано с имот № 90;

- че на 07.07.2009 г. при оглед на автомобил, ползван от подс. Н. С., в превозното средство е била открита бележка от застраховател на името на св. М. - обстоятелство, което според обвинението представляваща още една обективна находка за връзката между този подсъдим, св. М. и подс. Ст. М..

Касаторът в лицето на държавния обвинител поддържа тезата, че оценката на доказателствата по отношение на престъпната дейност на подс. Н. С. е превратна, извършена е не според действителното съдържание на тези доказателства, като е пропусната цялостната оценка на доказателствата в тяхната съвкупност и взаимовръзка. По този начин въззивната инстанция е допуснала нарушение на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК. Това от своя страна е довело според него, до ограничаване на процесуалните права на държавното обвинение и на частните обвинители и граждански ищци.

Иска осъждане на подс. Н. С. , за престъпленията по чл. 142, ал. 3, вр. ал. 2, т. 1, 2 и 7, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 от НК и по чл. 116, ал. 1, т. 7 и 9, вр. чл. 115, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 от НК като съответно се наложи за отвлечането

наказание от десет години лишаване от свобода, за убийството за срок от осемнадесет години лишаване от свобода и при определяне на общо наказание по чл.23 от НК да се приложи и чл.24 от НК.

4.Оспорва и връщането на веществени доказателства;

4.1-връщането на И. П. И. на ВД 1-9 патрона в кутия, ВД 7 - газов пистолет „Волтран“ с пълнител с 5 патрона и кобур, които вещи били под специален режим, те следвало да се предадат на органите на МВР, оправомощени да преценят дали лицето, от което са били иззети, има право да притежава и носи същите;

4.2-1 бр. пакет в пощенски плик 17/20см., на който е изписано И. И., предадена вещь доброволно на 17.01.2009 г. от водач на автобус, а не от И. И..

4.3 - въззивната инстанция потвърдила пропуск на съда от първата инстанция да се произнесе относно вещи, обозначени като ВД 21, приложени към делото с обиск и изземване спрямо И. И. от 17.01.2009 г.;

4.4 - връщането от съда на първата инстанция на подсъдимия Ст. К. на свидетелство за регистрация на МПС – О., модел „К.” 1.7 Дизел с рег. № ***** и 2 бр. регистрационни номера за моторно превозно средство - преден и заден с рег. № *****, тъй като тези вещи са били свързани с регистрацията на моторни превозни средства, контролирана от МВР и е следвало да се изпратят на ОД на МВР - Варна за преценка дали и на кои лица да бъдат върнати евентуално.

4.5 - връщането от състав на първата инстанция на подсъдимия Г. К. на пълномощно на български език с упълномощител З. З. Ж. и упълномощен Г. С. К. за управление на МПС „Н.” рег. № ***** , ведно с превод на английски език - 3 листа, и пълномощно на български език с упълномощител З. З. Ж. и упълномощен Г. С. К. за управление на МПС, л.а. „Н.”, рег. № ***** - 1 лист, тъй като книгата били относими към предмета на доказване, защото сочели на отношения между подсъдимия и свидетеля по делото Зл. Ж.. Според държавния обвинител следвало да се оставят копия по делото.

4.6 - относно липсата на произнасяне на съда от първата инстанция за изискани по време на първоинстанционното съдебно следствие оперативни дела на МВР, като след влизане в сила на присъдата оперативните дела следвало да бъдат върнати за архивиране на органите на МВР, с копия от относимите към предмета на доказване материали от тези дела.

4.7 - относно липсата на произнасяне на съда от първата инстанция за банкнота с поминал 20 лева, иззета като веществено доказателство при оглед на автомобил, ключове за който е имал подс. Н. С. - л. 18 - на гърба, том 5 от досъдебното производство, съхранявана в трезор на държавното обвинение в Бургас.

II. Оплакването на прокурора за нарушение на закона;

1.Държавният обвинител твърди, че не е приложен закон, който е трябвало да бъде приложен, като се позовава на потвърждаването на оправдаването на подс.Г.К. и за оправдаването от въззивния състав на подс.Н.С..

Според него с възприемането на поведението на двамата подсъдими, че е несъответстващо с правните норми по възведеното обвинение, въззивният съд е допуснал съществено нарушение на материалния закон.

2.Следващото нарушение на закона според държавния обвинител е допуснато при частичното оправдаване на осъдените от първостепенния съд подсъдими по обвинението по чл. 142, ал. 3 НК, относно това от деянието да са настъпили значителни вредни последици, изразяващи се в смъртта на пострадалия

С.. Това нарушение на материалния закон не било отстранено от въззивната инстанция, поради което го допуснала отново.

Твърди, че последвалата отвличането смърт на пострадалия С. сама по себе си представлява настъпили значителни вредни последици. Допълва, че такива са и съществените негативи за семейството на пострадалия и за неговите близки, за децата му и за ръководената от него търговия, преговорите за създаване на циментов терминал - пръв такъв в пристанище в страната. Според прокурора съставът на чл. 142, ал. 3 от НК не ограничавал характера на значителните вредни последици и лицата, или пък дейностите, които следва да са увредени.

Прокурорът твърди, че в трите редакции на наказателния закон – чл.142 от НК, е предвиден квалифициран състав, когато от отвличането са настъпили значителни вредни последици. Така частичното оправдаване на посочените подсъдими било незаконосъобразно и постановено при нарушение на материалния наказателен закон, като след деянието не бил последвал наказателен закон, който да не е предвидил квалифициран състав на отвличането при настъпили значителни вредни последици. Най-благоприятна се явявала редакцията на закона към ДВ бр. 92/2002 г.

Иска подсъдимите Н. С., Ст. М., Ст. К. и Ст. П. да бъдат признати за виновни в извършване на престъпления по чл. 142, ал. 3, вр. ал. 2, т. 1, 2 и 7, вр. ал. 1 от НК, вр. чл. 20, ал. 2 от НК - за Ст. П., вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 от НК - за Н. С., Ст. М. и Ст. К.. Посочва че са били налице основания за отмяна от страна на въззивната инстанция на присъдата на първата инстанция в съответната и част, като се приложи закон за по-тежко наказуемо престъпление, за което е имало обвинения в първата инстанция и за което се съдържало искане във въззивния протест. Поддържа това си искане в цялост и по отношение на подсъдимия Г. К.- по повод обвинението за отвличане.

III. Държавният обвинител ангажира и третото касационно основание – явна несправедливост на наложеното наказание;

1. На първо място оспорва отпадането на наказуемостта на подс. Н. С.. Извън чистото съдебно минало на дееца, прокурорът се позовава на НАХД № 24/2000 г. на РС – Варна, с наложено административно наказание по реда на чл. 78а от НК за деяние по чл. 343, ал. 1, б. Б от НК.
2. На следващо място посочва, че извън осъжданията на подс. Ст. К., които са от значение за квалифициране на деянието по настоящето дело като извършено при условията на опасен рецидив са налице и други осъждания - преди и след инкриминирания период, Посочва, че това са такива по няколко други дела за различни престъпления - по чл. 330, чл. 325, чл. 195, чл. 256, чл. 346, чл. 279, чл. 316, вр. чл. 308, чл. 131, ал. 1, т. 12 и чл. 207 от НК. Според прокурора тези осъждания, както и търпените по тях наказания очевидно не са имали някакъв ефект спрямо личността на подсъдимия Ст. К., като това определя този деец с повишена степен на обществена опасност. В този смисъл извършеното от него е следвало да бъде ценено от въззивната инстанция чрез налагането на по - тежки наказания.
3. За подсъдимия Ст. П. прокурорът посочва, че е осъждан преди инкриминирания период за престъпления по чл. 252, чл. 253, чл. 346, чл. 196 и чл. 131, вр. чл. 129 от НК, а след това - за деяния по чл. 115 и чл.

339 от НК, като този деец опитал и да се укрие от правосъдието извън страната. Изложеното налага извод по мнение на държавното обвинение за изключително високата степен на обществена опасност на дееца и неговите действия. Според прокурора дейността на всички подсъдими е осъществена при множество квалифициращи признаци, което налагало отчитане от страна на въззивната инстанция като отегчаващо обстоятелство, но не било сторено. По - тежката наказуемост била налице дори при наличие на само един квалифициращ признак, като наличието на няколко квалифициращи признаци, без да води до по - тежка наказуемост по закон, следва да се отчете при индивидуализацията на наказанието като обосноваващи по-голямо по размер наказание при определяне на наказателната санкция.

4. Относно наказанията, които според държавното обвинение е следвало да се наложат на подс. Г. К., се поддържат горните основания.
5. Държавният обвинител иска за подс. Н. С., Ст. М., Ст. К. и Ст. П., за извършеното отвличане и при правилна правна квалификация на дейността за престъпленията по чл. 142, ал. 3, вр. ал. 2, т. 1, 2 и 7, вр. ал. 1 от НК, вр. чл. 20, ал. 2 от НК - за Ст. П., вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 от НК - за Н. С., Ст. М. и Ст. К., на всеки от подсъдимите налагане на наказание лишаване от свобода в размер на 10 години. Това не било сторено от въззивната инстанция при наличие на съответен въззивен протест и съобразяване с целите по чл.36 от НК при установени обстоятелства по извършване на отвличането, относно данните за съдимостта на подсъдимите и на техните характеристични данни. Също така справедливостта изисквала подобно изменение и увеличаване на наказанията.
6. Относно подсъдимите Н. С. и Ст. К. за извършените съответно престъпления по чл. 116, ал. 1, т. 7 и 9, вр. чл. 115, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 от НК и по чл. 116, ал. 1, т. 7, 9 и 12, вр. чл. 115, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ от НК, за първия прокурорът иска налагане на наказание лишаване от свобода за срок от 18 години, за втория - от 20 години, като тези размери щели да съответстват на посочените по-горе в т.5 обстоятелства.

Прокурорът иска касационната инстанция при условията на чл. 354, ал. 5, изречение второ от НПК да реши делото, без да го връща за ново разглеждане, упражнявайки и правомощия на въззивната инстанция и да постанови нова присъда съобразно исканията в протеста.

В допълнение към касационния протест прокурорът се спира на конкретни обстоятелства, които са били според него пренебрегнати от въззивната инстанция и съставляващи според него нарушаване на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК, с което са ограничени правата на държавното обвинение, както и на частното;

1. Погрешно са били изследвани и обсъдени обясненията на подсъдимия С. П. от разпита му в качеството на обвиняем на 01.06.2011 г. по време на досъдебното производство - л. 10-12, том 22 от ДП, като се подчертава особено стр. 10, на гърба, в присъствие на защитник и надлежно прочетени и приобщени по време на съдебното следствие на първата инстанция - стр. 33 от протокол от съдебно заседание на

16.03.2016 г. по НОХД № 189/2015 г. на Бургаски окръжен съд. Оплакването на прокурора се състои в липсата на правилно съпоставяне с приобщени предходни обяснения от 07.04.2011 г., също приобщени, като се подчертава „особено с последния абзац от обяснения на стр. 9, том 22 от досъдебното производство“. Прави се позоваване на грешка в мотивите за времето на среща между М. Х. и подс. Ст. К. и подс. Н. С. относно това, че се състояла след отвличането и убийството – л.39 от мотивите на АС-Велико Търново. Допълва се, че от една страна въззивната инстанция е възприела като правилни действията на съда от първата инстанция за кредитиране на обясненията на подс. Ст. П. – л.27 от мотивите, от друга – че срещата се е състояла след отвличането. Според прокурора при правилен сравнителен анализ съдът би достигнал извод, че именно на предхождащата убийството среща двамата подсъдими са заявили, че исканата от Х. сума е голяма и са предложили половината от нея. Според прокурора с тези гласни доказателства пряко и конкретно бил уличен подс. Н. С. в извършване на предявените му обвинения. Допълнително се правят изводи от друга част на обясненията на подс. Ст. П. от 01.06.2011 г. - стр. 12, том 22 от досъдебното производство, за негова среща с подс. Н. С. и Ст. К., като последния извикал П. на тази среща. Подс. Ст. П. бил разбрал, че двамата подсъдими искали да го убият, че М. Х. поискал да узнае къде живеят К. и С., за саморазправа с тях поради това, че го били излъгали за обещаната парична сума за отвличането и убийството.

2. Прокурорът се оплаква и от игнориране на показанията на св. В. Ц. при съдебното следствие от 30.11.2015 г. — стр. 9 от съдебния протокол, и показанията от досъдебната фаза на този свидетел, прочетени и приобщени към съдебното следствие - стр. 127, том 22 от досъдебното производство, както и показанията на св. Р. Д. от досъдебната фаза, прочетени и приобщени към съдебното следствие — стр. 129, том 22 от досъдебното производство. В тези показания се съдържа потвърждение на обясненията на подс. Ст. П. и въззивната инстанция била приела, че тези показания могат да бъдат ползвани за установяване на факти от предмета на доказване.

3. Оспорва доводите на въззивната инстанция като противоречащи на правилата на НПК и ЗСРС, както и на задължителната съдебна практика, че веществените доказателствени средства от приложени СРС при разговори между полицейски служители и подсъдимия Ст. П. не могат да бъдат ценени като доказателства и конкретно относно посочването в тях на действия на подс. Н. С., относими към обвинението - стр. 24-25 от мотивите. Според прокурора нормативната база не предвижда ограничения.

4. Посочените нормативни актове не предвиждали ограничения относно събитията, спрямо които е допустимо да се прилагат СРС, като анализът според прокурора на твърдените от подс. Ст. П. обстоятелства не показвал несъответствие със спомените на подсъдимия или внушение от страна на полицейските служители. Обвинителните доказателства според прокурора били преимуществено поотделно и едностранчиво ценени от въззивната инстанция – конкретно мотиви на стр.39-41.

5. Прокурорът оспорва и изводите на въззивната инстанция относно оправдаването на подс. Г. К., като се позовава на същите нарушения на процесуалните правила – по чл.13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК, като твърди по същия начин, че са довели до ограничаване правата в процеса на държавното обвинение и на частните обвинители и граждански ищци. По същия начин излага твърдения за анализ на доказателствата само поотделно и едностранчиво от въззивната инстанция, игнориране на връзката между отделните доказателства и доказателствената верига, която те създават в своята съвкупност, като заключава, че доказателствено аналитичната дейност на апелативната инстанция не съответства на принципа, че доказателствата по делото следва да бъдат анализирани и оценени поотделно и в тяхната съвкупност. Твърди, че напълно са игнорирани от апелативния съд изготвените и приложени по делото веществени доказателствени средства по използваните специални разузнавателни средства с фиксирани разговори между подсъдимите, които установявали категорично, че именно подсъдимите М. и К. са лицата, които дават задачите на подс. Н. С. и подс. Ст. К., които финансират последните и са техни фактически ръководители и работодатели. Оспорва извода на въззивната инстанция относно липса на доказателства за конкретен икономически интерес на подс. К. към имот № **, тъй като не било съобразено прехвърлянето на имота на дружество „Т.“ ООД с управител Б. Т.. Не било съобразено, че последният бил собственик на „Т. – К.“ ЕООД, гр. Варна, чиито дялове през 2011 г. прехвърлил на сестрата на подсъдимия Ст. М., като пълномощник на Т. в качеството му на управител на „Т. – К.“ ЕООД е бил подсъдимият Г. К.. Прокурорът изгражда връзка с налично пълномощно от 2005 г., с което управител на „Т.“ ООД е бил и Л. К. от град Варна, съдружник в „Г.“ ООД, гр. Варна (като пълномощник на „Г.“ ООД през 2010 г. е била З. Р., която пък била близка с подсъдимите Г. К. и Ст. М.). Прокурорът оспорва възприемането от въззивната инстанция за достоверни обясненията на подс. К., че е препоръчал лица за участие в ръководството на дружество в град Бургас, свързано с имота съответно, че е препоръчал на св. М. адвокат по повод жалба, отново свързана с имота - стр. 42 и извода в тази връзка на съда по същество за липса на икономически интерес към имота на същия подсъдим. Държавният обвинител твърди, че обясненията на дееца, че е проявил интерес към имота по молба на колеги от София, съчетан с отказ да посочи кои са тези колеги, са били индиция, че е действал по своя инициатива. Изтъква, че мотивите на съда са противоречиви по отношение преценката за достоверност на обясненията на подс.К. – относно познанството единствено на подс. Н. С. и подс. Ст. К. и възприемането „в същото време“, че е безспорно, че подс. К. е имал бизнесинтереси с тези двама подсъдими.

6. В допълнението към касационната жалба прокурорът развива оплакването си за нарушение на материалния закон – относно частичното оправдаване на всички подсъдими по обвинението по чл. 142, ал. 3 НК - от деянието да са настъпили значителни вредни последици - смъртта на Ст. С.. Оспорва изводите на въззивната

инстанция, че смъртта на отвлечения следва да бъде съотнесена и ценена единствено към обвинението за деяние по чл. 116 от НК, обвинение, което е било предявено на подсъдимите. Последвалата отвлечането смърт на пострадалия Ст. С. според прокурора сама по себе си обаче представлява настъпили значителни вредни последици по смисъла на чл. 142, ал. 3 от НК и следва да бъде ценена и при този престъпен състав. Отхвърля доводите на инстанциите по същество, че обстоятелствата, настъпили след отвлечането - съществени негативи за семейството на пострадалия и за неговите близки, особено за неговите деца, за ръководения от него бизнес - дейността на „Г.“ ООД, преговорите за създаване на циментов терминал — пръв такъв в пристанище в страната, не попадат в обсега на правната квалификация по чл. 142, ал. 3 от НК като настъпили значителни вредни последици, тъй като те не са били предявени на подсъдимите и не се е осъществявала защита по тях. Държавният обвинител твърди обаче, че тези обстоятелства са били налице и по досъдебното производство, така и по време на съдебното следствие, което пък водело до извод, че подсъдимите са били и запознати с тези доказателства и са имали възможност да се защитават по тях. Съдът изцяло пропуснал обстоятелствата, съдържащи се в показанията на свидетелката М. от 02.07.2015г. пред Бургаски окръжен съд, за намерението с пострадалия да сключат брак, че преговорите за създаване на циментов терминал с турско дружество са дело на личните качества на пострадалия и поради отвлечането му тези инициативи не са продължили.

7. Посочва относно ангажираното касационно основание за явна несправедливост на наложеното наказание, че въззивната инстанция не е подложила на коментар искането по въззивния протест за увеличаване на наложените наказания за отвлечането - стр. 45 от мотивите.

8. Отново се поддържат детайлизираните искания по веществените доказателства и в допълнението. Допълнително прави позоваване на чл. 112, ал. 4 от НПК, като твърди, че книгата се оставят към делото или се предават на заинтересованите учреждения и разпореждането с веществените доказателства следвало да се извърши с актовете за решаване на делата, а не след влизането на тези актове в сила.

Б). Касационните жалбоподатели - граждански ищци и частни обвинители М. М. Г., Г. С. С., И. Г. С. и С. С. С., действаща със съгласието, на своята майка и законен представител М. И. М., чрез повереника си също са подали касационна жалба, ведно с направено допълнение, като са ангажират всички касационни основания. Оспорва се оправдаването на подс. Г. К., както и на Н. С. в наказателната, но и в гражданската част. Обжалва се присъдата и в частта относно наложените наказания на останалите подсъдими. Иска се отмяна на присъдата на въззивната инстанция и осъждането на подс. Г. К. с доживотен затвор без замяна и присъждането на поисканото обезщетение по гражданските искове солидарно с другите подсъдими, на подс. Н. С. се иска налагането на справедливо наказание и осъждането му по предявените граждански искове.

Отделно се иска изменение на присъдата по отношение на подс. Ст. М., Ст. К. и Ст. П. (добавен и подс. Н. С.) по пункт втори от обвинението и за извършеното убийство им се наложи наказание доживотен затвор без замяна.

I. В допълнението по допуснатите процесуални нарушения като такова се изтъква непълният анализ на доказателствата по отношение участието на подс. Г. К. и Н. С., което довело до оправдаването им;

I.1 За подс. Г. К. било игнорирано обстоятелството, че с подс. М. те извършвали огромна икономическа дейност, те били лицата, които възлагали задачи на подс. Н. С. и подс. Ст. К.. Съдът не бил обърнал внимание на факта, че подс. К. бил подпомогнал семейството на Ст. К., което противоречало на обясненията му, че само познавал тези двама подсъдими. Не било отчетено обстоятелството, че за имот № ** подс. Г. К. е активен участник в придобиването и прехвърлянето му, като в подкрепя на това било намереното пълномощно с посочен в нея именно подс. К., епикриза на подс. Ст. К., искане за изменение на мярка за неотклонение на подс. Н. С.. Посочва, че дейността на подс. К. по придобиване и прехвърляне на имот № ** е неправилно ценена от въззивната инстанция като обичайна дейност на адвокат, какъвто според защитата към този момент подс. Г. К. не е бил, а е бил съдебен изпълнител. Неправилно били ценени тези доказателства от въззивния съд, като несочещи на пряк икономически интерес, като повереникът определя този извод на съда като нямащ връзка с обикновената житейска логика. Неправилна била преценката на съда и на обясненията на подс. Ст. П. за среща в гр. Обзор с две лица, които били описани от подс. Ст. К. като „милионери, богати хора“, както и на обясненията на Ст. П. от 07.04.2011г., в които заявил, че лицата, които „поръчват“ постр. С., го искали във Варна. Заклучава, че доказателствата, уличаващи подсъдимия К., са били или игнорирани, или превратно интерпретирани, поради което иска осъждането му в наказателната и в гражданската части;

I.2 За подс. Н. С. повереникът се позовава на доводите си, изложени по отношение на подс. Г. К.. Излага доводи, че не били обсъдени показанията на анонимен свидетел № 2 от 11.07.2009г. от досъдебното производство, нито на св. Д. Д., който бил заявил пред съдия (показания, ценени от съда като достоверни), че Ст. К. имал съвместна дейност с подс. Н. С., че последните двама имали „общ шеф“, че след поръчката им била дадена сграда за разрушаване, от което да получават парични средства, че подс. Н. С. е извикал подс. Ст. К. да работи при тези „шефове“. В тази връзка имали значение и показанията на св. Н. Х., че нейният приятел М. Х. има познат на име „Н.“, като според повереника това свързвало подс. С. с извършителя на убийството. Според защитата превратно били тълкувани обясненията на подс. Ст. П. от 01.06.2011г., в които той заявил, че е бил търсен от двамата подсъдими, Ст. К. и Н. С., които искали да го убият, а М. Х. пък търсел същите двама подсъдими, тъй като бил излъган за парите, които следвало да получи за поръчката. Интерпретацията на въззивната инстанция на стр.36 от изложените мотиви не се подкрепяла от тези показания, като съдържащото се гласно доказателство било превратно тълкувано и неправилно разбрано от съда.

Посочва, че от една страна съдът не приел като съдържащи гласни доказателства проведените беседи на оперативните работници от МВР с подсъдимите, а от друга – се позовавал на тях при обосноваване на тезата си невиновност на подс. Н. С.. Заклучава, че подс. Н. неправилно е бил оправдан,

както и неправилно са били отхвърлени предявените граждански иски срещу него.

II. Повереникът твърди наличието и на допуснати нарушения на материалния закон – при наличието на достатъчно доказателства за виновност на подс. Г. К. и подс. Н. С., те били оправдани, с което е нарушен закона.

В заключение повтаря искането си от основната касационна жалба.

В). Подс. Ст. К. чрез защитника си е подал също така касационна жалба, ведно с допълнение. С тази жалба се ангажират и трите касационни основания;

I.1. По отношение на нарушения на процесуалните правила защитата изтъква, че не е даден отговор от въззивната инстанция на направените възражения, както и липса на мотиви.

I.2. В допълнението си защитата изтъква пороци в оценката на доказателствения материал, най-вече липса на мотиви, на отговор на направените възражения, на яснота по фактите и детайлен, съвкупен и прецизен анализ на гласните доказателства- обяснения подсъдимите, показания на анонимни свидетели и св. Д. Д., св. Р. Д., св. В. Ц., св. Зл. К.. Твърди се ползване на предположения от страна на въззивната инстанция и на вероятност при възприемане на фактически положения.

Твърди, че не били изпълнени предходни отменителни указания на касационната инстанция – по кнд № 662/2020г. Не били посочени елементите на изпълнителното деяние на престъплението, за което бил признат за виновен подс. Ст. К. по време и място. Не били изпълнени указанията на касационната инстанция и относно това дали подс. П. се е срещал с М. Х., кога е било това и каква парична сума е била предоставена на последния, относно това кои лица са участвали в убийството и конкретно какво отношение към деянието има лице на име В..

Изводите на въззивната инстанция относно мотива за извършване на престъплението почиват според защитата на предположения, но противоречат на правото и здравия разум. Конкретно защитата се оплаква от възприемането на стр.12 от мотивите на въззивната инстанция, втори абзац, за свързването на подс. Ст. М. през м. ноември на неустановена дата 2007 година с подс. Ст. К., в която се възлагало поръчка за убийство чрез намиране на изпълнители за сумата от 30 хиляди евро. За това предположение липсвали доказателствени материали по делото, което пречело да бъде организирана защитата на подсъдимия.

Защитата допълва, че провеждането на дадено следствие в съответствие със закона само по себе си не му придава доказателствена сила, а следвало да се преценява в съпоставка с други доказателствени средства.

Допълва възраженията си с оплакване за липса на отговор от страна на въззивната инстанция дали е законосъобразно проведен разпита на обв. Ст. К. на 23.10.2003г., с оглед участието на защитници, които са защитавали и друг обвиняем, чиито интереси били противоречиви. Прави позоваване на нарушени права на подс. Ст. М. при възприемането на тези отречени обяснения, тъй като били в основата на осъждането.,

II.1. Твърди се неправилно приложение на закона поради липса на дължимото оправдаване на дееца.

II.2. В допълнението се твърди, че неправилно приложение на закона има и при фактите, така установени от въззивната инстанция.

III.1. По отношение на оплакването на явна несправедливост на наложеното наказание се изтъква, че то е такова поради пълното опорочаване на съдебния акт. Допълва се с оплакването за продължителност на съдебното производство, което обстоятелство не било отчетено при налагане на наказанието. Основно се твърди обаче налагане на наказание за деяние, което според защитата не било извършено от подсъдимия.

III.2. В допълнението се поставя акцент, макар и само за пълнота, че при определяне на наказанието не е бил взет предвид дългия период на провеждане на наказателното преследване.

IV.1. Обжалва се и уважения граждански иск, като се прави опит за връзка между извършеното деяние и наличието на вина, тъй като без последната нямало отговорност. Изтъква се и значението на липса на съзнание – последен абзац преди петитума на касационната жалба.

IV.2. В допълнението не се излагат различни доводи от касационната жалба.

Г). Подс. С. Х. М. също е подал касационна жалба чрез защитник, ведно с допълнения от защитници. Бланкетно в жалбата са ангажирани всички касационни основания, като се иска отмяна на присъдата и решението, съответно се иска оправдаването на дееца;

I. Относно допуснати нарушения на процесуалните правила, претендирани с касационната жалба;

I.1 В първото допълнение се интерпретира неизпълнение на указания от предходни касационни инстанции. Поддържа се тезата, че освен заявеното от подс. Ст. К. и подс. Ст. П. не съществували доказателства относно твърдяното авторство на подсъдимия;

1.1 Защитата твърди, че е останало неразбираемо възприемането от инстанциите по същество на показанията на свидетелите по делото за подкрепящи оспорваните обяснения;

1.2 Произволно било определянето от съда на показанията на св. Д. Д., Ф. Ф. и Н. Д. като създаващи непрекъсната доказателствена верига;

1.3 Продължава с оспорваните на изводите на въззивната инстанция относно възприемането/кредитирането на разпитите на полицейските служители за извънпроцесуални изявления на подс. Ст. П. (като се откроява твърдението, че този подсдим не бил споменал подс. Ст. М. като участник в срещата в град Обзор при разпитите си на 07.04 и 01.06.2011г.);

1.4 Посочва отново, че в разрез с касационните констатации – стр.9, кнд № 662/2020г. на първо наказателно отделение, за формален и изразяващ се в липсата на задълбочен и прецизен анализ на инстанциите по същество, въззивният съд го е предложил под друга форма, което обаче не давало гаранция за истинност. Според защитата този подход не можел да представлява аргумент за оценка

1.5 Защитата оспорва ползването като аргумент и възприетата „кореспонденция“ (корелация) между обясненията на подс. Ст. К. и подс. Ст. П.;

1.6 Изтъква обстоятелства, относими към валидността на обясненията на подс. Ст. П., свързани с процесуалното му положение, наличието на парични средства, желанието му да бъде разпитан като анонимен свидетел, както и заинтересованост на подс. Ст. К. и подс. Ст. П. за даване на подобни обяснения;

1.7 В допълнението защитата развива съображения относно възприетата от инстанциите по същество среща преди убийството в град Обзор - изтъквайки

логически съображения относно дистанцията, мястото, необходимостта от среща с пострадалия, продажбата на имот № ** на друга фирма, според обвинението близка до продавача, възможността за ексцес. Защитата се позовава на различни интерпретации на възлагане на поръчката - дали е била само за отвлечение или и за убийство, и дали намерението за такава поръчка за лишаване от живот е възникнало впоследствие;

1.8 Оспорва мотивите за извършване на деянието като парадоксални и противоречащи на пазарната и житейска логика във видян от защитата процесуален аспект.

1.2. Във второто поред допълнение към касационната жалба от втори защитник на първо място се претендира поредно неизпълнение на задължителни указания на ВКС;

2.1 Посочва, че предходните касационни инстанции са счели, че доводите на съдилищата по същество за мотива за извършване на престъплението по отношение на подс. М. почивали на предположения. Защитникът твърди, че в атакуваната с касационна жалба присъда на Великотърновски апелативен съд изводите относно мотива на подс. М. да поръча отвлечение и убийство били изградени единствено на базата на предположения на съда. Мотивите пък на съда били противоречиви, неясни и несъответни на елементарната логика;

2.2 Твърди се, че изводът за някаква хипотетична загуба на подс. М. при директна продажба на имот № ** на пострадалия С. от св. Й. почива изцяло на предположения, на каквито почивал и изводът, че подс. М. изобщо е знаел както за опитите на пострадалия да закупи имота директно от св. Й., така и за действията му по финансиране на делата и сигналите до държавното обвинение, че подсъдимият също така е знаел за „пренебрежително“ отношение на убития С. към офертата на св. М..

Изводът, че тези действия са мотивирали подсъдимия М. да вземе решение за отвлечение и убийство, се определя от защитата като изцяло изграден на предположение, като липсвал дори и един факт. Не било съобразено, че за продажба на имота не е било достатъчно решението на св. Й.. Продажбата на имота на св. М. е по решение на собственика – „Б.“ ООД, САЩ. Защитата развива съображения за недостатъчен мотив, който може да бъде открит в действията на пострадалия, оспорва наличието на „сериозен икономически интерес“ и че убийството не защитава подобен интерес. Посочва, че отношенията на пострадалия със св. Й. не са от значение, след като при прекратяване на гражданските дела безспорен собственик бил св. М..

Оспорва доводите, че поведението на постр. С. препятствало не само придобиването на имота, но и последващата му продажба на по-висока цена. Неясно било как може пострадалия, след като се е отказал да купи имота, да препятства продажбата му на по-висока цена, като също така било неясно дали подсъдимият е придобил този имот или не, както и дали е продал този имот.

В допълнението този защитник заключава, че независимо от трансформациите на собствеността на имот № **, не се установявало извършването на деянието от подс. М.;

2.3 На плоскостта на решенията на предходните касационни инстанции относно установяването на мотива защитата поддържа, че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които накърняват правото на подсъдимия на защита и обосновавали отмяната на атакуваната присъда.

Безмотивни престъпления нямало и след като мотив не бил установен, подсъдимият М. е следвало да бъде оправдан;

2.4 Твърди се липса на ясно и конкретно описание на фактите, установяващи участието на подсъдимия в деянието, което правело защитата невъзможна;

2.5 Твърди се, че присъдата почива на отречен „оговор“ от страна на подс. Ст. К. – с отричане на 14.12.2009г. на дадените на 23.10.2009г. обяснения;

2.6 Твърди се, че съдът не е изпълнил задължението си по чл.305, ал.3 от НПК да обсъди противоречията в обясненията на подс. Ст. К., като е възприел само отречените обяснения (което отричане/оттегляне разколебавало тяхната доказателствена сила и налагало нови задълбочени проверки). Според защитата спазването на процесуалните правила не е достатъчен аргумент за достоверност на такива обяснения, доколкото и при оттеглянето им в съдебно заседание също били спазени тези правила;

2.7 Защитата твърди, че при разпита на 23.10.2009г. участващите защитници на подс. К. – адвокатите Д. и К., е следвало да бъдат отстранени съобразно чл.92 от НПК, тъй като били представлявали друг обвиняем, чиито интереси били противоречиви (вероятно между двамата обвиняеми тогава). Нарушението било задълбочено и по време на съдебното разглеждане на делото, като адвокат К. представлявал подс. Г. К., адвокат Д. представлявала както подс. Ст. К., така и подс. К. при явно според този защитник противоречие в интересите им.

Нарушението било особено съществено и накърнявало правото на защита на подс. М., тъй като единствено на базата на отречени обяснения на подс. Ст. К. той бил признат за виновен;

2.8 Прави се позоваване на решение № 71 на ВКС, че с оглед на характера на обясненията на подс. Ст. К., а и на подс. Ст. П. – т.н. „оговор“, било необходимо извършване на внимателна преценка и проверка чрез други доказателствени средства. Оплакването е, че и двете съдебни инстанции не са обсъдили съществени възражения на защитата относно причините, поради които тези двама подсъдими не поддържат обясненията си от досъдебното производство. Липсвал смислен отговор на основателни възражения на защитниците на тези подсъдими относно начина, по който са били „добити“ тези обяснения, отречени още на досъдебната фаза, относно хронологията на депозирането им;

2.9 Претендира се също нарушение на чл.305, ал.3 от НПК, при липса на мотиви и неясна и противоречива воля във връзка с анализа на гласните доказателства. Прави се позоваване на възражения пред въззивната инстанция относно достоверността на отречените обяснения, в които единствено се съдържат факти са съпричастност на подс. М., като било обосновано наличието на съществени противоречия между тях и другите гласни доказателства. Възраженията или не били обсъдени или с несъответни на закона мотиви били обявени за неоснователни;

2.10 Отново се прави позоваване на решение № 71 и решение № 172 на ВКС за неизпълнени указания и допуснати нарушения, идентични с констатираните;

2.10.1 Конкретно се депозираща оплакване, че е посочено пред въззивната инстанция противоречие между отречените обяснения на подс. Ст. К. и подс. Ст. П. – тъй като в кредитираните обяснения на подс. Ст. П. той отричал своето участие, а в отречените обяснения подс. Ст. К. давал друга информация относно среща на последния с М. Х., на кого и кога е дал обещаната сума, както и по отношение на това, кое лице е участвало в отвличането и убийството на пострадалия. Във

въззивното решение липсва обсъждане на тези противоречия, конкретно посочени от касационната инстанция, а се твърди декларативен подход, като за удобство обясненията за лице на име „В.“ се изпускат от съда по същество. Съдът не бил изложил мотиви кои обяснения кредитира и защо, като не ставало ясно защо се не кредитират обясненията на подс. Ст. П. в някои части – относно лице на име „В.“, относно участие на подс. К. в изпълнителното деяние, но пък в други част им се дава доверие;

2.10.2 Възраженията на защитата относно доверяването на отречените обяснения на подс. Ст. К. предвид противоречия с показанията на анонимните свидетели и св. Д., и св. Ф. били останали без дължимото обсъждане, която липса в решение № 71 на ВКС е определена като липса на мотиви. Посочени са и аналогични констатации в решение № 172 на ВКС;

2.10.2.1 Твърди се, че имало negliжиране на две констатирани противоречия – относно размера на сумата, която е трябвало да се получи и кой от тримата. К., Д. и Ф. е пътувал до град Бургас;

2.10.2.2 Изводът на съда относно тези противоречия почивал на предположение. Съображенията за това, какви са причините за противоречия в обясненията и показанията, не освобождавали съда от задължението да изложи мотиви на кои показания дава вяра и защо;

2.10.2.3 Съдът в атакувания съдебен акт не дал отговор на въпроса - след като подс. К., както и свидетелите Д. и Ф. не са достоверни относно определени обстоятелства, дали това не се отразява като цяло на тяхната достоверност;

2.10.2.4 Защитата оспорва възприемането от въззивната инстанция на противоречията като такива без значение, доколкото съществените обстоятелства относно участието на подсъдимите в обясненията и показанията били непротиворечиви. Твърди, че изводът бил изграден при превратно тълкуване на доказателствата и при извращаване на действителното им съдържание, тъй като и двамата свидетели- Д. и Ф., били заявили, че не познават и не знаят кой е поръчител, тоест не споменават подс. М. като такъв;

2.10.2.5 Поредното оплакване е, че е налице неясна и противоречива воля на съда, тъй като една страна бил приел, че показанията на свидетелите за еднопосочни относно участието, а от друга – че тези свидетели не знаели кой е поръчителя. Според защитата техните показания нямали отношение към авторството на подс. М. и не могат да подкрепят обясненията на подс. К. относно твърдяното участие на подс. М..

2.10.3 Извън изричното цитиране на противоречия от касационната инстанция въззивният съд не бил обсъдил и други конкретни възражения на защитата;

2.10.3.1 Изтъкват се като съществени различия в обясненията на подс. К. и показанията на св. Д. обстоятелствата относно уточнението за възлаганата поръчка при първата им среща – според свидетеля липсвало уточняване, подсъдимият твърдял, че има поръчка за убийство, което съобщил на свидетеля;

2.10.3.2 Защитата твърди съществено различие за уговарянето на поръчката и при втората среща – подсъдимият заявил, че свидетелят се е съгласил с предложената сума от 30 000 евро за извършване на убийство, свидетелят от своя страна твърдял, че е получил предложение за извършване на отвличане на мъж от град Бургас, носещ очила с рогови рамки, с възможност за съвместно участие и на подс. К.;

2.10.3.3 Твърди се противоречие в разказа и за трета среща между подс. К. и св. Д. – подсъдимият К. предал 10 000 лева и пистолет със заглушител, впоследствие получил обратно само пистолета. Св. Д. пък посочвал получени пистолет „Колт“ и 2000 евро, като на въпрос на свидетеля дали бизнесменът ще се отвлеча или убива, подсъдимият уточнил, че пострадалият ще се отвлеча.

2.10.3.4 Защитата акцентира отново, че подс. К. в отречените си обяснения е възлагал поръчка за убийство, а св. Д. и Ф., както и анонимните свидетели по делото са твърдели само възлагане на поръчка за отвлечане;

2.10.3.5 Следващото противоречие било в твърдението на подс. К. в отречените обяснения, че ще предаде останалите пари на Д. едва след убийството и в липсата на споменаване от Д. на подобна уговорка, както и отричане на всякакви разговори за убиване;

2.10.3.6 Поредно противоречие имало и в утвърждаване в цитираните обяснения на подс. К. на това, че лица на име Ф. и И. са се отказали да извършат убийството, а пък според св. Д. лица на име Д. и Б. са се били отказали и той това съобщил на подс. К.;

2.10.7 Твърди се, че въззивната инстанция не е обсъдила поредно възражение за противоречия между цитираните обяснения на подс. К. и показанията на св. Ф., като не са обсъдени доводите на защитата, че множеството противоречия между показанията и обясненията лишавали последните от достоверност.

Така допуснатите нарушения накърнявали правото на защита на подс. М. и опорочавали съдебния акт.

2.11. Поддържа се, че при приобщаването на показанията на почти всички свидетели съдилищата са били длъжни при наличие на противоречия да изложат съображения на кои показания се доверяват и на кои не. Въззивната инстанция била приповторила тези нарушения.

2.12. Оспорва се признаването на подс. М. за виновен на база на обясненията на подс.К., при условията на така наречения „оговор“. Прави се позоваване на решение № 71, а особено и на решение № 172 на касационната инстанция, като констатираните в тях пороци били изцяло възпроизведени в присъдата на апелативната инстанция. Според защитата, което е изтъкнато и пред апелативната инстанция, т.н. „оговор“ е негодна доказателствена основа за признаване на виновност, когато няма доказателства, които да подкрепят обясненията. Според защитата показанията на всички свидетели и обясненията на другите подсъдими не съдържат факти относно подбудителската и помагаческа дейност, в която се обвинява подс. М., а въззивната инстанция не била обсъдила това конкретно възражение и декларативно го обявила за неоснователно, без да посочи кои са цитираните общо преки и косвени доказателства. Твърдението за съществуване на доказателства, които подкрепят отречените обяснения на подс. К. относно участието на подс. М., било в противоречие с фактическите изводи, че занимаващите се с организацията на отвлечането и убийството не знаели кой е поръчителят. Поради това мотивите на съда се определят като вътрешно противоречиви;

2.13 Защитата се оплаква, че не били обсъдени възраженията за наличието на „ексцес“, с оглед кредитираните от въззивната инстанция гласни доказателства и това било сторено въпреки изричните указания, дадени с решение № 172;

2.14 Оспорва се кредитирането от въззивната инстанция на показанията на полицейските служители относно извънпроцесуални изявления на подсъдимите в

нарушение на закона и практиката на ЕСПЧ – делото Митев срещу България и безпротиворечива практика на ВКС - Р 247/2016г., 2 – ро н.о., Р 53/2019г. , 1-во н.о., Р 216/2017г., 2-ро н.о., Р 120/2020г., 1-во н.о., Р № 128/2020, 2-ро н.о..

II. Поддържа се неправилно приложение на материалния закон;

II.1 Твърди, че ако подс. Ст. М. е поръчал извършването на убийство, то е неправилно осъден за отвличане, тоест действията преди убийството попадали в обхвата на действия по смисъла на чл.20, ал.4 от НК;

II.2 Алтернативно поддържа обратната теза – ако подс. М. е поръчал извършването на убийство, то неправилно е осъден за убийство, тъй като липсвали доказателства по делото да е участвал в срещата в гр. Обзор (доколкото не е било прието от съдилищата да е бил именно подс. М.);

II.3 Защитата посочва, че е невъзможна хипотезата подс. М. да е поръчал едновременно отвличане и убийство, в светлината на разглежданата среща в гр. Обзор.

Д). Подс. С. С. П. също е подал бланкетни касационни жалби чрез своите защитници. В първата от нея са ангажирани две касационни основания – неправилно приложение на закона и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, като иска постановяване на оправдателна присъда;

I. Относно претендираните процесуални нарушения, в допълнение на защитника се заявява, че авторството на деянието не било доказано, неправилно били интерпретирани събраните доказателства, което довело до неправилни изводи, а въззивната инстанция се позовавала единствено на показания и обяснения, дадени по време на досъдебното производство. Неправилно и незаконосъобразно били игнорирани събраните доказателства по време на съдебното дирене;

I.1 Защитата твърди, че от въззивната инстанция е приета фактическа обстановка, за която няма събрани по делото доказателства;

1.1 В мотивите си на стр.14 на въззивната инстанция се описвали отношенията между подс. Ст. П., подс. Ст. К. и М. Х., без да има събрани доказателства, от които могат да се направят такива заключения;

1.2 Защитата твърди, че на стр.14 и 15 от мотивите е било прието, че подс. Ст. П. и Х. са получили предварително 2 хиляди евро, с част от които последният платил дългове и с 2900 закупил автомобил. Оплакването е, че според въззивният съд подс. Ст. П. не бил получил никакви пари, не било ясно каква поръчка са приели двамата да изпълнят, не било изяснено и нямало събрани доказателства дали въобще са приемали за изпълнение поръчка, дали са получавали пари и колко;

1.3 Защитата оспорва описването на стр.15 от мотивите, като посочва, че отново не било ясно откъде е получена тази информация и въз основа на какви конкретно доказателства, които да са събрани по установения в закона ред е възприета конкретно описаната фактическа обстановка;

1.4 Защитата като цяло твърди, че по делото не са събрани годни доказателства, от които могат да се направят следните изводи;

1.4.1 Кой и по какъв начин е извършил отвличането;

1.4.2 Кой и по какъв начин е извършил транспортирането на пострадалия извън град Бургас;

1.4.3 Кой и по какъв начин е извършил убийството на пострадалия;

1.4.4 Какви конкретни годни доказателства, подкрепящи обвинението срещу подс. П., са събрани по настоящето дело;

1.4.5 Оспорва позоваването на въззивната инстанция на л.24 от мотивите на обясненията на подс. К. и показанията на свидетелите Д., Д., Х., Р. Д., В. Ц. и Зл. К., като твърди, че подс. К. е дал коренно различни обяснения в съдебната фаза на процеса, а полицейските служители никъде не споменавали, че дори са имали съмнения, че подс. П. има участие в тези престъпления.

Съдът не сочел никаква конкретика, не бил обсъдил в детайли показанията на съответните свидетели и обвиняеми;

1.5.1 Според защитата съдът бил игнорирал напълно доказателствата, събрани в съдебната фаза на процеса, в противоречие с чл.7 от НПК.

1.5.2 Защитникът навежда доводи за различията при събиране на доказателства по време на досъдебното производство и в съдебното такова, липсата на публичност и на всички защитници, и др. Стига до извод, че безкритичното приемане на така събрани доказателства от досъдебното производство на практика нарушавало основни принципи на наказателния процес – чл.11, 12 и 18 от НПК, което пък в съвкупност водело до нарушаване на правото на защита на обвиненото лице – чл.15 от НПК.

1.5.3 Защитникът се позовава на критики в периодичен доклад на комитет към ООН срещу изтезанията от 2017г., поради което счита, че заключенията на съда следва да се основават предимно на показания на свидетели и обяснения на подсъдимите, събрани в тази фаза на процеса. Приобщаването на доказателства от досъдебното производство следвало да бъде по-скоро изключение, тъй като обратното обезсмисляло съдебната фаза на процеса.

1.5.4 Оспорва възприемането на показанията на Н. Д. и св. Х. от досъдебното производство, тъй като тези двама свидетели подробно били обяснила пред съда на какво се дължат противоречията и начинът на провеждане на разпити от полицейските служители.

1.5.5 Оспорва значението и качеството на свидетелстването на полицейските служители Р. Д., З. К. и В. Ц. (стр.20, 21 от мотивите на атакувания съдебен акт);

1.5.5.1 Посочва, че тези полицейски служители са били пряко свързани с разследването, като притежавали информация, придобита и по оперативен път. Твърди, че нито един от тях, в нито един момент не е свидетелствал, че подс. П. има някакво участие в престъпленията, за които е обвинен;

1.5.5.2 Защитата приема, че тези показания са в полза на подс. П., но претендира за изключването им от доказателствената съвкупност, тъй като;

- Не било ясно какви са методите и средствата, по които се извършва подобна разузнавателна беседа, кой и на какво основание е разрешил или разпоредил на оперативните работници да се срещат със задържани лица;

- не било изяснено защо тези полицейски служители са решили да водят беседа именно с този подсъдим- Ст. П.;

- ЕСПЧ по делото Митев срещу България, жалба № 34779/09г. с решение от 08.03.2018г. било установено, че е недопустимо кредитирането на показанията на полицейски служител, който макар и формално да е можел да бъде разпитан в качеството на свидетел, дава информация, която му е станала известна при проведена с подсъдимия „беседа“ и показанията му заместват направени самопризнания.

1.6 Защитата оспорва становището на апелативната инстанция, с което са приети за достоверни част от дадените от подс. П. обяснения на досъдебното производство, а напълно са отхвърлени депозираните по време на съдебното следствие(стр.23-26 от мотивите);

1.6.1 Не приема становището на съда, че обясненията са дадени в присъствието на защитник, а първият разпит - в присъствието и на наблюдаващ прокурор. Според защитата това не правело обясненията достоверни;

1.6.2 Излага хронология на следствените действия с подс. П., задържането му по друго дело за извършени две убийства – на М. Х. и З. П., превеждането му в затвора Бургас, разпит като свидетел, участие в следствен експеримент, изменение на мярка за неотклонение, разпит като анонимен свидетел № 3 на подс. П., издаване на забрана за напускане на страната, издирване и последващи привличания в качеството на обвиняем;

1.6.3 Според защитата обясненията на подс. П., дадени по време на съдебното следствие, напълно се подкрепяли от тези официални документи по изложената хронология. На защитата не било ясно кой бил мотивирал наблюдаващия прокурор по друго дело (за цитираните две убийства) в град Варна да измени мярката за неотклонение на неговия подзащитен от задържане под стража в домашен арест. Не му било ясно и защо едва на 22.10.2009г. било постановена забрана за напускане на страната, след като деецът бил освободен от ареста на 09.10.2009г. Съдът не бил обсъждал тези официални документи и връзката им с обясненията на подсъдимия;

1.6.4 Оспорва становището на въззивната инстанция на стр.34 и стр.35 от мотивите, която възприела тезата, че обвинението срещу този подсъдим се доказва от неговите собствени обяснения, както и на подс. Ст. К., а също и от показанията на св. Н. Д., св. З. Д. и св. Ж. Д., тъй като тези показания били отречени и опровергани в съдебно заседание;

1.6.5 На следващо място възразява срещу възприемането за достоверно посочване на мястото на заравяне на трупа на постр. С.. Не следвало да се пренебрегва предложената от подсъдимия версия, че това място му е било посочено от оперативните работници. Защитата допуска, че дори да се приеме за вярна тезата, че подсъдимият е знаел къде е мястото на заравяне на трупа, то това в никакъв случай не било достатъчно, за да се приеме, че той е извършител на престъплението;

1.6.6 Според този защитник нямало основание да се приеме, че е налице общност на умисъла в действията на подс. П. и М. Х. (стр.35 от мотивите), тъй като по делото не били събрани годни доказателства кой е извършителят, кой е съучастник, кои са тези лица.

1.7 На последно място този защитник твърди, че нямало съмнение, че от доказателствената съвкупност следвало да се изключи ВДС от проведен разговор с подс.П. на 08.10.2009г., когато е открит трупа на пострадалия. Извършените действия не отговаряли на изискванията за провеждане на следствен експеримент или за използване на СРС.

Повтаря искането си за оправдаване на подсъдимия.

II. Подадената касационна жалба от втория защитник също ангажира касационните основания, свързани с неправилно приложение на закона и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Деянията били несъставомерни от обективна и субективна страна, не били събрани доказателства

– гласни, писмени или веществени, които да подкрепят обвинението. Били допуснати и грешки при анализа на доказателствата, поради което се стигнало до неправилни изводи.

III. Подсъдимият П. също е подал допълнение към касационната жалба. Посочва, че авторството на деянието не било доказано. Излага твърдения за давани парични възнаграждения от полицейските служители Ц., З. К. и Р. Д. на свидетели, както и твърдения за предлагани нему 200 000лв. Излага твърдения за срещи с полицейските служители, предполагаемо отравяне и за посещение на Бургас само за разпит пред съдия от окръжен съд.

Прокурорът от ВКП в съдебното заседание моли да се приеме за основателен протеста и да бъдат уважени направените в него искания – признаване за виновни на оправданите подсъдими и налагане на наказания от по десет години за деянието по чл.142, ал. 3 вр. ал.2, т. 1,2 и 7 от НК и по 18 години за деянието по чл. 116, ал.1, т.7 и 9 от НК.

Прокурорът поддържа и приема за основателни конкретните съображения в протеста, съгласява се с недостатъците на въззивния акт, описани в протеста. Не добавя други аргументи.

Намира жалбата на повереника на частните обвинители за частично основателна, като тя се припокривала с тезата на държавното обвинение, но без убедителни и основателни съображения се искало налагане на най-тежкото предвидено в НК наказание — доживотен затвор без замяна, поради което в тази част намира жалбата на частното обвинение за неоснователна.

По отношение на подсъдимите и техните жалби ведно с направените допълнения дава становище, че ги намира за неоснователни, като исканията в тях за пълно оправдаване на подсъдимите били в пълен разрез със събраните доказателства.

Моли за съдебен акт, който в максимална степен да удовлетвори направените в протеста искания.

Частните обвинители, редовно призовани, не се явяват. Не се явява и повереникът, с подадена молба, в която се иска разглеждане на делото в негово отсъствие, както и на частните обвинители и граждански ищци. Иска уважаване на касационната жалба.

Подс. С. С. П., редовно призован, не се явява, постъпила е декларация от него, че не желае да бъде конвоиран от затвора и да присъства на делото. Явява се негов защитник, който моли да се отмени въззивната присъда в частта, в която е потвърдена първоинстанционната и с която подсъдимия С. П. е признат за виновен и е осъден на общо 20 години лишаване от свобода, като неправилна и незаконосъобразна. Моли подсъдимият П. да бъде оправдан по съображенията, изложени в касационната жалба и допълнението към нея.

Относно касационният протест моли да се остави без уважение, а така също да се остави без уважение депозираната жалба на гражданските ищци и частни обвинители.

Подсъдимият М., ненамерен на известните адреси и в страната, с неизвестен адрес и местоживееене, не се явява. Представлява се от защитник, който пледира, като иска да се отмени атакуваното решение и да бъде постановена нова присъда, с която подс. М. да бъде оправдан.

Поддържа допълнението, което е представил, като оплакването е, че било драстично неизпълнението на указания, дадени двукратно от касационната инстанция.

Потвърждава тезата си от допълнението към касационната жалба за неясна и противоречива воля на съда по същество, като отбелязва, че касационната инстанция при предходното разглеждане е отбелязала, че макар и пространни, им липсва съдържание. Защитата констатира, че този порок бил преповторен, като „формално се демонстрира изпълнение, без задълбоченост и при наличието на абсолютно сериозни недостатъци“ – според цитат на решението на ВКС. Изброява противоречията, които следвало да се изяснят и евентуално отстранят – „дали е налице мотивиране за отвличане и за убийство, относно стойността, цената, която е трябвало да се плати, относно целите на отвличането - дали да се убие или да бъде заведен при едни хора, на които пострадалия има да връща пари, противоречие относно изводите за поведението на всеки един от участниците във фактологията....“.

Акцентираща на обясненията на подс. Ст. К. от досъдебното производство, които били отречени, като осъждането не се основавало на съпоставяне на всички доказателства по делото. Според защитата нито едно доказателствено средство не подкрепя тези обяснения, които били отричани последователно в годините. Детайлно посочва, позовавайки се на касационната инстанция, какво обсъждане следва да се извърши, като не бил достатъчен фактът на присъствие на защитници при даването на това обяснение, както и че изводите на въззивната инстанция имали предположителен характер по отношение на наличните противоречия - за разликата в парите, които са получавани, за неубедителна защита на изводите за липса за упражнено влияние върху подсъдимите К. и П. при даването на обяснение, липса на обсъждане на противоречия между обясненията дори на двамата подсъдими и показанията на свидетели Ф. Ф., Д. Д., както и на анонимните свидетели под № 1 и № 2 относно достоверността на отречените обяснения на обвиняемия тогава С. К..

Твърди съгласно изводите на ВКС, че отричането на „оговор“ било декларативно и не отговаря на изискванията на закона за мотивираност на съдебните актове. Все с позоваване на предходен касационен съдебен акт твърди, че не са изпълнени указанията относно липса на анализ „дали доказателствените източници са допустими и годни, дали се намират в единство и от тях може да се направи един единствен извод, каква е била поръчката, кога е казано пострадалият да се убие....“ Според касационната инстанция бил парадоксален мотивът, поради който според въззивната инстанция С. М. бил възложил поръчката, този мотив бил противоречащ на житейската и пазарна логика. Тези указания не били изпълнени и в настоящият въззивен съдебен акт.

Претендираща при настоящето, трето по ред, касационно производство съдът да се произнесе по същество и в тази връзка оспорва участието на защитници при разпита на отречените впоследствие обяснения на подс. Ст. К. от досъдебното производство. Посочва, че тези адвокати нямали право да бъдат защитници в процеса, тъй като „те са се явявали и към този момент, а впоследствие като защитници на друг обвиняем, а именно Г. К., с когото С. К. има противоречиви интереси“. Твърди, че в такъв случай участието на тези защитници при този разпит е в нарушение на процесуалните правила, тъй като следвало да бъдат отведени. Оттеглянето на тези защитници впоследствие и по тяхна инициатива, не водело до

саниране на процесуалните действия, в които те са участвали. Това тяхно участие водело до процесуална негодност на съответното следствено действие, което следвало да бъде изключено от доказателствения материал по делото (разбираемо се имат предвид фактите, които се установяват чрез този разпит). При това положение чрез този разпит не можел да се обоснове никакъв съдебен акт.

Защитата оспорва възприемането и в трите съдебни решения, че обясненията на подс. С. К. относно участието на С. М. били достоверни, тъй като се подкрепяли от показанията на св. Д. Д., св. Ф. Ф., двамата анонимни свидетели, както и от обясненията на подс. Ст. П.. Според защитата това не било вярно и на два пъти касационната инстанция утвърдила, че подобен извод бил произволен, без съпоставяне на съдържанието на обясненията на подс. Ст. К. по същество с твърдените други доказателствени средства и че твърдението, че съдържанието на доказателствените средства е безпротиворечиво, почива единствено на предположения.

Защитата твърди, че в мотивите си въззивната инстанция е извратила съдържанието на отречените обяснения, като това било особено съществено по отношение на обвинението за отвлечане. Конкретно се спира на това, какво е било възложено от подс. М. на подс. Ст. К. – „С. М. ми каза, че той трябва да бъде премахнат, трябва да бъде убит, едни хора така искат“. Според защитата това твърдение не се намирало в синхрон с „другите доказателствени средства“, поради което, доверявайки се на обясненията, бил пропуснал/махнал това изречение и не го бил съпоставил с всички други доказателствени средства, в които според защитата, се утвърждавало, че подс. Ст. К. на всеки един от веригата бил казал, че постр. С. трябва да бъде отвлечен, без никога да казва, че трябва да бъде убит. Съдът бил приел обаче, че подс. Ст. М. подбудил към отвлечане, макар че според самият подсъдим Ст. К. това не било казано. Според защитата това било явно противоречие на тези обяснения с другите доказателствени средства, това било и порок на мотивите, с налично противоречие, тъй като след като има поръчка за убиване, не ставало ясно защо всички за признати за виновни и за отвлечане.

Не били изпълнени указания на касационната инстанция за съпоставка на отречените от подс. Ст. К. обяснения с другите доказателствени средства, които биха могли да установят тяхната достоверност.

Защитата се спира на несъответствия според нея на обясненията на подс. Ст. К. и св. Д. Д., като последният не потвърждавал в детайли отречените обяснения, тъй като заявявал, че и след втората среща с подс. Ст. К. поръчката била за отвлечане с цел откуп. Подс. Ст. К. също бил заявил на св. Д. (по показания на последния), че следял 2-3 месеца лицето, което следвало да бъде отвлечено, а пък самият подс. К. заявявал, че срещите са в рамките на няколко дни, поради което не можело да следи пострадалия от 2-3 месеца, освен това не бил знаел кое е лицето, което трябва да бъде отвлечено, това разбрал след срещите си със св. Д. Д., при третата си среща с подс. Ст. М.. Имало различие в сумите, при предаване на парите и оръжие отново не била дадена поръчка за убийство, а за отвлечане, имало различие и относно връщането на оръжието между двамата.

Касационната инстанция била констатирала при предходно разглеждане, че съдилищата са се опитали да подминат темата за различията в предлаганите и получени суми в отношенията между подс. Ст. К. и св. Д. Д. с предположение, че тези различия се дължали на обстоятелството, че всеки искал да спести нещо за себе си. Според защитата това означавало, че съдът бил пристрастен към

обвинителната теза и поради това е решил да подмине всички противоречия по тази тема, като ги обяви или за несъществени, или даде свое обяснение, което не намирало опора в доказателствения материал.

Обясненията на подс. Ст. К. относно св. Д. Д. и св. Ф. Ф. за проследяването на пострадалия не се потвърждавали от показанията на тези двама свидетели, св. Д. Д. пък споменавал обстоятелства за отвличане и откарване на пострадалия до с. Горица, където да говорели с него хора, на които се дължали от пострадалия пари, което пък подс. Ст. К. не потвърждавал.

Защитата намира противоречия във времето, в разговорите, които св. Д. Д. е водил с други лица да изпълнението на поръчката, а подс. Ст. К. пък споменавал други лица, като важното обстоятелство било, че според подс. Ст. К. той е водил разговори със св. Д. до есента на 2008г., а пък според последния отказът да изпълнят поръчката е дошъл през пролетта на 2009г., според защитата няколко дни преди убийството (вероятно защитата има предвид събития с една година по-рано).

Защитата излага твърдение, че не може от 3 изречения в едни отречени обяснения на един обвиняем, дадени в присъствието на защитници, които не можели да бъдат защитници, да бъде обоснована осъдителна присъда с декларативно изречение - „тези обяснения се подкрепят от показанията на Д., Ф. и анонимните свидетели“, след като според защитата те не се подкрепяли в нито едно изречение извън познанството им, извън срещата, извън това, че е имало разговори да се направи нещо спрямо пострадалия, че стореното било напълно различно от уговаряното, при това сторено с различни мотиви, за различни пари, и без да се знаело от кого е поръчката, тъй като подс. Ст. К. не е казал за поръчителите на никого, а само е споменал, че това „са едни хора от София, които не познава и общува с тях само по телефона“.

Защитата посочва, че поради това не можело да се приеме, че обвинението за отвличане и за убийство е доказано по несъмнен начин.

На следващо място защитата оспорва дадените от подс. Ст. П. обяснения от 01.07.2011 година, в които контролираният съд приемал, че подкрепят обвинението. Според защитата в тях не се съдържала подкрепа на обясненията на подс. Ст. К., които са отречени. Упреква инстанциите по същество, че не обсъждат споменаването на лице на име „В.“. Детайлизира оплакванията си с възпроизвеждане на обясненията на подс. Ст. П., които били преразказ на изявления на М. Х., включително че в тях за първи път се споменава, че С. К. бил предал „поръчка“ за убийство на пострадалия след срещата в Обзор. Анализира и показанията на анонимните свидетели, които според инстанциите по същество подкрепят отречените обяснения на подс. Ст. К., но в които се говори за месец февруари, а не за есента на предходната година. Освен това те свидетелствали за ангажимент за отвличане до Дюлински проход, където щели да дойдат хора да си го вземат, като защитата заключава, че „тези всички противоречия и липсата на каквато и да е било годно доказателствено средство за съпричастност“ на подс. Ст. М. по отношение на инкриминираните деяния изисквали постановяване на оправдателна присъда.

На следващо място според защитата било безспорно, че липсва мотив, а изтъкванията от прокуратурата и от съда на 4-5 страници почивали единствено на техните предположения. Според защитата нито един свидетел не изтъквал мотив, който ескалира подсъдимия М. до степен да бъде извършено убийство. Оспорва изводите относно цената на имота и твърдяното желание на подс. М. да го

придобие. Никой свидетел не свързвал такъв интерес, какъвто се възприема, у С. М., ведно с твърдяното поведение на пострадалия до степен да се мотивира убийство. Излагат се доводи за абсурдност на излаганите мотиви, тъй като подс. М. от една страна не искал да плати 20 хиляди лева за имот, от друга страна влизал в неясни отношения с пострадалия, който му пречел не с това че искал да купи имота, а че не иска да го купи поради висока цена. Съдът бил приел, че това ядосало подсъдимия М., но пък той купил имота чрез своя друга фирма, като го продал на много по-висока цена. Твърди, че нямало икономическа и житейска логика да се търси мотив за извършване на престъпленията, а безмотивни престъпления нямало.

Защитата на следващо място оспорва доводите на съда по кредитиране обясненията на подс. Ст. К. относно причините за отказа от първоначално дадените обяснения. Според защитата не била достатъчна липсата на данни за физическа принуда и на подадена жалба (което се отнасяло и до показанията на св. Д. Д. и св. Ф. Ф.). Оспорва аргументите на съда, че обясненията и показанията били дадени напълно доброволно. Такъв довод на съда бил абсурден, тъй като формална доказателствена сила нямало нито едно доказателствено средство. Обстоятелството, че не е подадена жалба или обвиняемият не е доказал възраженията си, не можело да служи като основание за отхвърляне на достоверността им.

Защитата пледира да се има предвид произнасянето на ВКС по делото за убийството на Андрей Луканов, където въпросът за оказване на физическо насилие, значението му и начина, по който то се установява, бил разрешен много ясно, както и да се има предвид постоянната практика на ЕСПЧ, според която полицейското насилие в България не се разследвало, нямало ефективно средство и държавата отказвала да го разследва, като това била абсолютно еднозначна и безпротиворечива констатация.

Оспорва изводите на съда за липсата на нарушаване на принципа на справедливия процес с кредитиране на доказателствени средства по отношение на свидетелите, в чиито разпит защитата не е участвала, без да бъде обсъдено накърняване правото на справедлив процес, предвид изискването за гарантиране на равенството.

На последно място защитата оспорва доводите на съда, че отречените обяснения на подс. С. К. се потвърждавали от показанията на полицейските служители и свидетели по делото В. Ц., Р. Д. и З. К.. По отношение на провежданите оперативни беседи с някои от обвиняемите съдът изобщо не бил обсъдил доводите на защитата за същината на тези доказателствени средства, игнорирайки безпротиворечивата практика на ВКС относно тези беседи и показанията, депозиранни в резултат на провеждането ми.

Оспорва възприетата им достоверност поради тяхна последователност и непротиворечиво описване на възприетото от тях, като то съответствало и на дадените впоследствие обяснения. Защитата посочва обаче, че касационната практика сочела на това, „че оперативните беседи и заявеното от тях могат да служат само за насочване на разследването, но не могат да се допускат като годни доказателства за фактите, които са от значение по делото, тъй като чрез въвеждането им в процеса най-често се цели заобикаляне на закона, като вместо първични доказателства се събират тези обяснения на полицейските служители“. Имало произнасяния на ВКС, че показанията на полицейските служители

провеждали действия по оперативната работа, следвало да се преценяват с особено внимание и при стриктна проверка, доколкото, макар и не участващи в същинската процедура, били служебно заинтересовани от развитието на процеса.

В заключение поддържа всички доводи от касационната жалба и допълнението, като имало основания за отмяна. Тъй като имплицитно били изложени доводи за необоснованост и неправилност на присъдата, при настоящето касационно произнасяне във въззивен аспект, следвало да се достигне до извод, че обвинението не е доказано по несъмнен начин и подсъдимия следва да бъде оправдан. Не било доказано възлагането на поръчка, в смисъла на подбудителство за убийство и отвличане, не било доказано предоставянето на пари, не било доказано по несъмнен начин никаква съпричастност на подс. Ст. М. към тези деяния.

Допълва заключението си с доводи относно мотивите на въззивната инстанция, които са изложени във връзка с оправдаването на подсъдимите Н. С. и Г. К.. Доказателствата се обсъждали по отношение и на тях двамата, поради наличието на съществуващи връзки и обвързаност, но доказателствените източници били винаги едни и същи. Според защитата, след като не се дава вяра по отношение на другите двама подсъдими, нямало основание да им се доверява по отношение и на третия подсъдими – Ст. М., след като единственото доказателствено средство било изолирано и отречено.

Моли да се отмени присъдата и да се постанови оправдателна присъда.

По отношение на протеста посочва, че го намира за неоснователен, тъй като се искало завишаване на наказание, наложено за неизвършено деяние.

Подс. Ст. К., призован, явява се лично и се представлява от защитник, който поддържа касационната жалба и допълненията. Изразява солидарност с касационните жалби на всички, признати за виновни лица, срещу съдебния акт на великотърновския апелативен съд.

Като основен аргумент изтъква, че според него въззивната инстанция в нарушение на процесуалните правила при обсъждането на фактологията и логиката и при формиране на вътрешното си убеждение, е постановила един съдебен акт, който не почива на доказателствата по делото, а на предположения. Съдът не бил отговорил на възраженията на защитата и не били изпълнени указанията на ВКС при двукратното връщане на делото. Съдът не бил посочил защо не е възприел, освен обясненията на подс. Ст. К., дадени на 23.10.2009. по време на досъдебното производство, последващите му обяснения, в които той отрича първоначалните и най-вече обясненията на подс. К., дадени пред състав на бургаски окръжен съд по време на проведено съдебно следствие. Тази липса била довела до невъзможност да се формира правилно решение, както и до ограничаване правото на защита на подс. Ст. К., включително и поради липсата на отговор на възраженията, че тези обяснения представляват „оговор“. А ако тези обяснения са „оговор“, защитата задава въпрос каква е доказателствената им стойност в такъв случай, като липсвала и съпоставка с показанията на св. Д., св. Ф. и на анонимните свидетели под № 1 и № 2, както и с показанията на останалите свидетели. Поради това защитата въвежда оплакване, че не може да си отговори на въпроса дали при тези доказателствени източници може да бъде постановен съдебен акт.

Защитата посочва, че за пълнота били релевирани оплаквания за явна несправедливост на наложеното наказание, за размера на уважената гражданска претенция и искане за намаляването му.

Пледира с искане за оправдаване на подс .Ст. К., като в условията на алтернативност желае да бъде намалено наказанието.

Подс. С. К. в лична защита се присъединява към казаното от защитника му и моли да бъде оправдан.

Подс. Н. С., редовно призован, явява се лично и се представлява от защитник, който пледира да се остави присъдата в сила.

Оспорва подадения протест, допълнението към него, както и жалбата на частните обвинители, като твърди, че те са неоснователни и иска да се оставят без уважение.

Възразява срещу доводите в касационния протест относно нарушени права на държавното обвинение чрез превратно тълкуване на доказателствата, уличаващи според обвинението подс. Н. С. в извършване на деянията по два пункта на обвинителния акт. Отбелязва, че на около 8 страници въззивната инстанция се е занимавала с представените от държавното обвинение, уличаващи според прокурора, доказателства, като било обърнато съществено внимание на обвинителната теза, основаваща се на обясненията от досъдебното производство на подс. Ст. П.. Според защитата са правилни изводите на въззивната инстанция, че тези обяснения пресъздават разказ на убития М. Х., който не може да бъде проверен. Според защитата дори и тези показания, в този си вид, не съдържали индикации за участие на подсъдимия в двете деяния по обвинението.

Защитникът поддържа доводите на съда по същество, че при провежданите оперативни беседи, освен доводите за процесуалната им значимост, са задавани подвеждащи въпроси, при което свидетелите, оперативни работници от МВР- Ц., К. и Д., са достигнали след липсата първоначално на уличаване на подс. Н. С., до отговор от подс. Ст. П., че познава подс. Н. С. и той има отношение към деянието.

Защитата поддържа като правилни и останалите доводи на въззивната инстанция при анализа на други гласни доказателства – съдържащи се в показанията на св. Ж., св. К. за взаимоотношенията между подс. Н. С. и основните според обвинението поръчители, че те не могат да обосноват доказателствена основа, върху която да се изгради осъдителната присъда по отношение именно на този подсъдим.

Защитата се спира на оплакванията в протеста по отношение на подс. Н. С. и конкретно относно упреците, че не са взети предвид факти и обстоятелства за наличие на взаимоотношения и подчиненост на този подсъдим с подс. Ст. М. и подс. Г. К.. Подчертава, че липсата на обсъждане на тези обстоятелства - бележки от застраховател, наличието на телефонен номер на защитник на единия от свидетелите по делото М. и др., е поради това, че те се незначителни и не могат да бъдат взети предвид при изграждането на непрекъснатата верига от уличаващи косвени доказателства.

Пледира, че в касационния протест не са посочени факти и обстоятелства, които опровергават обвинителната теза.

В заключение поддържа всички изложени възражения и моли да се потвърди присъдата по отношение на подс. Н. С. изцяло.

Подсъдимият Н. А. С. в лична защита поддържа пледоарията на защитника си и моли да се остави в сила въззивната присъда.

Подсъдимият Г. С. К. се явява лично, представлява се от защитник, който пледира да се остави без уважение касационния протест, а също така жалбите на гражданските ищци и частни обвинители. Според защитата коментиранията доказателства не водели до мотивиран извод относно участието на подс. Г. К. в деянието, за което му е повдигнато обвинение. Посочва, че нито една инстанция по същество не е успяла да намери мотиви, които да установяват съставомерни действия на подс. К., за които той да носи наказателна отговорност, поради което той е бил и оправдаван.

Основната теза на защитника е, че липсва мотив по делото и обвинителното твърдение, че процесния имот № ** е причина за извършване на такова тежко престъпление, не издържало. Приема, че е имало някакви разправии, както и желанието на пострадалия С. С. да закупи този имот, но сделката не се била състояла, а изчезването на пострадалия станало много време след като този имот не е бил предмет на интерес на когото и да било от подсъдимите. Имотът отдавна бил отчужден и нямало причина да се пристъпи към физическо премахване. Иска да бъде обсъдена липсата на мотив, тъй като не можело да има такова деяние, ако няма такъв.

Оспорва обясненията (наричани от защитата показания) на подс. Ст. П., като дадени с подсказване от лицата, водещи извършването на проверката на мястото, където е заровен трупа на пострадалия, като основен аргумент на защитата е подписването на декларация веднага след освобождаването му и преди да замине за Кралство Испания, с която отрича обясненията си. Прави позоваване на юридическия статус на свидетелите – „, с тежко криминално минало или с висящи дела със споразумения...“.

Защитата твърди, че физическият извършител М. Х. бил във физическо отношение с по-малки размери от подс. Ст. П. и с оглед тези данни нямало как да извърши отвлечането и убийството. Според него нямало достатъчно доказателства, а по отношение на подс. Г. К. пък и никакви. Поради моли да се остави без уважение протеста и жалбата на гражданските ищци и частни обвинители без уважение, като се потвърди въззивната присъда.

Подсъдимият Г. С. К. в лична защита моли да се потвърди оправдателната присъда. Счита, че никога не е имало повод да бъде включен като обвиняем и да бъде задържан по това дело.

При последната си дума подс. С. И. К. моли да бъде оправдан, тъй като нямал нищо общо.

Подсъдимият Н. А. С. също моли да бъде оправдан при последната си дума.

Подсъдимия Г. С. К. и той моли да бъде оправдан.

Върховният касационен съд, I-во наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл.347, ал.1 от НПК, установи следното:

С присъда № 176 от 17.07.2017г. по НОХД № 189/2015г. на Бургаски окръжен съд подсъдимият С. С. П. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.142, ал.2, т.1, т.2 и т.7 във вр. с ал.1, във вр. с чл.20, ал.2, във вр. с чл.2 от НК и по реда на 54 от НК му е наложено наказание от осем години лишаване от свобода.

Оправдан е да по обвинението подбудителите подс. С. К. и подс. Н. С. да са били подбудени от подс. Г. К., както и по обвинението по чл.142, ал. 3 от НК - от

деянието да са настъпили значителни вредни последици, изразили се в смъртта на пострадалия С. С..

Подс. Ст. П. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.116, ал.1, т.7 и 9 във вр. чл.115 във вр. с чл.20, ал.2 от НК, като по реда на чл.54 от НК му е наложено наказание от двадесет години лишаване от свобода.

Оправдан е по обвинението подбудителите подс. Ст. К. и Н. С. да са били подбудени от подс. Г. К..

По реда на чл.23, ал.1 от НК на подс. Ст. П. е определено общо наказание от двадесет години лишаване от свобода, при първоначален строг режим на изтърпяване.

Подсъдимият С. Х. М. е признат за виновен за извършено престъпление по чл.142, ал.2, т.1, т.2 и т.7 във вр. с чл.142, ал.1 във вр. с чл.20, ал. 3 и ал.4, вр.чл.2, ал.2 от НК като по реда на чл.54 от НК му е наложено наказание от осем години лишаване от свобода.

Оправдан е по обвинението деянието да е извършено в съучастие с подсъдимия Г. К. и по обвинението по чл.142, ал. 3 от НК - от деянието да са настъпили значителни вредни последици, каквато е смъртта на пострадалия С. С..

Подс. Ст. М. е признат за виновен и в извършване на престъпление по чл.116, ал.1, т.7 и т.9 във вр. с чл.115 във вр. с чл.20, ал. 3 и 4 от НК, като по реда на чл.54 от НК е осъден на двадесет години лишаване от свобода.

Оправдан е по обвинението деянието да е извършено в съучастие с подс. Г. К..

Съобразно чл.23, ал.1 от НК му е определено общо наказание от двадесет години лишаване от свобода, което е постановено да се изтърпява при първоначален строг режим.

Подсъдимият С. И. К. е признат за виновен в престъпление по чл.142, ал.2, т. 1,2 и 7 във вр. с ал.1 във вр. с чл.20,ал.3 и 4 във вр. с чл.2, ал.2 от НК, като по реда на чл.54 от НК е осъден на седем години лишаване от свобода.

Оправдан е по обвинението да е бил подбуден от подс. Г. К., както и по обвинението по чл.142, ал. 3 от НК- от деянието да са настъпили значителни вредни последици, изразили се в смъртта на постр. С. С..

Подс. Ст. К. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл.116, ал.1,т.7,9 и 12 във вр. с чл.115, във вр. чл.20, ал. 3 и 4, във вр. с чл.29, ал.1, б. „а“ и б. „б“ от НК, като по реда на чл.54 от НК е осъден на осемнадесет години лишаване от свобода.

Оправдан е по обвинението да е бил подбуден от подс. Г. К..

По реда на чл.23, ал.1 от НК му е определено общо наказание от осемнадесет години лишаване от свобода, което е постановено да се изтърпява при първоначален строг режим.

Подсъдимият Н. А. С. от гр. Варна е признат за виновен за извършено престъпление по чл.142, ал.2, т.2 и т.7 във вр. с ал.1 във вр. с чл.20, ал. 3 във вр. с чл.2,ал.2 от НК, като по реда на чл.54 от НК му е наложено наказание от шест години лишаване от свобода.

Оправдан е по обвинението да е подбуден от подс. Г. К. и по обвинението по чл.142, ал. 3 от НК - от деянието да са настъпили тежки последици, изразяващи се в смъртта на С. С..

Подсъдимият Н. С. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.116, ал.1, т.7 и т.9 във вр. с чл.115 във вр. с чл.20, ал. 3 и 4 от НК, като по реда на

чл.54 от НК му е наложено наказание от седемнадесет години лишаване от свобода.

Оправдан е по обвинението да е бил подбуден от Г. К..

Съобразно чл.23, ал.1 от НК му е определено общо наказание от седемнадесет години лишаване от свобода, постановено да се изтърпява при първоначален строг режим.

Подсъдимият Г. С. К. е признат за невинен и оправдан по предявените му обвинения по чл.142, ал. 3 във вр. с ал.2, т. 1,2 и 7 във вр. с чл.142, ал.1 и чл.20, ал. 3 и 4 от НК и по чл.116, ал.1, т.7 и 9 във вр. с чл.115 във вр. с чл.20, ал. 3 и 4 от НК.

Подсъдимите С. П., С. М., Н. С. и С. К. са осъдени да заплатят солидарно на Г. С., със съгласието на М. Г., обезщетение в размер на 300 000 лева за претърпени неимуществени вреди от престъплението по чл.116 от НК, ведно със законните последици. Постановено е отхвърляне на предявения граждански иск над уважената част до предявения размер от 500 000 лева, а по отношение на подс. Г. К. искът е отхвърлен изцяло.

Подсъдимите П., М., С. и К. също така са осъдени да заплатят солидарно на М. М. Г. сумата от 200 000 лева, представляващи обезщетение за неимуществени вреди от престъплението по чл.116 от НК, ведно със законните последици. Искът е отхвърлен в останалата му част до размер на 250 000 лева, както и по отношение на подсъдимия Г. К..

Подсъдимите П., М., С. и К. са осъдени да заплатят солидарно на наследниците на Г. С. Г. обезщетение за неимуществени вреди от престъплението по чл. 116 от НК общо в размер на 200 000 лева, като е отхвърлен искът в останалата му част до размер на 250 000лв., както и по отношение на подсъдимия Г. К..

Подсъдимите П., М., С. и К. са осъдени да заплатят солидарно на гражданските ищци претърпените имуществени вреди – на М. Г. сумата от 3 265лв., а на наследниците на Г. Г. сумата общо от 3265лв., ведно със законните последици. Тези граждански искове са отхвърлени по отношение на подс. Г. К..

Осъдените подсъдими е постановено да заплатят на частните обвинители и граждански ищци направените по делото разноски, както и държавна такса върху уваженият размер на предявените граждански искове. Съдът се е произнесъл и по веществените доказателства.

Първоинстанционният съдебен акт е бил протестиран и обжалван от гражданските ищци и частни обвинители, а също и така от подсъдимите.

В първото по ред въззивно производство с присъда №17 от 30.11.2018г., постановена по внохд № 316/18г. на Варненски апелативен съд присъдата на БОС е била отменена и изменена частично.

С нея подсъдимият Н. А. С. е признат за невиновен в извършване на престъпление по чл.142 ал.2 т.т.1, 2 и 7 вр. ал.1 вр. чл.20 ал.3 и ал.4 от НК, както и в извършване на престъпление по чл.116 ал.1 т.т.7 и 9 вр. чл.115 вр. чл.20 ал.3 и ал.4 от НК и е отменена първоинстанционната присъда в частта относно приложение на чл.23 от НК по отношение на Н. С.. С признаването за невиновен в извършване на двете деяния, първоинстанционната присъда е отменена и в гражданско-осъдителната част изцяло, както и в частта за разноските, по отношение на подс. Н. С..

Първоинстанционната присъда е изменена в осъдителната част по отношение на подсъдимите С. М., С. П. и С. К., които са оправдани да са извършили престъпленията по чл.142 ал.2 т.т.1, 2 и 7 вр. ал.1 вр. чл.20 ал.3 и ал.4 от НК и чл.116 ал.1 т.т.7 и 9 вр. чл.115 вр. чл.20 ал.3 и ал.4 от НК в съучастие с подс. Н. С..

В останалата част присъдата е потвърдена.

Този второинстанционен съдебен акт е бил предмет на касационен контрол по протест касационен протест от зам. окръжен прокурор при ОП – Бургас, касационни жалби на защитниците, основен и резервен, на подс. С. К., на подс. С. П., както и на защитника на подс. С. М.. Гражданските ищци и частни обвинители - М. Г. лично и в качеството на попечител на Г. С., И. С. и С. С. чрез майка и законен представител М. М. също са подали касационна жалба срещу въззивната присъда чрез повереника си.

В резултат на това протестиране и обжалване с решение № 71 от 04.10.2019г. по кнд №241/2019г. на ВКС е отменена въззивната присъда на Варненски АС и делото е върнато за ново разглеждане.

При второто по ред въззивно разглеждане на делото с присъда №7 от 09.03.2020г., постановена по внохд № 354/2019г. на Варненски АС е отменена и изменена частично присъдата на Бургаски окръжен съд под № 176/17.07.2017 г. по НОХД № 189/2015 г.

С нея подс. Н. С. е оправдан по обвинението да е извършил престъпления по чл. 142, ал. 2, т. 1, 2 и 7 във връзка с ал. 1 във връзка с чл. 20, ал. 3 и ал. 4 от НК и по чл. 116, ал. 1, т. 7 и 9 във връзка с чл.115 във връзка с чл. 20, ал. 3 и ал. 4 от НК.

Съдът е отменил присъдата и в частта за приложение на чл. 23, ал. 1 от НК по отношение на подсъдимия Н. С., както и в гражданско - осъдителната част, като е отхвърли изцяло претенциите за неимуществени и имуществени вреди. Присъдата е отменена и в частта относно възложените разноски по чл.189, ал.3 на подс. Н. С..

Присъдата е изменена в осъдителната част по отношение на подсъдимите С. М., С. П. и С. К., които са оправдани по обвинението да са извършили престъпленията по чл. 142, ал. 2, т. т. 1, 2 и 7 във връзка с чл. 20, ал. 3 и ал. 4 от НК и чл.116, ал.1, т. 7 и т. 9 във връзка с чл.115, вр. чл.20, ал.3 и ал.4 от НК в съучастие с подс. Н. С..

Присъдата е потвърдена в останалата част.

Тази присъда е била предмет на касационен контрол като резултат от подаден касационен протест, жалби на подсъдимите Ст. К., С. М. и Ст. П., както и от подадени жалби на частните обвинители и граждански ищци М. Г., Г. С., И. С., С. С.а (чрез майка и законен представител М. М.).

С Решение № 172 от 16.03.2021г., по кнд № 662/2020г. на ВКС е отменена присъда №7 от 09.03.2020Г., постановена по внохд № 354/2019г. на Варненски АС, като делото е върнато на въззивната инстанция за ново разглеждане от стадия на съдебното заседание.

С атакуваната понастоящем трета по ред въззивна присъда подсъдимият Н. С. е оправдан по идентичен начин, оправдани са осъдените подсъдими Ст. К., Ст. П. и подс. Ст. М. по обвинението да са действали в съучастие с подс. Н. С..

Първоинстанционната присъда е изменена в частта за веществените доказателства, в останалата част е потвърдена.

Настоящия касационен състав в третото по ред касационно производство като цяло прие, че следва да се произнесе в рамките на установените от въззивният съд факти и обстоятелства, без да провежда съдебно следствие. По начало в инициращите настоящето производство протест и жалби не се съдържат искания за събиране на нови доказателства, а изцяло се оспорва правната интерпретация на фактите, така както са установени в многогодишното наказателно производство.

В рамките на това процесуално положение и с оглед правното оспорване касационният състав намери, че следва да се произнесе в логичната последователност на първо място по възраженията за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

А). По възраженията на държавното обвинение:

1. Не се открива при установяване на фактите подценяване на твърдените от прокурора обстоятелства. Твърдението за осъществявана съвместна и значима икономическа дейност на подс. М. и подс. К. не намира опора в доказателствения материал по делото. Не е спорна връзката и взаимоотношенията на тези двама подсъдими, но на преден план следва да се изтъкне юридическото образование на подс. К. и видимата роля на правен съветник. Тези качества са били нужни при оказването на помощ при покупката на имоти, както е приела въззивната инстанция при анализа на показанията на св. М.. Предоставянето на средства, както е възприето от тези показания, далеч не означава съвместна икономическа дейност, която да предопределя отношението и поведението на подс. К. към процесните събития. Не се наблюдава никаква водеща роля на подс. К. във взаимоотношенията му с подс. Ст. М., а напротив, могат да бъдат направени с положителност обратните изводи. Възвзаимоотношенията с другите подсъдими са функция от ролята му предимно на съветник на подс. М.. Подс. Н. С. изпълнявал функции на нещо като „шофьор и охрана“ едновременно не на подс. К., а на подс. М.. Помощта на семейството на подс. Ст. К. не води до извод за възлагане на задачи от страна на подс. Г. К. на този подсъдим, а се явява изпълнение на „обещание от подс. М.“ за финансова помощ, както сам е посочил прокурорът.

От нито едно от посочените в т.2.1 до т.2.10 обстоятелства не може да се направи категоричен и безусловен извод, че подс. Г. К. е бил пряко заинтересован от имот № **, наравно с подс. М.. Обстоятелствата, че св. Зл. Ж. е бил пълномощник на офшорната компания, придобила капитала на дружеството, собственик на имот № **, че този адвокат е упълномощил подс. Г. К. да управлява негов автомобил, че св. М. - т.2.4, е бил придобил имота, могат да бъдат единствено в подкрепа на извода, че подс. Г. К. е имал ролята на правен съветник и е осигурявал връзките на подс. Ст. М. с други правоспособни юристи (очевидно като човек с по-широк кръг познанства в тези среди, макар и подс. Ст. М. да е бил юрист). Другите документи – посочени в т.2.4 от протеста, не водят до по-различни изводи, предвид близките взаимоотношения с подс. Ст. М. и връзките на последния с подс. Н. С. и подс. Ст. К.. Може с положителност да се заключи, че липсва

каквото и да било превратно или изолирано тълкуване на доказателствата, възраженията на държавното обвинение тангират с претенция за необоснованост на съдебния акт, не съставляващо същинско касационно основание. Но дори и в такъв случай касационният състав не съзира противоречие с правната логика. Невъзприемането на обвинителната теза по отношение на подс.К. съвсем не означава игнориране на доказателства по делото, доколкото от наличните, включително посочените от прокурора, не може да се направи еднозначен и съвпадащ с обвинителната теза, извод.

Доводите в т.2.5, изложени от държавния обвинител, не водят до различни изводи от тези, че подс. Г. К. е давал правни съвети и по различни начини, включително и като пълномощник на „Т. – К.“ на Б. Т., е подпомагал подс. Ст. М. или негови близки, в случая сестрата на последния. Касационният състав не намира, че е допуснато процесуално нарушение, изразило се в липса на преценка и анализ на посочените обстоятелства, тъй като те не водят до някаква, камо ли пък близка, връзка с обвинителната теза. Иначе няма никакво съмнение, че подс. Г. К. и подс. Ст. М. са били в близки отношения. Това съвсем не означава обаче, че подс. К. е вземал решения вместо подс. Ст. М. или съвместно с него за извършване на двете процесни деяния.

Вярно е, че съобразно възраженията в т.2.6 имот № ** е бил продаден на публична продава по изпълнително дело на Националната агенция по приходите за стойност от 154 098 лева. Това обаче се е случило през 2013г., тоест близо пет години след процесните събития и когато не може да се говори за пряка връзка между тях и последвалата публична продава, както и да се правят изводи съобразно стойността на имота. Впрочем, именно процесните събития и развилия се наказателен процес дават своето неминуемо отражение върху стойността и пазарния интерес. Последните са били напълно различни при провеждането на разговорите на пострадалия със св. М. и подс. М., както и при втората среща на пострадалия, този път само със св.М.. За развитието на взаимоотношенията между подс. М. и пострадалия няма никакво съмнение, че стойността на имота първоначално е имала определящо значение. Това е наложило и провеждането на срещите, но според въззивната инстанция и най-вече според настоящата инстанция поведението на св. М., което е било дирижирано от подс. М. и ответните заявления на пострадалия – стр.53 от въззивни мотиви по ВНОХД № 175/2021г., е променило отношението на подс. М. към имота. Съвсем очевидно е, че подс. М. не се е повлиял от стойността на имота и възможността да се реализира печалба. Това е особено видно от отношението към дължимите 22 000 лева и най-вече от отношението към св.Й.. При обикновено съпоставяне на тази сума с предлаганите според обвинението суми на посредника за извършване на отвлечане и убийство може да се направи категоричен извод, че стремежът към печалба не е бил водещ – двете суми просто са несъпоставими. След като подс. М. е проявявал интерес към този имот № **, след като св. М. е придобил собствеността, то е съвсем очевидно, че за подсъдимия не е представлявало затруднение да бъде заплатена претендираната от ликвидатора сравнително ниска сума. В този смисъл не биха възникнали затрудненията във връзка с имот № ** – предявяване на иск и налагане на възбрана на имот № **, необходимостта от провеждане на разговор на подс. М. със св. Я. С. по отношение на св. Й., както и нападението срещу последния, което той свързал с претенциите към него по отношение на имот № **, провеждането на наказателно производство срещу св. М..

Вярна е констатацията на прокурора, че подс. М. не се е ръководел вече от пазарната стойност на имота. Но всичко това далеч не свързва подс. Г. К. с пазарната стойност на имота и интересът към него, който по категоричен начин е проявил подс. М. и който е искал реализация, поне първоначално, на продажбата му.

Прокурорът във възраженията си в т.2.8 всъщност е опровергал собствената си теза за ролята на подс. Г. К. във взаимоотношенията му с подс. М., доколкото последният пред св. Я. С. е заявил, че документите за имот № ** ще изпрати някой от неговите хора, и това е бил подс. К.. В този разговор е ясно изразена вътрешната йерархия на взаимоотношенията на тези двама подсъдими и че не подс. К. е имал водеща роля в тях.

При възраженията си в т.2.9 прокурорът е пропуснал да отбележи, че обясненията на подс. Г. К. не се опровергават от наличните по делото доказателства и няма такива, които да навеждат на несъмнени и категорични изводи, че той, най-малкото наравно с подс. Ст. М., е имал интерес към придобиването и продажбата на имот № **. Дори и да се приемеше подобно обстоятелство, за което наистина няма основание, то наличието на интерес от придобиването и продажбата на имот № ** сам по себе си не може да доведе до извод, че подс.Г. К. се е почувствал засегнат от позицията на постр. С. С.. Това може и следва обаче с категоричност да бъде възприето не за друг, а за подс. Ст. М..

Той е имал активната роля при установяване на контакт със св. Я. С., той е споделил за отрицателното си отношение към св. Й., той е ангажирал св. М. и последващата активност, довела до фаталния край за подс. С., е изцяло негова. Възраженията на прокурора по отношение на подс. Г. К. са изцяло неоснователни и не почиват нито на доказателствата по делото, нито на техния разумен анализ. Нищо от доказателствения материал не сочи безспорно и категорично по отношение на подс. Г. К. за наличие за негов личен или съвместен с подс. М. интерес към имот № **, докато точно обратното е налице за подс. М.. Следва да се отбележи, че дори и да има каквото и да е съмнение за наличието на интерес към имот № **, то безспорно такова съмнение не е достатъчно, а следва да се тълкува в интерес на обвиненото лице. Само наличието на интерес очевидно не е достатъчно, трябва да има и обективирани последващи действия във връзка с този имот и пострадалия, за да може да се приеме наличие на участие под каквато и да е форма при извършване на отвлечане и убийство. Такива категорично не са налице по отношение на подс. Г. К. и възраженията в т.2.10 са изцяло неоснователни.

Прокурорът се е опитал да обоснове тезата си за виновно поведение, съответно неправилна в процесуално отношение доказателствена оценка на обясненията на подс. Ст. П. за среща в град Обзор на отвлечения пострадали с две лица, „милионери...богати хора“, според описанието на подс. Ст. К.. Подс. П. не познава тези лица, не ги е посочил нито поименно, нито чрез съответно разпознаване, неговите обяснения в тази част са под формата на „преразказ“, а не уличаване за лично участие и да се упреква съда, че не е направил конкретни изводи за участие в срещата на подс. М. или на подс. Г. К., или на двамата заедно, означава да се иска от него да си служи с предположения. Участието на подс. Ст. М. в престъпленията по чл.142 и по чл.116 от НК не се установява чрез тази преразказана среща в град Обзор, а още по-малко на подс. Г. К.. Колкото и да е голяма вероятността да има участие в подобна среща някой от двамата подсъдими,

посочени от обвинението за поръчители на престъпленията по чл.142 и по чл.116 от НК – а тя определено не е голяма с оглед характера на обясненията на подс. Ст. П. за чуто и преразказано от него събитие, тя си е останала само такава и въззивните съдебни състави не са се ангажирали да потвърдят наказателното обвинение. А последното от своя страна не е ангажирало участието на подс. Н. С. и подс. Г. К. в издаването на нареждане да бъде убит постр. С.. Обвинителната теза е очертана ясно в обвинителния акт, че това е сторено от подс. Ст. М. еднолично и отправено само в присъствието на физическите извършители- подс. Ст. П. и М. Х..

С оглед изложеното дотук по възраженията в т.2.11 на държавното обвинение в касационния протест може да се отбележи, че те също са изцяло неоснователни. Позоваването на показанията на св. Ф. Ф. от 24.07.2009 г., за шефска роля по отношение на подс. Ст. К. и подс. Н. С. на подс. Г. К., както и на показания на същия свидетел от 07.07.2009 г. за връзката на подс. Ст. К. с „негови хора“ в град София и управляван от този подсъдим автомобил, собственост на подс. Ст. М., по никакъв начин не променят извода за неоснователност на тези възражения. Йерархията в отношенията подс. Ст. К. и подс. Н. С. спрямо подс. Г. К. не водят до извод, че те са били подбудени от последния да участват в отвлечането и убийството, докато същото не може да се отбележи относно подс. Ст. М..

Възраженията в т.2.12 са на същата плоскост, с позоваване на показания на св. Д. Д. от 17.01.2009 г., който прави преразказ на споделено му от подс. Ст. К.. Използването на множествено число не означава, че подбудителството за убийство е осъществено непременно от две лица, още повече, че самият подсъдим в обясненията си, ползвани от съдилищата и от държавното обвинение, от 23.10.2009г. свързва с подбудителство единствено и само подс. Ст. М.. Обясненията на подсъдимия Ст. К. по време на първото по ред първоинстанционно съдебно следствие от 18.06.2014 г., в които той е обяснил, че се занимава със земеделие в село Н. Р., познавайки майката на подс. Ст. М., която пък обработвала земи в това село, на които се позовава държавният обвинител, отново се отнасят до взаимоотношенията на този подсъдим с подс. Ст. М..

Излаганите съображения на прокурора за обясненията на подс. Н. С., за показанията на полицейските служители, св. Р. Д., св. Зл. К. и св. В. Ц., за ВДС чрез прилагане на СРС по отношение на св. Ф. Ф. и на св. Н. Д. (включително показанията от 16.09.2009г.) не съобразяват обясненията на подс. Ст. К. от 23.10.2009г., които всъщност са в основата на обвинителната теза. Тези възражения, без дължимото съобразяване, се явяват изцяло неоснователни, тъй като правно значимо е единствено поведението във връзка с процесните деяния, а не по принцип взаимоотношенията и вътрешната социална йерархия на подс. Н. С. и подс. Ст. К. конкретно с подс. Г. К..

Исканата отмяна на оправдаването на подсъдимият К. и признаването му за виновен с налагане на наказание лишаване от свобода за десет години за извършеното от него престъпление по чл. 142, ал. 3, вр. ал. 2, т. 1, т. 2 и т. 7, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и 4 от НК, осемнадесет години лишаване от свобода за извършеното деяние по чл. 116, ал. 1, т. 7 и 9, вр. чл. 115, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 от НК, с определяне на наказание по правилата на чл.23 от НК поради изложените съображения се явява неоснователна и тази касационна претенция следва да се остави без уважение.

Прокурорът отправя същото искане и по отношение на подс. Н. С., с аналогични възражения и идентична аргументация в упреци към аналитичната дейност на въззивната инстанция – „превратна или в недостатъчна степен добра преценка от въззивната инстанция на конкретни доказателствени материали за извършеното от този подсъдим и връзката му с процесните събития“.

В 3.1 и т.3.2 е налице оспорване на анализа на показанията на анонимен свидетел № 2 от 11.07.2008 г. по досъдебното производство (разказ на свидетеля с описание на споделен разказ от св. Д. К. Д. за свършена работа от „неговите хора“ – убийството на пострадалия), както и на показания от 17.01.2009 г. на св. Д. К. Д. пред съдия по досъдебното производство (които сочели по несъмнен начин, че подс. Ст. К. е осъществявал различни дейности заедно с подсъдимия Н. С.). Касационната аргументация е формална и повърхностна. Вече беше отговорено по отношение на подс. Г. К., че разказите за отношения по принцип не могат да водят до категорични и безусловни изводи за участие в двете престъпления по обвинението. Посочените свидетели могат да споделят за ненаказуемото приготвяне за отвличане и да отричат за наказуемо приготвяне за убийство (чл.117 от НК), което е тяхно процесуално право, но те не могат да посочат детайлите, които е дал в обясненията си подс. Ст. К. и които изключват участието, както на подс. К., така и на подс. Н. С. в подготовката и реализиране на двете престъпления. Те не го и правят, поради което показанията им могат да служат като категоричен индикатор за намеренията на подс. Ст. К. да изпълни възложената му престъпна поръчка, но не и да обосноват извод за участието на други лица, извън посочените от подс. Ст. К..

Аргументацията на прокурора следва същата процесуална логика и във възраженията, изложени в т.3.3 относно анализа на доказателствата, съдържащи се в показанията на св. Ф., дадени по време на разследването пред съдия от 07.07.2009 г. - за наличието на общ шеф на подс. Н. С. и подс. С. К. и в които показания се твърди, че след убийството двамата били получили сграда за демонтиране, с което били „възнаградени“ за участие в убийството. Прокурорът се позовава на правната и житейска логика, за да направи извод, че това е така и че подс. Н. С. е осигурил заетостта на подс. Ст. К. при своите „началници“. Тези показания не съдържат в себе си обстоятелства, които по категоричен начин да обуславят обвинението и да опровергават обясненията на подс. Ст. К., че само той е контактувал с подс.Ст.М., склонен е от него да намери извършители на отвличането и убийството, че само той е получил пари, необходими да се склонят извършителите. Касационният състав не намери подценяване на цитираните от прокурора обстоятелства, нито пък констатира превратен анализ в ущърб на обвинителната теза, поради което определи касационните възражения в тази част като неоснователни.

Последващите възражения в 3.4 от протеста оспорват твърдяно игнориране на показания на св. Н. Х. от досъдебното производство от 12.08.2009 г. Твърдението на свидетелката, че убитият съизвършител М. Х. на двете деяния имал познат на име „Н.“, според прокурора свързвало подс. Н. С. с един от преките извършители на двете престъпления по обвинителен акт. Този довод не е състоятелен, тъй като малкото име не идентифицира по категоричен начин подс. Н. С., а дори и да се приеме, че това е така (чисто хипотетично), това обстоятелство не води до безусловен извод (а и изобщо и не води до какъвто и да е) за подбудителство от този подсъдим на убития М. Х. да извърши отвличането и убийството на постр. С. С., нито взето поотделно, нито в съвкупност с останалите

по делото доказателства. Освен това подобно твърдение влиза в противоречие с обясненията на подс. Ст. К. (преди да бъдат отречени), които, независимо и при цялостното им оспорване от страна на защитата, стоят в основата на обвинителната теза от началото до края на процеса. С други думи, обвинението не може да има всичко, а следва да се концентрира върху предмета на доказване и най-вече върху доказателствата, които са изцяло относими към него, без да се опира на догадки и предположения. Възражението в този случай се възприема от касационния състав като напълно неоснователно.

Последващото възражение, посочено в 3.5, се основава на същата процесуална плоскост, като то също се явява изцяло неоснователно. Обясненията на подс. Ст. П. са уличаващи по отношение на подс. Ст. К., частично уличава и себе си като помагач и подбудител, но по отношение конкретно на подс. Н. С. прави преразказ на споделено му от убития от него М. Х. (доколкото изрично заявява, че не е слушал какво си говорят двамата подсъдими с убития М. Х. и лицето на име „В.“ – стр.2-ра от цитираните показания от 01.06.2011г., ред 14-ти от разказа отгоре надолу). Ако обвинението желае да се ползва от този преразказ, би следвало да се откаже от обвинението в извършителство по отношение на подс. Ст. П., а видно от протеста това не е сторено. В този смисъл противоречивите искания на държавното обвинение не могат да бъдат удовлетворени. Касационният състав не намира превратен или недопустим анализ като цяло на въззивната инстанция и в тази част.

Поредните възражения, депозиранни в т.3.6 на държавното обвинение, в които се съдържат твърдения за значимост на показания на полицейските служители св. Р. Д., св. Зл. К. и св. В. Ц. - служители на МВР и уличаващи подсъдимите К. и Н. С., и които били превратно ценени от въззивната инстанция, както неправилно били ценени и показанията на св. Зл. Ж. от 23.11.2009г., а и на св. Я. С., който показал по указание на подс. Ст. М. имот № ** на подс. Н. С., не държат сметка за съдържанието на тези показания. Значимото в тези показания е потвърждаване на фактическото действие по намирането на трупа, по указания и посочване от подс. П.. Всички останали обстоятелства, за които свидетелстват, по същество съставляват преразказ на твърденията на подс. П., които трябва да се оценяват не въз основа на този преразказ, а сами по себе си, тъй като са налични по делото като гласни доказателства (дадени обяснения). Подробен анализ на тези обяснения се прави самостоятелно по всяко едно възражение за наличието на „оговор“.

Връзките и взаимоотношенията на подс. Ст. М. и подс. Г. К., а и с подс. Н. С. са установени по делото, но те не водят до исканите от държавното обвинение изводи. Имот № ** е първопричината за влошаване на отношенията между пострадалия и подс. Ст. М., доколкото ги е имало, предвид мимолетния характер на срещата им на бензиностанцията на „ОМВ“ на булевард „Стефан Стамболов“ в град Бургас. От страна на подсъдимите Г. К. и Н. С. връзката им с този имот е по настояване и в изпълнение на желанията на подс. Ст. М., не проличава никаква друга инициатива, основана на изцяло личен интерес. Тъй като държавното обвинение използва като базови обясненията на подс. Ст. К., логично изпада в непреодолимо противоречие, опитвайки се да свърже подс. К. и подс. Н. С. с подбуждане и подпомагане на отвличане и убийство, извън действията на подс. Ст. М.. Съдилищата не могат да си позволят подобен подход, а са длъжни да направят обективен и логичен анализ на връзките и взаимоотношенията на подсъдимите помежду им със свидетелите по делото, както и на отношението към

пострадалия. Единствено и само подс. Ст. М. е изразил своето негативно отношение към пострадалия, единствен и само негов е мотивът за отвлечането и убийството на постр. С. С., за което касационният състав ще се спере при последващите отговори на касационните жалби. Няма доказателства по делото, които да установяват други мотиви и на други лица, включително интерес на останалите подсъдими по делото, освен разбира се, чисто користните. Подс. Н. С. е изпълнил разпореждане на подс. Ст. М. да откара св. Я. С., тъй като очевидно е получавал имотна облага от връзката с този подсъдим, явно е, че е знаел къде е имот № ** и за интереса на подс. Ст. М. към него. Същото се отнася по необходимост и за подс. Г. К., който е давал искани от него правни съвети, намирал е процесуални и търговски представители и т.н., извън чисто приятелските взаимоотношения. Но всичко това съвсем не означава, че тези двама подсъдими - К. и Н. С., са били заинтересовани по какъвто и да е начин от случилото се с постр. Ст. С..

Държавният обвинител и касатор в т.3.7 се позовава и на редица други доказателства, които според него са оставени без анализ от въззивната инстанция - за св. Б. Ж., който в качеството си на адвокат е представлявал подс. Ст. П. по друго наказателно производство, но пък мобилния му номер бил известен и бил запазен в мобилното устройство, ползвано от подс. Н. С., както и че този адвокат като свидетел заявил, че не познава подс. Г. К. и подс. Н. С., че не познава св. М., пък го представлявал по НАХД № 2493/2007г., пряко свързано с имот № **. Твърди, че намерената бележка от застраховател на името на св. М. в автомобил, ползван от подс. Н. С., обективирало връзката на подс. Н. С., св. М. и подс. Ст. М..

Всъщност нищо от изброените обстоятелства не се е нуждало от специален анализ, тъй като както се отбеляза, държавното обвинение е необходимо да се концентрира върху предмета на доказване и на обстоятелствата, свързани с изпълнителното деяние. Връзките и познанствата без конкретика по отношение на елементите от състава на престъпленията, за които се поддържа обвинение, не се нуждаят от специален анализ и отделно внимание като част от доказателствената съвкупност. Твърденията на държавното обвинение в този случай се явяват голословни – за превратна оценка, за извършването и не според действителното съдържание на доказателствата, с пропускане на цялостната оценка на доказателствата в тяхната съвкупност и взаимовръзка, като по този начин е допуснато нарушение на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК. Възраженията в тази част са напълно формални и лишени от смислово съдържание, от логическа връзка с предмета на доказване.

По тази причина искането на държавното обвинение по отношение на подс. Н. С. за осъждането му се явява неоснователно и като такова следва да бъде оставено без уважение.

По отношение направените възражения за веществените доказателства следва да се отбележи, че не са посочени касационни основания за произнасянето на ВКС в тази връзка. Няма нарушени права на страните, не са допуснати съществени процесуални нарушения и не е нарушен закона. Това се отнася до искането по т.4.1, като газовото оръжие не следва да се предава на МВР, тъй като режимът е регистрационен, съдът не е допуснал нарушение на закона с връщането на газово оръжие на И. П. И.. По т.4.2 няма основание да се приеме, че пакетът в пощенски плик, доброволно предаден от водач на автобус, следва да се върне като собственост на предалия го.

По възражението в т.4.3 може само да се отбележи, че липсата на произнасяне винаги може да бъде преодоляна в производство по чл.306, ал.1, т.4 от НПК без времево ограничение, поради което настоящият състав го намира за неоснователно.

Относно претенцията на прокурора по т.4.4 касационният състав прие, че преценката на административните органи по връщането от първостепенния съд на свидетелство за регистрация на МПС – О., модел „К.” 1.7 Дизел с рег. № ***** и 2 бр. регистрационни номера за моторно превозно средство - преден и заден с рег. № *****, на подс. Ст. К. може да бъде извършена във всеки един последващ момент, без затова да е необходимо произнасяне на съда. Претенцията по тези причини се отхвърля като неоснователна.

По т.4.5 се възразява за връщането от състав на първата инстанция на подсъдимия Г. К. на пълномощно на български език с упълномощител З. З. Ж. и упълномощен Г. С. К. за управление на МПС „Н.” рег. № *****, ведно с превод на английски език - 3 листа, и пълномощно на български език с упълномощител З. З. Ж. и упълномощен Г. С. К. за управление на МПС рег. № „Н.” рег. № ***** - 1 лист. Прокурорът твърди, че книгата били относими към предмета на доказване поради указване на връзка между подсъдимия и свидетеля по делото Зл. Ж. и предвид на това било необходимо да се оставят копия по делото. Съставът на ВКС както вече посочи, приема, че установяването на тези връзки и отношения няма пряко отношение към предмета на доказване и възражението е изцяло лишено от основание. Копирането на книга е въпрос на преценка, но в случая е безпредметно такова обсъждане.

По възражението по т.4.6 и т.4.7 - относно липсата на произнасяне на съда от първата инстанция за изискани по време на първоинстанционното съдебно следствие оперативни дела на МВР, които следвало да се върнат на съответната служба, както и относно липсата на произнасяне на съда от първата инстанция за банкнота с поминал 20 лева, изета като веществено доказателство при оглед на автомобил, ключове за който е имал подс. Н. С. - л. 18 - на гърба, том 5 от досъдебното производство, съставът на ВКС поддържа становището си при отговора по т.4.3

По възраженията на прокурора, доразвити в надлежно приобщеното допълнение към касационния протест съставът на ВКС не намери основания да промени становището си по отношение обясненията на подс. П. и анализа на въззивната инстанция в тази връзка. Действително в обясненията си подс. Ст. П. посочва, че на среща с М. Х. и лицето „В.“ са присъствали подс. Ст. К. и подс. Н. С., без самия подс. Ст. П. да участва в него и това е било с оглед възлагане на „поръчката“ за убийство. Действително въззивната инстанция на л.39 при своя доказателствен анализ относно дейността на подс. П. е посочила, че тази среща е била осъществена след деянията. Всъщност такава среща по повод претенции за пари е имало след деянията, но подс. П. не е посочил М. Х. да е участвал в нея – на бензиностанция в село Приселци, Варненска област. Това обстоятелство не променя по никакъв начин изводите на съдилищата относно предмета на доказване. Вече бе отбелязано, че държавното обвинение е следвало да избере към коя доказателствена основа иска да се придържа. В тая, която е избрал, а това са обясненията на подс. Ст. К., които се подкрепят от други доказателства - най-вече на св. Д. Д. и св. Ф. Ф. освен посочените от въззивната инстанция на л.38 от мотивите - Н. Д., Ж. Д. и З. Д., обясненията на подс. П. относно извършителство на

подс. Ст. К., срещи с М. Х. и лице на име „В.“ и липса на лично участие, не са възприети от самата прокуратура. Нелогичен е в такъв случай избрания подход на процесуална критика на анализа на обясненията на подс. П.. Неточността на въззивната инстанция далеч не е съществена предвид изложеното и не съставлява процесуално нарушение по смисъла на чл.348, ал.1, т.2 НПК.

Оплакването от игнориране на показанията на св. В. Ц. при съдебното следствие от 30.11.2015 г. — стр. 9 от съдебния протокол, и показанията от досъдебната фаза на този свидетел, прочетени и приобщени към съдебното следствие - стр. 127, том 22 от досъдебното производство, както и показанията на св. Р. Д. от досъдебната фаза, прочетени и приобщени към съдебното следствие — стр. 129, том 22 от досъдебното производство, също се явява изцяло неоснователно.

Обясненията на подс. П. могат да бъдат възприети само дотолкова, доколкото се потвърждават от възприетите за доказателствена база обясненията на подс. Ст. К. или не им противоречат, а цитираните свидетелски показания не могат да бъдат ценени самостоятелно и изолирано от тези обяснения и техния критичен прочит. Поради това касационният състав намери конкретното оплакване за неоснователно, както намери за несъстоятелно по същите причини и оплакването относно невъзприемането на веществените доказателствени средства от приложени СРС при разговори между полицейски служители и подсъдимия Ст. П..

Оплакването за едностранчивост на анализа на въззивната инстанция, депозирано в допълнението, се отхвърля изцяло по силата на изложените дотук съображения. Обясненията на подс. П. и производните на тях свидетелски показания, дори и на контролирано записани извънсъдебни обяснения под формата на специални разузнавателни средства (чисто хипотетично да бяха приемливи от процесуална гледна точка) не могат да променят или преодолеят изложената дотук аргументация.

Прокурорът в допълнението си оспорва и оправдаването на подс. Г. К. с идентична аргументация, която по изложените съображения не може да бъде възприета. Твърдението, че именно подсъдимите М. и К. са лицата, които дават задачите на подс. Н. С. и подс. Ст. К., които финансират последните и са техни фактически ръководители и работодатели, не е достатъчно, за да обоснове наличието на факти по участие в извършване на деянията извън това, което ползва самото държавно обвинение – обясненията на подс. Ст. К.. Никога по делото не е било спорно, че в йерархията на вътрешните взаимоотношения подс. К. и подс. Ст. М. са били над подсъдимите подс. Ст. К. и подс. Н. С., че те са осигурявали тяхната икономическа заетост.

Относно повторените възражения за игнориране на доказателства, установяващи конкретен икономически интерес у подс. К. към имот № **, касационният състав отново ще повтори, че с оглед изложените аргументи в отговора по възраженията в т.2.5, ги намира за неоснователни и не във връзка с предмета на доказване.

Прокурорът оспорва възприемането от въззивната инстанция за достоверни обясненията на подс. К., че е препоръчал лица за участие в ръководството на дружество в град Бургас, свързано с имота съответно, че е препоръчал на св. М. адвокат по повод жалба, отново свързана с имота - стр. 42 и извод в тази връзка на съда по същество за липса на икономически интерес към имота на същия подсъдим.

Твърдението на държавния обвинител - че обясненията на дееца, че е проявил интерес към имота по молба на колеги от София, съчетан с отказ да посочи кои са тези колеги, са били индиция, че е действал по своя инициатива, не може да бъде възприето. Ползването от своите процесуални права, респективно да не отговори на всички или отделни въпроси, не може да бъде използвано от съдилищата като довод за установяване на факт, за който няма обективирано потвърждение. Всъщност подс. Ст. М. е споменаван по делото като „човек от София“ (качеството му на юрист може да го определи от житейска и разговорна гледна точка като „колега“ на подс. Г. К.), но в крайна сметка е безспорно, че интерес към този имот е имал единствено и само подс. Ст. М.. Лишено от основание е мултиплицирането на този интерес и разпростирането му и върху други лица. Опитът на държавното обвинение да го стори отново влиза в противоречие с доказателствената основа на обвинителната теза, която се поддържа с обвинителния акт, както вече неколкократно се отбеляза. Именно поради тези причина конкретната претенция на държавното обвинение не може да бъде удовлетворена.

Що се отнася да оплакването за допуснато нарушаване на закона относно обвинението по чл.142 от НК и конкретно оправдаване на подсъдимите за настъпването на вредни последици по смисъла на ал.3 от наказателната разпоредба, съдът намери, че не може да бъде споделено и следва да се отхвърли като неоснователно. Законодателят има предвид настъпването на такива вредни последици, които да са резултат от деянието, да са получени по време на извършването му или след това, но не и да осъществяват самостоятелен състав на наказуемо по НК деяние. Очевидно е, че престъплението отвлечане не е нито двуактно, нито съставно престъпление. То в конкретния случай е преустановено при извършеното престъпление убийство и изтъкваните от прокурора последици са в резултат именно на това последно по ред престъпление, по чл.116 от НК.

На възраженията в допълнението по веществените доказателства бе даден отговор по-горе, няма основание съдът да промени становището си.

Б). По касационната жалба на гражданските ищци и частни обвинители М. М. Г., Г. С. С., И. Г. С. и С. С.а С.а, действаща със съгласието, на своята майка и законен представител М. Иванова М.:

Оплакванията са развити в допълнението към касационната жалба, като на първо място повереникът се спира на игнорирането на извършването на огромна икономическа дейност от страна на подс. Ст. М. съвместно с подс. Г. К.. Изтъкнатият аргумент за подпомагане на семейството на подс. Ст. К. от страна на подс. Г. К. бе обсъден като такъв на държавния обвинител. Касационният състав продължава да споделя същите доводи, изложени в отговорите на възраженията на прокурора в т.2.1 до т.2.10.

Конкретно и допълнително се отбелязва, че в противовес на въззивните констатации, подс. Г. К. не е бил адвокат, а съдебен изпълнител. Важното обстоятелство е обаче, че подс. Г. К. има юридическо образование и близките му отношения с подс. Ст. М. са достатъчно основание той да оказва услуги на подс. Ст. М., включително да дава юридическа консултация, както и да осъществява представителство в чисто търговски и финансови взаимоотношения, когато това е било възможно и не е влизало в конфликт с изпълняваната функция. А дори и да е имало конфликт, това не е предмет на делото.

Няма правно значение и обстоятелството, изтъкнато от касаторите като възражение, дали подс. Г. К. е имал пряк икономически интерес от придобиването или отчуждаването на имот № **. Такова обстоятелство не е установено по несъмнен начин, както се изисква от чл.303, ал.2 от НПК. Но дори и да бе установено, е необходимо нещо повече - това, което е налице при подс. Ст. М. – създадени неприязнени отношения по повод преговорите за имот № **. За възраженията относно оценката на обясненията на подс. П. беше отговорено при отговора на касационния протест на държавния обвинител –по т.2.10.

По отношение на подс. Н. С. по идентични възражения на държавното обвинение бе даден отговор по т. т. 3.1, 3.2, 3.4 и 3.5.

Възраженията, базираци се на неправилен или превратен прочит на обясненията на подс. Ст. П., не държат сметка за посочената вече доказателствена основа на обвинението, ползваща едновременно прокурора и частните обвинители, поради което изцяло се отхвърлят като неоснователни.

Касационният състав отхвърли и възраженията за нарушение на закона. Според повереника при наличието на достатъчно доказателства за виновност на подс. Г. К. и подс. Н. С., било постановено оправдаване, като с това бил нарушен законът. Противно на тезата на повереника на частното обвинение, съдът намери, че основателно въззивната инстанция е приела, че доказателствата по отношение на тези двама подсъдими не са събрани в достатъчна степен, както се изисква от закона, за да се постанови тяхното осъждане. Напълно е спазен принципа „in dubio pro geo“, като неотклонно е спазено условието обвинителните факти, установени при съдебното следствие, да са събрани по процесуално годен начин и да следват ясна логическа връзка.

В). По отношение на касационната жалба на подс. К. касационният състав намери, че тя е също така неоснователна;

I.1. По твърдяната липса на отговор от въззивната инстанция по направените възражения, както и липса на мотиви, съставът на ВКС приема, че мотивите на въззивната инстанция в достатъчна и допустима степен очертават както установените факти, така и изводимите от тях правнозначими доводи. По отношение на този подсъдим и неговото процесуално положение са изложени в достатъчна степен съображения – л.29-31 от въззивните мотиви, с което е даден достатъчен пълен и споделим отговор на възраженията, особено защо се възприемат дадените обяснения на 23.10.2009г. по време на досъдебното производство.

I.2. Не отговаря на действителността упрекът за пороци в оценката на доказателствения материал, най-вече липса на мотиви и на отговор на направените възражения, на яснота по фактите и детайлен, съвкупен и прецизен анализ на гласните доказателства- обяснения подсъдимите, показания на анонимни свидетели и св. Д. Д., св. Р. Д., св. В. Ц., св. Зл. К.. Въззивната инстанция не се е позовала на предположения и не е ползвала вероятност при възприемане на фактически положения. Напротив, касационният състав счита, че всеки един възприет факт по делото се основава на налични доказателства, събрани по надлежен начин по време на наказателното производство.

Съвкупният анализ на гласните доказателства предполага и съпоставянето на дадените обяснения от подсъдимите, най-вече на подс. Ст. К. и подс. Ст. П., поне в тези, в които се съдържат уличаващи твърдения. За преценката за достоверност на

един или други обяснения, разбира се, е необходимо да има наличие и на други доказателства, както се изтъкна дотук няколко пъти. Но в случая на първо място е необходимо, при наличието на противоречиви обяснения, да са прецени кои от тях като цяло са с необходимата степен на достоверност, тоест се подкрепят и от други доказателства по делото и кои влизат в непреодолимо противоречие с доказателствата по делото. Относно обясненията на подс. Ст. П. е необходимо да се отбележи, че той не уличава себе си в извършване на престъплението убийство, а също така и за извършеното отвлечане. Неговият разказ обаче е логичен само при установяване на взаимоотношенията си подс. Ст. К. и причината за срещите им по време на процесните събития. От свидетелските показания по делото - както на анонимните свидетели, така и на св. Д. Д. и св. Ф., се установява по несъмнен начин, че подс. Ст.К. е организирал подготовката за отвлечането и последвалото убийство, като за целта е показвал пострадалия, офиса му и мястото където живее. Подс. Ст. П. е обяснил, че подс. Ст. К. и на него е показвал същите места, но твърди, че извършител на деянията е подс. Ст. К., което лишава обясненията му от елементарна логика. От показанията на св. Ф. Ф., а и на св. Д. Д. (по косвен път) се установява, че това не е възможно – физическият извършител да е подс. Ст. К.. Освен това, ако подс. Ст. К. е извършител, не е било необходимо да показва на никого нищо, а е щял да търси само съизвършители. Съвсем очевидно е, че обясненията на подс. П. в тази им част не могат да бъдат възприети, тъй като не отговарят на обективната действителност.

Отговор се дължи само на възражения, които имат пряко отношение към предмета на доказване и не се дължи, когато те покриват установени обстоятелства, по които вече са направени възражения, по друг повод. Отговор на възражения се дава и опосредено, чрез посочване защо отричани факти се приемат за установени от съда. Няма обстоятелства, за които въззивната инстанция да не е дала отговор защо ги приема и защо не дава вяра на други доказателства в тази връзка. Твърдяното неизпълнение на предходни отменителни указания не е основателно, тъй като е достатъчно съдът ясно и разбираемо да посочи защо е възприел за установени възприетите факти по делото, в съответствие с правната и житейска логика и неговите доводи да се подкрепят от събрани по надлежен процесуален ред доказателства. В случая това е сторено в необходимата и достатъчна степен. Не съществува никакво съмнение за мястото и времето, които разбира се, не са елемент от изпълнителното деяние, както твърди защитата. Така или иначе, според паметовите възможности на източниците на гласни доказателства, в необходимата и достатъчна степен времето и мястото са конкретизирани по делото, включително и по отношение на подбудителската и помагаческа дейност на подс. Ст. К..

Касационният състав счита, че въпросите относно това дали подс. Ст. П. се е срещал с М. Х. и кога е било това, каква парична сума е била предоставена на убития Х. не са от най-съществено значение за авторството. Разбира се, значение има кой е извършителят на деянието и какво отношение има лице на име „В.“.

Последното е въведено в наказателното производство чрез обясненията на подс. Ст. П.. Ясно е, че неговите обяснения влизат в противоречие с обясненията, дадени от другия подсъдим - Ст. К. по отношение на подбуждането, личното участие и извършителството на деянията. Всъщност невъзприемането на обясненията на подс. Ст. П. в тази им част е в интерес именно на подс. Ст. К., тъй

като очертават по-тежка форма на участие в престъпленията, като освен подбудител и помагач, той, според подс. Ст. П., е и извършител.

Самият подсъдим Ст. К. в отричаните от него обяснения впоследствие не въвежда никакви други лица в дадената от него „поръчка“ в изпълнение на желанието на подс. Ст. М.. Предвид осъществяваната конспиративност във връзките на подс. Ст. К., видно и от свидетелските показания по делото, на които се позовава държавното обвинение и която действително е установена, ограниченият бюджет и затрудненията на подс. Ст. К. с дадените авансово пари на св. Д. Д., е лишено от логика допускането за истинност на обясненията на подс. Ст. П.. Че лицето „В.“ е фикция за прикриване участието на самия подс. Ст. П. е съвсем очевидно от наистина небрежното му въвеждане в процеса. Лицето „В.“ не разполага с „външен вид“, „собствени изявления“ и „искания за парични суми“, за разлика от убития от подс. Ст. П. М. Х. – убийството на последния от подс. Ст. П. е съдебно установен факт, както справедливо е отбелязала въззивната инстанция. Не се дължи специален отговор за наличието на тази фиктивна личност, тъй като от останалите и възприети по делото доказателства се изключва съществуването ѝ (дори и само от факта на въвеждането в процеса на анонимен свидетел под № 3). Подс. Ст. П. е желал да отклони от себе си подозрението, като същевременно се е стремил към максимална убедителност, довела го до показване на мястото на заравяне на убития пострадал.

Впрочем, отново в чисто хипотетичен план, дори да съществуваха обективни данни за лице на име „В.“ (каквито липсват напълно), то наличието му следва да се преценява според обясненията на подс. Ст. П., съобразно които подс. Ст. К. е извършител, самият П. участва в подготовката и подпомагане на престъпленията отвлечане и убийство, т.е. участието на подс. Ст. К. в извършването на деянията е налице, с по-тежка форма на участие, обстоятелства, които далеч не ползват защитата на подс. Ст. К..

Тук е мястото да се отбележи значението на този споменат и безспорен факт – убийството на М. Х., за което е признат за виновен и осъден подс. Ст. П.. Мотивите за това – да не бъде издаден подс. Ст. П. за извършване на убийството на постр. Ст. С., са добре изяснени по настоящето дело от показанията на св. Н. Д.. Това е изключителен по силата си аргумент за участието на подс. Ст. П., който в никакъв случай не може да бъде пренебрегнат и дезавуиран, но от друга страна – той е неоспорим лакмус за достоверността на обясненията на самия подс. Ст. К. от 23.10.2009г.

Както се установява от внимателния прочит на доказателствената съвкупност, лице на име „В.“ не присъства „пост фактум“ на извършеното убийство, за разлика от М. Х., няма притеснения от него да не издаде участието на подс. Ст. П., не се транслират негови претенции за пари, нито дори за негов дял. Всичко това говори единствено и само в подкрепа на извода, че лице на име „В.“ е фикция на подс. Ст. П., за да изключи своето участие като извършител.

Защитата възразява срещу изводите на апелативния съд за наличието на мотив. Квалифицира ги като почиващи на предположения и противоречащи на правото и здравия разум. Конкретизира се със стр.12 от мотивите на въззивната инстанция, втори абзац - за свързването на подс. Ст. М. през м. ноември на неустановена дата 2007 година с подс. Ст. К., при което се възлагало поръчка за убийство чрез намиране на изпълнители за сумата от 30 хиляди евро.

Според защитника това било предположение и липсвали доказателствени материали по делото, което пречело да бъде организирана защитата на подсъдимия.

Използването на квалификации с толкова крайно изразено становище не правят обаче възраженията основателни. На първо място не е задължително да има преки доказателства, от които да бъде фиксирано – със свидетелски показания или заснемане по предвидения процесуален ред, на предаване на парични суми. Никакво съмнение няма, че подобно действие не се извършва пред нежелани свидетели, на публични места, тоест по начин, по който да стане достояние на какъвто и да е кръг, ограничен или неограничен, от хора. Такива доказателства по делото, естествено, не са представени.

Но косвените доказателства, разбира се, са многобройни и недвусмислени, като позволяват да се направи безусловен и категоричен начин, че престъпленията са извършени само защото е било платено за тях. В обясненията на подс. Ст. П. основен лайтмотив са парите – дали обещани на М. Х. или на него, дали за участие в деяние или за да не разкрива кой е извършителя, но винаги става въпрос за парични суми, които е следвало подс. Ст. К. да осигури. Свидетелят Д. Д. също е получил пари от подс. Ст. К., които даже не е успял да върне. Това се потвърждава и от възприетите показания на св. Ф. Ф.. Св. Н. Д. също потвърждава, че подс. Ст. П. извършва престъпленията с користна цел, т.е. убийства срещу заплащане на определена сума пари и може да се определи по думите на свидетеля - по „занятие“ и за прехрана. Св. Х. също потвърждава, че убитият М. Х. е получил заплащане, от което си е купил автомобил.

Подс. Ст. К. няма личен мотив за извършването на престъпленията, а да се приеме, че осигурява свои пари за чужди престъпни желания, е нелогично и абсурдно, тъй като по време на разследването не е установено този подсъдим да е бил своего рода филантроп и да е разполагал с финансови средства, с които да осигури извършване на престъпление, за което дори няма личен мотив. Финансовото му „благополучие“ освен това е било осигурявано предимно от „заетостта“ му при подс. Ст. М.. Затова с основание съдилищата по същество са заключили, че обясненията (самопризнанието) на подс. Ст. К. за получени пари от подс. Ст. М. за извършване на отвличане и убийство, се подкрепят от останалите доказателства по делото (изброени дотук) и са ги включили в доказателствената съвкупност,

Абсолютно вярно защитата е допълнила, че провеждането на дадено следствие в съответствие със закона само по себе си не му придава доказателствена сила, а следва да се преценява в съпоставка с други доказателствени средства. Това са и сторили съдилищата, докато защитата, разбираемо с оглед функциите си, не е сторила и не е забелязала.

Последният и акцентиран аргумент от касационната жалба на подс. К. е депозираното оплакване за липса на отговор относно това дали е законосъобразно проведен разпитът на обв. Ст. К. на 23.10.2003г., с оглед участието на защитници, които са защитавали и друг обвиняем, чиито интереси били противоречиви. Защитата в случая прави позоваване на нарушени права на подс. Ст. М. при възприемането на тези отречени обяснения, тъй като били в основата на осъждането. Последното твърдение не противоречи на доводите на настоящия касационен състав относно доказателствената основа на обвинителната теза, изложени при отговора на възраженията по протеста на прокурора от ОП-Бургас.

При отговора на това сериозно по същината си възражение, тъй като е основополагащо за доказателствената съвкупност предвид необходимостта от преценка кои доказателства са процесуално годни, следва да се проследи хронологията на процесуалното действие предявяване на обвинение с последващ разпит;

1. Първи по ред е получил обвинение, съответно му е и предявено, подсъдимият, тогава обвиняем, С. К.;

1.1. Това се е случило на 08.07.2009г., когато не е дал обяснения, а разпитът е проведен в присъствието на защитник Д.;

1.2. Проведен е втори разпит на 23.10.2009г. – в присъствието на защитник Д. и защитник Й. К., а също и в присъствието на прокурор- обяснения на л.99,100 от том първи. Тези обяснения действително са в основата на обвинителната теза, това обстоятелство е наистина безспорно;

1.3. Извършено е ново привличане на 14.12.2009г., с последващ разпит и дадени обяснения в присъствието на адвокат Д. и адвокат Р. К., като подсъдимият се е отказал от дадените обяснения от 23.10.2009г.;

2. На същата дата – 08.07.2009г. е получил обвинение и подс.Н. С.;

2.1. На тази дата му е предявено обвинение и проведен разпит в присъствието на защитници адвокат Д. и Д. П., като се е ползвал от правото си да откаже да даде обяснения;

2.2. Второто поред привличане е на 11.12.2009г., в присъствието на адвокат Д..

3. Подс.Г. К. е получил обвинение трети по ред, на 16.10.2009г., с проведен разпит. Не е дал обяснения, в присъствието на защитниците Р. К. и Б. Б.;

4. На четвърто място, е привлечен подсъдимият С. М.;

4.1. На 15.10.2009г., е повдигнато обвинение;

4.2. На 16.10.2009г. е извършено предявяване на обвинението, отсъствено за подсъдимия, в присъствието на служебно назначен адвокат за служебен защитник – К. К.

5. На 11.12.2009г. на подс. С. П. е повдигнато обвинение в негово отсъствие;

5.1. Предявено е обвинението на 09.02.2010г. в негово отсъствие на служебния защитник Р. Н.;

5.2. Проведен е и разпит в негово присъствие, но вече на 07.04.2011г., в присъствието на адвокат Р. Н.;

5.3. Подс. Ст. П. е дал нови обяснения, на 01.06.2011г., отново в присъствието на служебно назначения защитник Р.Н..

При внимателното проследяване на описаната хронология не се открива претендираното процесуално нарушение при упражняването правото на защита. Адвокатът Д. участва като защитник на подс. Ст. К. при депозиране на оспорваните обяснения от 23.10.2009г., заедно с адвокат Й. К.. Адвокат Д. е защитник от 08.07.2009г., когато е предявено обвинението на подс. Ст. К.. Адвокат К. не е защитник на никой друг.

При последващия разпит от 14.12.2009г., ведно с адвокат Д. участва и адвокат Р. К., който е и защитник на подс. Г. К. при разпита на 16.10.2009г., в който, както се отбеляза, подс. Г. К. не е дал обяснения.

Адвокат Д. е защитник и на подс.Н. С. от същата дата – 08.07.2009г., заедно с адвокат П.. На тази дата е проведен разпит и подс. Н. С. се е ползвал от правото

си да откаже да дава обяснения. Адвокат П. не е защитник на никой друг към въпросната дата – 23.10.2009г.

Изводите на защитата са голословни, не е възможно да се направят такива за нарушаване на забраната по чл.91, ал.3, т.1 и 2 от НПК въз основа на проследената хронология на упълномощаване и участие в наказателния процес. При ползване на правото да се откаже даването на обяснения не може да се направи фактически извод за реализиране на противоречиви интереси. Следва да се отбележи, че единствено участието на защитниците Д. и Р. К. могат да бъдат обсъждани в контекста на посочената забрана, тъй като представляват по едно и също време повече от един обвиняем – адвокат Д. освен подс. Ст. К., представлява подс. Н. С. (който не е дал обяснения), а адвокат Р. К. освен подс. Ст. К. представлява и подс. Г. К. (също не е дал обяснения).

Силно оспорваните обяснения от 23.10.2009г., в които деецът се самоуличава, но също така уличава подс. Ст. М. и подс. Ст. П., не съдържат в себе си никакви уличаващи подс. Н. С. и подс. Г. К. обстоятелства. При така описаните процесуални позиции не се намира никакво противоречие в защитата на тези трима подсъдими. Следователно с категоричност може да се заключи, че при провеждането на разпита на 23.10.2009г. на подс. Ст. К. не е допуснато твърдяното процесуално нарушение, което според защитата изисква това доказателствено средство – обясненията на дееца, да се изключат от доказателствената съвкупност като процесуално негодни. Това искане със сигурност не може да бъде удовлетворено, тъй като не почива на обективния прочит на доказателствата и на дължимата оценка на доказателствените средства в процедурен аспект.

Като цяло възраженията на защитата на подс. Ст. К. в касационното заседание оспорват доказателствения анализ и защо не били възприети и другите обяснения на дееца, освен тези, депозиран на 23.10.2009г., включително и депозираните пред съда от първа инстанция. Беше даден отговор защо не на всяко възражение следва да се отговаря, но в случая е необходимо да се допълни, че доказателствената основа наистина лежи върху обясненията на подс. Ст. К. и то тези, които впоследствие не се поддържат от самия него. Те обаче са дадени в пълно съответствие с процесуалния закон и възраженията за тяхната процесуална негодност изцяло се отхвърля. В чисто фактологичен план именно тези обяснения се подкрепят от събираните по делото доказателства, а не които да било други.

Безспорно е установено, че подс. Ст. М. е имал нагласата да не се съобразява с правото на здраве и живот, когато се засягат неговите интереси, в какъвто смисъл са доказани неговите изявления по отношение на св. Й.. Също така е безспорно, че подс. Ст. М. е имал несъмнен интерес от продажбата на имот № ** или от придобиването на съседния имот- този на фирма „Г.“ ООД (по свидетелстването на св. М., получил мандат за преговори от подс. Ст. М.). Пострадалият е имал неблагоприятното да заяви, че се постарал да направи невъзможна продажбата на имот № **.

Касационният съд счита, че това създадено неприязнено отношение между пострадалия и подс. Ст. М. е наличен и достатъчен мотив за извършване на престъпленията. В зависимост от възприетията и наличните задръжки в отделната личност такъв мотив би могъл да е крайно недостатъчен, но ако прага на търпимост и волевите задръжки са ниски, а желанието за себедоказване и егоцентризмът доминират, е напълно обяснимо наличието на значителни девиации в поведението на индивида в негативен план. В случая касационният състав

открива именно едно такова отношение на подс. Ст. М., който не е приемал да има каквито и да било пречки пред осъществяване на намеренията му.

Подс. Ст. К. именно в отричаните впоследствие от самия него собствени обяснения е заявил, че подс. М. му е посочил сградата на фирмата „Г.“, пострадалия и неговите привички. Ако не са верни обясненията на подс. Ст. К., то са налице обясненията на подс. Ст. П.. Колкото и те да не са напълно искрени, то се припокриват с обясненията на подс. Ст. К. по отношение указването на обекта, неговото местоположение и привички. Това съвпадение не е случайно, а то произхожда от реалностите на житейската логика и последователност. Няма никаква друга причина да съвпадат тези процесуални изявления, като знаменателят е един и той е общ за подсъдимите – отвлечането и убийството на пострадалия. Налице са и показанията на св. Д. Д. и св. Ф., които са възприети по делото и са депозираны по време именно на досъдебното производство. Логична и неразривна е връзката на тези показания с реално настъпилите отвлечане и убийство, те са възприети, защото независимо от уличаващите обяснения на дееца - подс. Ст. К., напълно съответстват на последвалите събития, довели до смъртта на постр. С. С., всъщност толкова добросъвестно, последователно и в съответствие с житейската и правна логика описани от подсъдимия. Показанията на св. Н. Д., който възпроизвежда събитията с убийтия М. Х. по един косвен, но недвусмислен начин, описват ролята на подс. Ст. П. и извършване на престъпленията убийство по чисто користни, материални, подбуди. Налице са и множество обективирани факти, които са установени със средствата на процеса, които са в унисон с обясненията на подс. Ст. К., поради което те не могат да бъдат единствено „оговор“, сам по себе си недостатъчен за формиране на извод за виновно поведение и за авторство.

Не може да има съмнение, че пострадалият е убит с изстрел отзад от огнестрелно оръжие, това е обективно и по несъмнен начин установено. Не се спори това обстоятелство и то следва да се приеме безпрекословно. Не е от съществено значение точно марката и модела, но е достатъчно да се знае, че е използвано огнестрелно оръжие като вид средство за умъртвяване. Разминаванията относно това кое оръжие е дадено на св. Д., върнал ли го е на подс. Ст. К. или не, далеч не са съществени и не могат да повлияят на изводите за осъществяване на престъпленията, не са „*conditio sine qua non*“, без което престъплението убийство с огнестрелно оръжие не може да бъде доказано. На следващо място отвлечането и убийството са в резултат на проследяване и транспортиране на пострадалия до мястото, където е убит и в близост заровен. Това е следствие на предварителна подготовка. Тук е мястото да се отбележи, че касационният състав не отдава особено значение на обясненията на подс. П. относно транспортирането на пострадалия до паркинг в град Обзор за среща с неустановени по делото лица, както е възприето от въззивната инстанция. Настоящата инстанция не намира за необходимо да променя фактите и изводите на предходния съд относно това обстоятелство, доколкото това възприемане не оказва никакво съществено значение върху крайните изводи за авторството.

По важното обстоятелство е, че пострадалият е убит в гръб, докато е бил с разкопчан цип на своя дънков панталон, което добре се покрива с обясненията на подс. Ст. П. в тази им част. Последният също така, освен това обстоятелство, което не може да бъде известно на никой друг освен на извършителя/-ите, е знаел, както и посочил, мястото, където е заровен трупът на пострадалия.

Посочването няма собствена процесуална природа, но според показанията на полицейските служители, свидетели по делото, подс. Ст. П. ги е завел и е показал мястото.

Възраженията на подс. П. в дадените по-късно обяснения се отхвърлят като неоснователни и лишени от житейска логика. Никакво съмнение, че той е знаел къде се намира трупа. Твърденията, че това е място и труп, намерен от ловджии, които са уведомили полицейските органи, са лишени от елементарна логика. Тялото е било заровено, никой не е знаел чие е това тяло, преди изравнянето му и съответната идентификация. Логически абсурд е да се възприеме тезата в последващите обяснения на подс. Ст. П., тъй като полицейските служители не е възможно да са знаели или предполагали чий е този труп преди да бъдат отведени на мястото от подс. П. и преди този труп да бъде изровен и съответно изследван. Това действие е фактическо и не може да бъде отхвърлено по силата на които да било формални съображения, а следва да бъде прието като факт по делото, както са сторили инстанциите по същество. Веднъж възприет, той свързва по един неоспорим начин подс. П. с мястото на убийството, на заравянето на трупа, с втория извършител М. Х., когото той е убил по подбуди, свързани с убийството на постр. С. и добре изяснени от св. Н. Д..

Тези факти, безспорни и изрично установени, пък от своя страна се съотнасят към обясненията на подс. Ст. К. и напълно се синхронизират с тях, както и с показанията на свидетелите Д. Д. и Ф. Ф. –които установяват именно, че поръчка за извършване на престъпление, свързано с проследяване и отвличане на постр. С., им е дал именно подс. Ст. К.. Именно това означава да се преценяват доказателствата в тяхната съвкупност, да се намери житейската и логическата връзка между отделните факти, съдържащи се иначе в обясненията на подс. Ст. К. и подс. Ст. П., и да се свържат общите и непротиворечащи си тези в двете обяснения в едно единно цяло. Това е и имал предвид съдът, определяйки наличието на корелация между обясненията на подс. Ст. К. от една страна и на подс. Ст. П. от друга.

След като в случая свидетелските показания, обективно установените факти, свързани със смъртта на постр. С. С., веществените доказателства и начинът на настъпване на смъртта свързват и установяват връзките между подсъдимите, тяхното поведение по един безспорен начин, който не може да намери друго правно, житейско и логично обяснение, освен това, изяснено с обясненията на подс. Ст. К., именно поради тази причина следва да се приемат те като доказателствена основа, а не последващите, които не представляват нищо повече от упражняване на правото на защита и се опровергават от изброените факти и обстоятелства. Тази доказателствена основа, следва да се подчертае още един път, е ползвана от съдилищата в пълен синхрон с изискванията на чл.116, ал.1 от НПК.

Твърдението на защитата, изтъкнато като основен аргумент - че според него въззивната инстанция в нарушение на процесуалните правила при обсъждането на фактологията и логиката и при формиране на вътрешното си убеждение е постановил един съдебен акт, който не почива на доказателствата по делото, а на предположения, не отговаря на действителността и е изцяло голословно. Всеки един факт, всяко едно обстоятелство се основават на съответните гласни или веществени доказателства, или и на двете заедно.

Г). По касационните оплаквания на подс. Ст. М. относно основанието, свързано с допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, депозираны и интерпретирани в касационната жалба;

I.1 Касационният състав отхвърля твърдяното неизпълнение на указанията на предходните касационни инстанции, тъй като е получен отговор съобразно доказателствата, в рамките на възможните и допустими отклонения от стандартите на чл.305, ал.3 от НПК, като подробен отговор е даден при възраженията на подс. Ст. К., т.1.2;

1.1 Касационният състав не счита за необходимо да коментира и интерпретира заявлението, че е останало неразбираемо възприемането от инстанциите по същество на показанията на свидетелите по делото за подкрепящи оспорваните обяснения. Това действително е въпрос на субективни възможности, но достатъчно ясно се посочи, че показанията на свидетелите, които са възпрети по делото, установяват наличието на поръчка за отвлечане и убийство, като чисто хронологично показанията на св. Д. Д. и св. Ф. установяват действията и поведението на подс. Ст. К. в изпълнение на поставената му задача. Вече се обясни, че се изключва самоинициатива на последния подсъдим за осигуряване на финансови средства за наемане на извършители – за подбуждането им и склоняване за извършване на престъпленията;

1.2 Касационният състав не намира, че определянето от съда на показанията на св. Д. Д., Ф. Ф. и Н. Д. като създаващи непрекъсната доказателствена верига, е произволно. То се основава на житейската и правна логика при анализа и оценка на доказателствената съвкупност. Отбеляза се, че по делото се установява очертано неприязнено отношение на подс. Ст. М. към постр. Ст. С., доколкото след втората среща със св. М. е станало ясно, че имот № ** не може да се продаде на пострадалия, а пък неговият имот не може да бъде купен, т.е. окрупняване (комасиране) на двата недвижими имота не може да бъде осъществено. Посочените свидетели, но не само те, установяват ролята на подс. Ст. К., а св. Н. Д. - изобщо на живота и поведението в конкретния случай на подс. Ст. П., като неговото свидетелстване е особено показателно за начина на живот и прехрана на подсъдимия, а несъмнено извънсъдебното и непреднамерено признание за убийството на човек, който изцяло покрива признаците във време, във физически и социален план на постр. С. С., е от решаващо значение;

1.3 Неоснователни са възраженията относно изводите на въззивната инстанция относно възприемането/кредитирането на разпитите на полицейските служители за извънпроцесуални изявления на подс. Ст. П.. Този подсъдим не е имал качеството на обвиняем в периода, за който свидетелстват полицейските служители, т.е. не се ползва от специфичната защита на чл.54,чл.55,чл.115 и чл.116 от НПК. Полицейската оперативна техника, ползвана от свидетелите, за да получат споменатото посочване на мястото на заравяне на трупа на постр. С., не се основава на непозволены средства – чрез употреба на сила или заплашване, самият подс. Ст. П. не твърди такива обстоятелства, а излага твърдения за предложени му парични средства и др. (което би могло да е специфична полицейска техника за получаване на информация, която сама по себе си не е незаконна, макар дори да е възможно целено въвеждане в заблуждение).

Касационният състав по отношение на твърдението на защитата, че подс. Ст. П. не бил споменал подс. Ст. М. като участник в срещата в град Обзор при разпитите си на 07.04 и 01.06.2011г., ще потвърди процесуалната си позиция,

изложена по-горе. Подсъдимият твърди, че прави преразказ на чужди сведения, т.е. не пряко ползва установени от друг факти. Няма качеството на очевидец, неговият разказ се потвърждава със сигурност за участието на М. Х., когато впоследствие убил. За предмета на доказване не е от съществено значение възприемането на обясненията на подс. Ст. П. за посещението в град Обзор, важното обстоятелство, което трябва да се установи, е убийството на пострадалия С. С., за което изначално е предложена значителна сума. В нито един момент в наказателното производство не е установено подс. Ст. П. да е познавал подс. Ст. М. и това е напълно обяснимо, подс. Ст. К. не е бил словоохотлив относно източниците си на поръчки и съответно доходи.

1.4 Твърдението за произнасяне на въззивната инстанция в разрез с касационните констатации – стр.9, кнд № 662/2020г. на първо наказателно отделение, за формален и изразяващ се в липсата на задълбочен и прецизен анализ на инстанциите по същество, не се възприема от настоящия касационен състав. Защитата признава, че доказателствения анализ е предложен под друга форма, но пък твърди, че това не давало гаранция за истинност.

Всъщност, в наказателния процес не се предлагат гаранции по принцип, а такива, които да установят процесуалната годност на изследваните и анализирани доказателствата, с цел установяване на обективната истина по делото, а не верността или обратното, на обвинителната теза. Макар последната да е първопричината за провеждане на цялото наказателно производство, съдът по дефиниция следва да се фокусира изцяло и единствено в установяване на обективната истина по делото. Укоряваната въззивна инстанция е положила максимални усилия да изследва наличните доказателства, да ги анализира едно по едно и накрая съвсем основателно е достигнала до извода за съвпадение на обективната истина по делото с обвинителната теза поне по отношение на четирима от съучастниците в двете деяния- подс. Ст. М., подс. Ст. К. и подс. Ст. П., както и убития от подс. Ст. П. негов съучастник – М. Х.. Както се отбеляза и при отговора на касационния протест, по отношение на подс. Г. К. и подс. Н. С. доказателствата не са потвърдили по безспорен и категоричен начин тяхното съучастие.

1.5 По отношение на защитното оспорване на ползването като аргумент възприетата „кореспонденция“ (корелация) между обясненията на подс.Ст.К. и подс. Ст. П. касационният състав счита, че то е неоснователно възражение. Такава корелация има, не е пълна наистина и е съобразена най-вече със защитната позиция на подс. Ст. П., но несъвпадането на част от установяваните обстоятелства се дължи на противоречивите интереси на двамата подсъдими;

1.6 Изтъкваните от защитата обстоятелства, относими към валидността на обясненията на подс. Ст. П. и свързани с процесуалното му положение, наличието на „предлагани“ парични средства, желанието му да бъде разпитан като анонимен свидетел не могат да доведат до желаните правни изводи за допуснато съществено процесуално нарушение. Обясненията са такива, каквито са, въпреки спорното им място в процеса и не могат да бъдат изцяло отхвърлени от съдилищата по същество. Те се основават на обективни факти, установени чрез осъждането на този подсъдим за убийството на М. Х., което е извършено с цел да бъде прикрито участието на самия подсъдим П. в това престъпление – така св. Н. Д.. Другите обективни факти са намирането на трупа на постр. С., дължащо се единствено и само на посочването му от подс. П. – в този смисъл са показанията на

полицейските служители, които са заведени на мястото от този подсъдим, знанието на подс. П. на обстоятелства, които могат да бъдат известни само на участник в престъплението – застрелване в гръб, докато е разтворен ципа на дънковия панталон в долно положение, т.е. когато пострадалият според обясненията на дееца е щял да уринира. Съдилищата са приели, с пълно основание, че обясненията в тази част не са преразказ, а собствено впечатление на подс. П..

Твърдението на защитата за заинтересованост на двамата подсъдими, Ст. К. и Ст. П. за даване на подобни обяснения не може да бъде отхвърлено принципно, тъй като всяко едно изявление на подсъдим е с оглед упражняване на правото на защита и следователно винаги има определен интерес от упражняване правото на защита чрез даване на лични обяснения. Но това не означава, според касационния състав, че заинтересоваността на подсъдимите, която съществува по принцип, да се отразява винаги на истинността на даваните обяснения. Затова съставите по същество са прави да отбелязват както наличието на корелация, така и да отхвърлят обясненията на подс. П. в отделни негови части.

1.7 Изложените съображения, с логически характер - относно възприетата от инстанциите по същество среща преди убийството в град Обзор, дистанцията, мястото, необходимостта от среща с пострадалия, продажбата на имот № ** на друга фирма, според обвинението близка до продавача, не могат да бъдат споделени. Не е от съществено значение, както се отбеляза и извън предмета на доказване е дали е имало среща в град Обзор. Съдилищата са приели наличието на такава среща, но тя като фактическо обстоятелство не носи допълнително съдържание към извършеното отвличане и убийство. Разсъжденията за наличието на ексцес са само защитна теза, но не се основават на известните по делото факти – осигуряването на оръжие, определянето на глобално уточнена сума между подс. Ст. М. и подс. Ст. К., липсата на цел при отвличането само по себе си.

Пострадалият е отвлечен, за да бъде убит и в нито един момент не е събрано доказателство, което да откроява различна цел на отвличането. И разбира се, това отвличане не е самоцелно, за да бъде извършено просто едно пътуване с автомобил, то е свързано с последвалите събития и каквато и да е била сумата, тя е била изначално определена и предадена – за извършване на убийство, така св. Д. Д. и св. Ф. относно размера на сумата. След като св. Д. не е върнал частта от сумата, която е взел предварително, подс. Ст. К. е трябвало да намери извършители на убийството за останалата част от сумата, тъй като очевидно от известните доказателства по делото е, че подс. Ст. М. не е предоставял по-голяма сума от 30 000 евро. Но и това не е значимо обстоятелство, важното е, че сумата е предадена за отвличане и убийство, така е определена по размер и няма никакви доказателства да е променяна с оглед преминаването от едно престъпление, към друго по-тежко, извън волята на подбудителя, тъй наречения „ ексцес“ на умисъла. Разговорът между подс. Ст. К. и св. Ф. е особено показателен – показания на последния на л.37, гръб, 1-ви абзац, от том 3-ти на дос. п-во, дадени пред съдия от съответния първостепенен съд. Дали е имало среща или е нямало в град Обзор действително няма съществено значение за извършване на убийството, тъй като сумата за заплащането на това престъпление е била дадена на подс. Ст. К. значително преди това и именно на него е съобщено за извършването му, за да бъде заплатена останалата част от сумата. Не може да става дума за никакъв ексцес при едно предварително подготвено и най-вече заплатено престъпление, с ясно очертан предумисъл;

1.8. Касационният състав намира, че мотивите за извършване на деянието не са парадоксални, не са и противоречащи на пазарната и житейска логика. Всяка една оценка на мотивите носи субективен характер и право на защитата е да даде подобна, но е необходимо да се отбележи, че причината за извършване на престъпление в зависимост от гледната точка на извършителя може да има за него жизнено важна стойност. Не е задължително да има чисто пазарен еквивалент, какъвто се търси в защитната позиция, а в случая няма. Затрудненията с продажбата, декларираният отказ от продажба на съседния имот - този на фирма „Г.“, обещанието за създаване на затруднения при продажбата на имот № ** могат да бъдат и са достатъчен мотив за вземане на крайни решения, каквито всъщност са и взети.

Във вземането на подобни решения участват много фактори, а не само чисто пазарната оценка, има и значителен дял и емоционалният момент, създаденото отношение на негативизъм към постр. С. С. предвид декларацията му по повод на проведените преговори. Касационният съд предвид установените факти намира, че те съдържат достатъчно мотиви за извършване на двете престъпления, поради което отхвърли възраженията в касационната жалба.

1.2. По второто поред допълнение към касационната жалба от втори защитник, съобразно изложените възражения;

2.1 Касационният състав ще отбележи само, че не приема възражения, основани на прочит на предходните касационни решения, съгласно които доводите на съдилищата по същество за мотива за извършване на престъплението по отношение на подс. М. почивали на предположения. Вече бе даден подробен отговор защо приема, че изводите относно мотива на подс. М. да поръча отвлечане и убийство не са изградени единствено на базата на предположения на съда. Мотивите на решаващия съд не са нито противоречиви, нито неясни или пък и несъответни на елементарната логика. Всяко едно действие от изпълнителното деяние е логически обусловено и мотивирано – както се отбеляза, за останалите подсъдими извън подс. Ст. М., користо мотивирано поведение за всеки един от тримата – двамата подсъдими и убития М. Х..

За защитата изложените мотиви може да не са достатъчни, възможно е да ги приема за пренебрежимо недостатъчни, но не трябва да се забравя, че това са доводи, повлияни от субективната преценка на тази защита. Редицата от събития и факти, достатъчно ясно изложени и проверени до степен да не съществува съмнение в тяхната достоверност изграждат една обективна реалност, в която отвлечането и убийството са се случили. И то благодарение на решението и по волята на подс. Ст. М., като ясно е, че за него тези мотиви са напълно достатъчни, за да надделеят в борбата на мотиви за или против извършване на престъплението.

2.2 Касационният състав обсъди доводите на втория защитник относно твърдението, че изводът за някаква хипотетична загуба на подс. М. при директна продажба на имот № ** на пострадалия С. от св. Й. почива изцяло на предположения. Защитникът твърди това и за извода, че подс. М. е знаел както за опитите на пострадалия да закупи имота директно от св. Й. и за действията му по финансиране на делата и сигналите до държавното обвинение, така и че подсъдимият също така е знаел за „пренебрежително“ отношение на убития С. към офертата на св. М..

Защитата твърди, че липсвал дори и един факт относно това, че предходните действия са мотивирали подс. Ст. М. да вземе решение за отвличане и убийство и изводите на съдилищата в тази връзка почивали изцяло на предположение.

Трябва да се отбележи, че наистина за някаква загуба от придобиването и липсата на възможност за бърза реализация чрез продажба на имот № ** в счетоводен аспект е трудно да се говори. Затруднението обаче за разпореждането с имота е обаче факт. Показанията на св. М. са недвусмислено потвърждение за това. Този свидетел не е действал по своя воля и в свой интерес, а съобразно заплащане и нареждания от подс. Ст. М., като това е извод, основан на фактите по делото. В този смисъл, макар и да липсва пряко доказателство за съобщаване от св. М. на подс. Ст. М., с оглед оскъдното му свидетелстване, за липсата на резултат от срещата с постр. С., може да се направи категоричен извод, и това не е предположение, че проявилият интерес подсъдим М., присъствал на първата среща, осигурил представителен автомобил за втората среща с постр. С. (така самия свидетел М.), е бил осведомен за липсата на резултат. Ако липсваха другите факти по делото, изводът на защитата би могъл да се приеме за основателен, но излаганите обстоятелства не съществуват сами за себе си. В съвкупност те налагат именно оспорвания от защитата извод.

Защитата твърди, че не било съобразено, че за продажбата на имота не е било достатъчно решението на св. Й.. Но пропуска да посочи, че именно настояването на този свидетел за заплащане на неголямата сума се е трансформирала в пречка, довела до нанасянето на побой. Защитата твърди също, че продажбата на имота на св. М. е по решение на собственика – „Б.“ ООД, САЩ. Наличието на правна фикция в лицето на неперсонифицирано юридическо лице не може да дезавуира неприкрития интерес към имота именно на подс. Ст. М..

Защитата излага доводи за недостатъчен мотив, който може да бъде открит в действията на пострадалия, оспорва наличието на „сериозен икономически интерес“ и че убийството не защитава подобен интерес. Но пропуска да приеме, че вземането на решение за извършване на едно такова убийство не е задължително да се ръководи от чисто икономически интереси и резултати, в генезата на престъплението е достатъчно просто да стои идеята за отмъщение, в който случай егоцентризма и накърненото самолюбие надделяват над чисто пазарните отношения.

Защитата изтъква също така, че отношенията на пострадалия със св. Й. не са от значение, след като при прекратяване на гражданските дела безспорен собственик бил св. М.. Но пропуска да отбележи, че св. Й. е станал пречка, която е следвало да бъде отстранена, като това се е случило по един или друг начин, но не и случайно, нито по свободната воля на св. Й.. След отвличането и убийството на постр. С. формалните и неформални пречки по отношение на имот № ** са отпаднали, но пазарното и емоционално натоварване на икономическите отношения, свързани именно с този имот са продиктували друго поведение на пазарните субекти, включително и по отношение разпореждането със собствеността, в този смисъл виж касационен отговор по т.2.5. от протеста на държавното обвинение.

Възраженията на защитата относно последващата отвличането и убийството на постр. Ст. С. съдба на имот № ** с оглед горните съображения са неотнормими към предмета на доказване. Ролята на този имот, установена несъмнено чрез неприкрития интерес на подс. М., е в генезата на престъпното му мотивиране (на

М.), а след извършването на престъпленията е съвсем очевидно, че този имот се натовазва с голяма доза негативизъм, с него се свързва реализираното наказателно преследване. Пазарният интерес към този имот определено се влияе от събитията с постр. Ст. С., а наказателното производство е повлияло не само на този интерес, а и на ситуирането на подсъдимия М., наложило разглеждането на делото отсъствено.

Заключението на защитника, че независимо от трансформациите на собствеността на имот № **, не се установявало извършването на деянието от подс. М., се основава на разглеждането на наличието на имот № ** като самостоятелен факт, а не във връзка, при това цялостна и всеобхватна, с предхождащите събития и случилото се с постр. С.. Разгледана, тази връзка показва интерес към имота преди убийството и след това, особено след повдигане на обвиненията, рязък спад на този интерес, до степен той да се продава много години по-късно. Присъствието на имот № ** в конкретния казус е на централно място, той определя поведението на всеки един от участниците в производството, независимо дали това се признава или не, от защитата.

2.3 По възраженията на липса на мотиви касационният състав намери, че такъв отговор вече беше даден – наличието на мотив е безспорно установен по делото.

2.4 Твърдението за липса на ясно и конкретно описание на фактите, установяващи участието на подсъдимия в деянието, което правело защитата невъзможна, е несъстоятелно. Именно факт по факт се прави оспорване на обвинителната теза, в този смисъл защитата се упражнява пълноценно. Фактите по подбуждане на подс. С. К., успоредно с изтъкнатите обстоятелства относно осигуряването на средства, са категорично и неизменно установявани – обясненията на подс. Ст. К., показанията на св. Ф., св. Д. Д. и съпътстващите факти в комплекс, както нееднократно се отбелязва. Относно наличието на т.н. „оговор“ – т.2.5., който е отречен - с отричане на 14.12.2009г. на дадените на 23.10.2009г. обяснения вече бяха дадени достатъчно разяснения защо съдилищата с основание са се доверили на самоуличаващите обяснения и защо се приема, че тези обяснения се потвърждават от останалите доказателства, както и защо не е нарушена забраната по чл.116, ал.1 от НПК.

Твърдението по т.2.6. - че съдът не е изпълнил задължението си по чл.305, ал.3 от НПК да обсъди противоречията в обясненията на подс. Ст. К., като е възприел само отречените обяснения (което отричане/оттегляне разколебавало тяхната доказателствена сила и налагало нови задълбочени проверки...) се отхвърля категорично от настоящия касационен състав. Възприемането на тези обяснения, без значение каква е последващата процесуална позиция на подс. Ст. К. се дължи на съпоставянето на тези обяснения с останалия доказателствен материал, който при извършения дължим анализ поотделно и в съвкупност изцяло опровергава последващото отричане като логична и обективна защитна теза.

Защитата отбелязва, че спазването на процесуалните правила не е достатъчен аргумент за достоверност на такива обяснения, доколкото и при оттеглянето и в съдебно заседание също били спазени тези правила. Касационният състав се съгласява с тези доводи, но по-важното обстоятелство е, че правилата са спазени именно при получаване на тези гласни доказателства, които са в основата на обвинителната теза – обясненията на подс. К. от 23.10.2009г. На първо място те

са годни гласни доказателства, на второ място се подкрепят от останалите материали по делото.

По т.2.7. относно възраженията на подс. Ст. М. - че при разпита на 23.10.2009г. участващите защитници на подс. К. – адвокатите Д. и К. е следвало да бъдат отстранени съобразно чл.92 от НПК, тъй като били представлявали друг обвиняем, чиито интереси били противоречиви. На това възражение беше детайлно отговорено – при отговора на идентично възражения на касатора и подсъдим С. К.. Това възражение е изцяло неоснователно, като такова се отхвърля изцяло, със сигурност не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила.

На допълнителното възражение на втория защитник на подс. Ст.М., че нарушението било задълбочено и по време на съдебното разглеждане на делото, като адвокат К. представлявал подс.Г. К., адвокат Д. представлявала както подс. Ст. К., така и подс.К. при явно противоречие в интересите им следва да се отговори, че в нито един момент интересите на подс. Г. К. не са били компрометирани от процесуалната позиция на подс. Ст. К., дори и при оспорваните обяснения от 23.10.2009г. (в които подс. Ст. К. по категоричен начин изключва участието на подс.Г.К. и подс. Н.С. в отвличането и убийството). Освен че евентуално едно такова нарушение не касае подс. Ст. М. – противоречие по време на съдебното следствие, може да се заяви с положителност, че възражението е несъстоятелно.

По възраженията, депозираните в т.2.8 настоящият касационен състав ще отбележи, че беше даден отговор относно тези оплаквания при отговора на възраженията на касатора С. К. и относно обясненията на подс. Ст. П..

Вярно е, че са налице обяснения на двама подсъдими, но като цяло това гласно доказателство не се изключва като възможност за събиране на доказателства, разбира се, с уговорката по чл.116, ал.1 от НПК. Исканият смислен отговор от защитата за причините за даване на обясненията се съдържа в отговора защо се възприемат двете оспорвани обяснения (на подс. Ст. П., разбира се, не изцяло), което беше отговорено многократно. Причините да не се поддържат тези обяснения от самите подсъдими са (само)уличаващите ги факти и е въпрос на защитна преценка, но новите обяснения не могат да бъдат безусловно възприети, тъй като противоречат на другите установени факти по делото – показанията на св. Я. С., св. Й., св. М., св. Д. Д., св. Н. Д., св. Д. Д., на обективно намерените и установени веществени доказателства по делото, мястото на укриване на трупа на постр. С., самият труп, неговото местоположение и разположение/състояние, начина на причиняване на смъртта, хронологията на събитията, както и всички останали обстоятелства, които се представят в настоящето касационно изложение и доводи. По причина на логически изградените взаимовръзки между отделните факти и тяхната житейска обусловеност и правдоподобност следва да се отхвърлят алогичните твърдения, които се излагат в съдебното заседание, включително и на някои от свидетелите. Впрочем никой не може да упреква св. Ф. и св. Д. Д. (най-вече), че се въздържат да признаят за приготвяне за убийство, а по начало се придържат към ненаказуемото приготвяне за отвличане. Това не означава, че следва да се отричат изцяло или да се възприемат изцяло техните показания, напълно допустимо е да се възприемат техните разкази в тези части, които се подкрепят от спомената вече правна, а и житейска логика. А най-близо до събитията и най-неизкушени са разказите/свидетелстването и обясненията по време на досъдебното производство, те се покриват със споменатите критерии на

съответствие с останалите факти, на житейска правдоподобност и логическа обусловеност. Това е причината да бъдат възприети от инстанциите по същество, приобщени по надлежния процесуален ред и с основание им е дадена именно на тях вяра. Касационната инстанция заключава, че при оценката на тези доказателства, съответно доказателствени средства за установяването им, не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

По възраженията по т.2.9 и относно претенцията за нарушение на чл.305, ал.3 от НПК – твърдението за липса на мотиви и неясна и противоречива воля във връзка при анализа на гласните доказателства е неоснователно. Има изложени ясни и последователни мотиви, които са в съответствие с ценените и възприети доказателства по делото. Оценката на защитата е субективна и не държи сметка за реално представените по делото доказателства, анализът на инстанцията по същество не напуска полето на установените факти, като отново ще се повтори, че не е необходимо да се отговори на възражения, които са получили своя отговор чрез възприемането на определени факти за установени по делото. Обстоятелството, че невъзприемането на направените възражения противоречи на защитната теза не ги прави необсъдени (дори и по индиректен начин, това със сигурност е сторено) или обявени за неоснователни с несъответни на закона мотиви. Всъщност мотивите на съда трябва да се установяват на факти, а фактите по делото следва да се извлекат от годни доказателства, събрани с надлежни процесуални средства и способности. Процесуалната годност на доказателствата, въз основа на които са възприети фактите от инстанцията по същество и които обуславят основателност на обвинителната теза, според касационния състав, е безспорна, като многократно се посочи защо обясненията на подс. К. са основополагащи за достоверността на обвинението.

По възраженията в т.2.10., където отново защитата се позовава на касационните отменителни решения под № 71 и № 172 на ВКС за неизпълнени указания и допуснати нарушения, идентични с констатираните, касационният състав намира следното:

2.10.1 по конкретно депозираното оплакване, че липсва обсъждане на противоречие между отречените обяснения на подс. Ст. К. и подс. Ст. П., съдът е дал отговор по-горе. Не е задължително да се отговори на конкретно възражения, а отговорът се дава с конкретно възприетите факти. Така или иначе касационната инстанция е дала надлежно разяснение по този въпрос – при отговорите си по протеста и допълнението на държавния обвинител, както и на жалбите на частното обвинение и на подс. Ст. К..

По възраженията по т.2.10.2 касационният състав е дал надлежен отговор – защо е правилно доверяването на инстанциите по същество на отречените обяснения на подс. Ст. К. въпреки налични противоречия с показанията на анонимните свидетели, на св. Д. и на св. Ф..

По възраженията по т.2.10.2.1 – относно твърдяно negliжиране на две констатирани противоречия – относно размера на сумата, която е трябвало да се получи и кой от тримата К., Д. и Ф. е пътувал до град Бургас. Тези възражения не се основателни, тъй като това са обстоятелства (за пътуванията) извън предмета на доказване. Вече се отбеляза, че не е съществен размера на сумата, а е важно, че престъпленията са користо мотивирани, т.е. за извършването им е предложена парична сума, като не е от съществено значение какъв размер от дадената от подс. Ст. М. сума е достигнала до подс. Ст. П. и убития М. Х., каква част е останала при

св. Д. Д. и която той не бил върнал. След като това обстоятелство не е от съществено значение, допускането на нарушение при обсъждането – като се твърди от защитата използване предположение или липса на мотиви – т. 2.10.2.2, не може да бъде съществено.

По възражението в т. 2.10.2.3 на защитата – че не бил даден отговор на въпроса - след като подс. К., както и свидетелите Д. Д. и Ф. не са достоверни относно определени обстоятелства, дали това не се отразява като цяло на тяхната достоверност, вече бе даден пространен отговор. Двата свидетели нямат задължение да се самоуличават за приготвяне за извършване на тежко престъпление, отделни разлики могат да се дължат на изминалия период от време, но в крайна сметка достоверността на обясненията и показанията се преценява не само за всяко едно доказателствено средство поотделно, а следва да се оцени и в тяхната съвкупност, при който анализ надделява извода, че следва да се даде вяра на тези свидетели.

По възраженията по т.2.10.2.4, че неправилно били ценени противоречията като такива без значение и при извращаване на действителното им съдържание, като съдът приел, че относно съществените обстоятелства относно участието на подсъдимите в обясненията и показанията били непротиворечиви, а пък свидетелите Д. Д. и св. Ф. Ф. били заявили, че не познават и не знаят кой е поръчител и следователно не са споменавали подс. М. като такъв, касационният състав счита, че те (възраженията) са неоснователни. Във възприетите за установени по делото факти не се твърди, че св. Д. Д. е знаел кой е поръчителя. Решаващият съд е приел за установено само, че поръчката идва от град София, но не е приел да е посочено името на подс. Ст. М.. Тоест, тук не съществува разминаване между възприетите факти и гласните доказателства, въз основа на които се изгражда установената фактическа обстановка. За такъв поръчител подс. Ст. М. е посочен от подс. Ст. К. в известните вече обяснения. Нищо по делото – обяснения, свидетелски показания или кореспонденция, не дава основание да се допусне, а още повече да се приеме, че подс. С. К. по какъвто и да е повод да е съобщавал от кого е получил поръчка за отвличане и убийство. Това съвсем не означава, че има непълен или превратен анализ на доказателствата. Доказателствата по делото недвусмислено, в тяхната съвкупност, потвърждават обясненията на подс. Ст. К., че поръчката му е дадена не от друг, не от подс. Г. К., а от подс. Ст. М., като това беше изяснено многократно.

Оплакването по т. 2.10.2.5 е повтарящо се, търсеното противоречие не съществува. Показанията на свидетелите потвърждават обясненията на подс. К. в тези части, в които фактите са им известни и в това няма нищо необичайно. И наистина е достатъчно, в известните им части да потвърждават обясненията на подс. Ст. К., наистина в косвен аспект, без никога съдът да е имал претенцията тези свидетели пряко да са потвърждавали участието на подс. Ст. М. като подбудител на отвличането.

Вторият защитник изтъква и други налични противоречия според него – т.2.10.3;

В т. 2.10.3.1 се изтъкват съществени различия такива в обясненията на подс. К. и показанията на св. Д. за обстоятелствата относно уточнението за възлаганата поръчка при първата им среща – според свидетеля липсвало уточняване, подсъдимият твърдял, че има поръчка за убийство, което съобщил на свидетеля. Касационният състав не намира, че това различие е съществено, а и тези показания

установяват факти извън обвинението. Пак следва да се отбележи, че свидетелят не е длъжен да разкрие участието си в наказуемо деяние – приготвяне за убийство. Това обаче не означава, че неговите показания не са достоверни .

В т. 2.10.3.2 защитата посочва съществено различие за уговарянето на поръчката и при втората среща – подсъдимият заявил, че свидетелят се е съгласил с предложената сума от 30 000 евро за извършване на убийство, свидетелят от своя страна твърдял, че е получил предложение за извършване на отвлечане на мъж от град Бургас, носещ очила с рогови рамки, с възможност за съвместно участие и на подс. К.. По това възражение касационният състав повтаря горния отговор. Допълва, че в действителност няма никакво съмнение, че подс. Ст. К. е получил поръчка за отвлечане и убийство, какви точно са били уговорките между несъстоялия се извършител, св. Д. Д., и подс. Ст. К., как точно се е извършило убеждаването, което очевидно е било неуспешно, не е от съществено значение. Подс. Ст. К. е постигнал договорка за еднократно определена сума, за която е получил аванс, който предал на св. Д. Д. - така споделено пред св. Ф. Ф.. Всичко това, както вече се отбеляза, говори в подкрепа на единствения извод, че получената поръчка, тоест подбуждането от страна на подс. Ст. М. е за отвлечане и убийство.

По възраженията в т. 2.10.3.3 за налично противоречие в разказа и за трета среща между подс. К. и св. Д., като защитата твърди, че според обясненията подсъдимият К. предал 10 000 лева и пистолет със заглушител, впоследствие получил обратно само пистолета, а пък св. Д. пък посочвал получени пистолет „Колт“ и 2000 евро, като на въпрос на свидетеля дали бизнесменът ще се отвлеча или убива, подсъдимият уточнил, че пострадалият ще се отвлеча, касационният състав е дал вече отговор по-горе. Тези противоречия не могат да имат съществен характер, те визират нереализирано престъпление, ако се изключи приготвянето за убийство, за което няма обвинение, разбира се. Договорка за отвлечане има, тя е за постр. С., предадено е оръжие, само по себе си деяние по чл.339 от НК, ако е било годно, пари са предавани, те не са били върнати от св. Д. Д., тоест съвпаденията в двата разказа са по значимите обстоятелства и показанията на с. Д. Д. наистина потвърждават обясненията на подс. Ст. К. за намеренията пострадалият да бъде отвлечен и съответно убит

По възраженията в т. 2.10.3.4 на поставения акцент, че подс. К. в отречените си обяснения е възлагал поръчка за убийство, а св. Д. и Ф., както и анонимните свидетели по делото са твърдели само възлагане на поръчка за отвлечане, касационният състав отново повтаря дадения отговор, че това не е съществено разминаване, предвид наказуемостта на действията на свидетелите и липсата на задължение да се самоуличават.

По т. 2.10.3.5 и възражението на защитата за поредно противоречие - между твърдението на подс. К. в отречените обяснения, че ще предаде останалите пари на Д. едва след убийството и липсата на споменаване от Д. на подобна уговорка, както и отричане на всякакви разговори за убиване, вече беше отговорено неколkokратно. Свидетелят Д. има законно право да не потвърждава подобно обстоятелство, но не може да бъде пропуснато обстоятелството за пореден път, че действията на подс. Ст. К. са наказуеми, но няма оценка в наказателноправен аспект на действията на подс. Д. Д. и никога обвинителната власт не е приела, че той участва в изпълнителното деяние, като същото се отнася и за св. Ф. Ф.

По твърдението за противоречие в т. 2.10.3.6 - в обясненията си подс. Ст. К. заявил, че лица на име Ф. и И. са се отказали да извършат убийството, според св. Д. лица на име Д. и Б. са се били отказали и той това съобщил на подс. К., отново касационният съд ще повтори, че това не лишава от достоверност нито обясненията, нито показанията, ценени спрямо приноса им по предмета на доказване по делото. Твърдяното противоречие нито е основно, нито е съществено и не се отразява на посочената достоверност, като по тази причина не се дължи нарочен отговор.

Същото се отнася и за възражението по т. 2.10.7 за необсъждане от въззивната инстанция на противоречия между цитираните обяснения на подс. К. и показанията на св. Ф., като множеството противоречия между показанията и обясненията лишавали последните от достоверност. Важното обстоятелство е да се потвърждават фактите относно предмета на доказване, а това задължително условие е изпълнено по отношение показанията на св. Ф. Ф., противоречието по детайлите, особено ако се има предвид това, че св. Ф. не е пряк свидетел на договорките със св. Д. Д., както и с подс. Ст. П., не е съществено и от значение за доказване или опровергаване на обвинението. Поради несъществен характер на отделни разминавания в обясненията и свидетелстването не може да се приеме, че е допуснато нарушение, което ограничава правото на защита на подс. М. и опорочава съдебния акт.

По възраженията в т. 2.11. – че при приобщаването на показанията на почти всички свидетели съдилищата са били длъжни при наличие на противоречия да изложат съображения на кои показания се доверява и на кои не, касационният състав ще отбележи, че се дължи отговор само по съществените противоречия и тези които се отнася по предмета на доказване, а това условие въззивната инстанция е изпълнила.

По възраженията по т. 2.12. за признаването на подс. М. за виновен на база на обясненията на подс. К., при условията на така наречения „оговор“ вече бе даден отговор по жалбата на подс. Ст. К..

Допълнително се твърди, че след като се приема съществуването на доказателства, които подкрепят отречените обяснения на подс. К. относно участието на подс. М., било в противоречие с фактическите изводи, че извършителите, занимаващи се с организацията на отвличането и убийството, не знаели кой е поръчителят и това според защитата водело до вътрешно противоречие на мотивите на съда.

Възражението е логически неиздържано и страда от порока, в който се упреква въззивната инстанция. В нито един момент подс. К. не е споделял с когото и да било името на подс. М., в нито един момент не е имало съмнение, че тези две престъпления не са лична инициатива и воля на подс. К.. Извършителите не са подбудени пряко от подс. М. и държавното обвинение никога не е твърдяло такова обстоятелство, като е алогично да се допуска дори, че извършителите са имали знание за самоличността на подс. М. в който и да е момент. Това логически следва от възприетата и предложена от обвинителната власт на съдебните инстанции по същество фактическа обстановка за проверка.

По оплакването в т. 2.13. касационният състав не намери основание за приемане на ексцес, а отговор вече бе даден в т. 1.7, в отговор по жалбата на същия касационен жалбоподател. Такава внезапна и несъгласувана трансформация на умисъла при извършителите безусловно липсва.

По възраженията в т.2.14 от касационната жалба на втория защитник относно даването на доверие на показания на полицейски служители за извънпроцесуални изявления на подсъдимите - нарушение основно на константна касационна практика и най-вече на съда по правата на човека - делото Митев срещу България, жалба № 34779/2009г. следва да се отбележи, че касационният състав ги отхвърля напълно. Показанията на полицейските служители покриват действия на подс. Ст. П. към момент, в който той не е имал никакво процесуално качество в това производство, не е бил заподозрян, а дори му е дадена възможност да свидетелства, поради което този подсъдим е направил опит да прикрие собственото си участие. Липсват, както е по цитираното дело на съда по правата на човека, каквито и да било обстоятелства, предизвикващи и най-малко съмнение за принуда, дори напротив- подсъдимия, макар в крайна сметка да е оказал неопценима помощ при разследването, се е постарал да заблуди полицейските служители относно своята роля в двете престъпления, което му е донесло редица процесуални изгоди по другото наказателно производство, по което е бил задържан. Не съществуват никаква процесуална пречка полицейските служители да свидетелстват, не се нарушава забраната по чл.118 от НПК, както нееднократно се отбелязва, подсъдимият в този случай не се е ползвал от защитата на чл., чл.54,чл.55,чл.115 и чл.116 от НПК – както вече се посочи в т. 1.3 от жалбата на подс. М..

По оплакванията, изложени в съдебното заседание от защитата на този подсъдим:

По първото възражение е цитирано решението от касационното предходно разглеждане - „дали е налице мотивиране за отвлечане и за убийство, относно стойността, цената, която е трябвало да се плати, относно целите на отвлечането - дали да се убие или да бъде заведен при едни хора, на които пострадалия има да връща пари, противоречие относно изводите за поведението на всеки един от участниците във фактологията...“.

Касационният състав надлежно е обсъдил именно тези въпроси и констатира, че във възприетата фактическа обстановка е даден иманентен отговор на тези изисквания. Защитата очевидно широко се позовава на обясненията на подс. П., които освен, че прикриват собствената роля в извършване на престъплението, представляват преразказ на неслучили се и невъзприети от инстанциите по същество обстоятелства – за лицето „В.“, за лични действия на подс. Ст. К. за отвлечане и убийство, които не са възприети дори и от държавното обвинение. Съдът, за разлика от защитата, обаче не може да си позволи да игнорира цялостния съвкупен доказателствен материал, да се довери на обясненията на подс. П. изцяло и да се позовава на неговия обвинителен „оговор“. Но при всички случаи за тези обстоятелства не съществува противоречие, тъй като обясненията в тези части не са възприети поради тяхната недостоверност и както се отбелязва, дори не са включени в обстоятелствената част както на обвинителния акт, така и на самото обвинение.

Твърдението на защитата, че обясненията на подс. Ст. К. от досъдебното производство, които били отречени, не се подкрепяли от нито едно доказателствено средство не подкрепя тези обяснения, е невярно – вж. показания на св. Ф. Ф., и в този смисъл напълно голословно. Противоречията, ако и доколко ги има, вече бяха обсъдени, както и защо се налага извода за достоверността на обвинителната теза. При поредното идентично възражение за противоречие

относно получените суми, трябва категорично да се заяви, че бенефициент на получените пари от подс. М. е единствено и само подс. К.. И когато се твърди, че различието в посочваните суми от подсъдимите и свидетелите, в случая Д. Д., е съществено противоречие, се подменя основното обстоятелство, а и довод – че за отвлечането и убийството е платено. Това е същественото обстоятелство и то не може да бъде игнорирано от факта, че има разминаване относно получените суми. И да, платено е, затова престъпленията са извършени и това не се променя от факта на твърдените различия.

Твърдението, че отричането на „оговор“ е декларативно, не държи сметка за доказателствената съвкупност в цялост и изтъкнатите по-горе обстоятелства, касационният състав изложи достатъчно съображения защо счита, че престъплението е мотивирано извършено

Такива съображения се изложени и за повтарящите се в пледоарията възражения за участието на защитници при разпита на подс. Ст. К. на 23.10.2009г. при наличието на противоречиви интереси и в резултат на това при процесуална забрана. Твърдението обаче за противоречиви интереси на подс. К. с тези на подс. Г. К. съвсем очевидно не отговарят на обективната действителност, като така или иначе доводите на касационния състав в тази връзка вече бяха недвусмислено изложени. Разбираемо е, че защитните усилия са концентрирани за изключване на този разпит от доказателствената маса, тъй като той е в основата на обвинителната теза, но няма никакви разумни причини това искане да бъде удовлетворено.

В пледоарията отново защитата оспорва възприемането и в трите съдебни решения на това, че обясненията на подс. С. К. относно участието на С. М. били достоверни, тъй като се подкрепяли от показанията на св. Д. Д., св. Ф. Ф., двамата анонимни свидетели, както и от обясненията на подс. Ст. П.. Отново защитата утвърждава, че това не било вярно, но касационният състав счита, че това възражение се основава не на обективен прочит на събраните по делото доказателства, а е чисто субективно защитно усилие. Многократно се отбеляза, че разказите на свидетелите, които са приобщени по надлежния процесуален ред и са най-близко до събитията (впрочем законодателят именно по тази, а и други, свързани с оказването на извънпроцесуално влияние, причини е създад тези процесуални възможности) потвърждават по един категоричен начин основните обстоятелства в разказа на подс. Ст. К. от 23.10.2009г.

По довода в пледоарията на защитата за извращаване на действителното съдържание на цитираните отречени обяснения на подсъдимия К. по отношение на обвинението за отвлечане може да се отговори еднозначно, че възражението е вътрешно противоречиво. От една страна се възразява срещу извращаване на действителното съдържание на обясненията на подс. К., като се твърди, че той е съобщил за искането на подс. М. пострадалия да бъде убит, от друга, не се намирало това обяснение с другите доказателствени средства. Всъщност синхронът е налице – пострадалият е убит, след като е бил отвлечен, а е отвлечен, за да може тялото след убийството да бъде укрито и да не може да бъде намерено, което е щяло да се случи, ако подс. Ст.П. не беше посочил мястото на заравяне на трупа. Фактът на убийството е централната, отправната точка на всяко едно разсъждение във връзка с действията на участниците в този престъпен епизод. Вече се отбеляза, че св. Д. и св. Ф. нямат задължение да свидетелстват, че им е възложена поръчка за убийство и са предприели съставомерни действия за изпълнението ѝ. Те така или иначе не са обвинени по това наказателно производство и техните показания са

важни не относно това дали им дадена поръчка за убийство или само за отвлечане, а относно това дали подс. К. им е възлагал престъпна дейност по отношение на пострадалия и дали обясненията му са изолирано доказателствено средство или не. Отделно св. Ф. подкрепя по неоченим начин обвинителната теза с разказа си за поведението на подс. К. в деня на убийството, проведените разговори на подс. К. с извършителя Ст. П. и със самия св. Ф..

Също така се посочи, че парите за поръчката са били предварително определени и тя е била за убийство, за което подс. К. се е „оплакал“ на св. Ф., че не може да си възстанови дадения аванс на подс. Д.. Всеки един детайл подкрепя обвинителната теза, а и не може да бъде извършено убийството по искания начин – с укриване на тялото, без пострадалия да бъде отвлечен, и няма нищо нелогично и в противоречие с материалния закон да е налице подбуждане и към отвлечане, което хронологически предшества убийството, но е тясно свързано с него като необходимата предпоставка.

Правилно съдилищата са приели в такъв случай, че подс. Ст. М. подбудил към отвлечане, тъй като това е необходимо условие за изпълнение на поръчката за убийство по искания начин.

Касационният състав не приема за съществени твърдените несъответствия между обясненията на подс. Ст. К. и показанията на св. Д. Д., като последният не потвърждавал в детайли отречените обяснения. Достатъчно е да има съвпадение относно предмета на доказване, а това в настоящия казус е налице.

Основният въпрос е дали изтъкваните от защитата различия са съществени или не. Касационният състав счита, че това не са съществени различия, доколкото не са относими към предмета на доказване. Отделно не е от значение колко срещи имало, какво точно са се уточнили подс. К. и св. Д. Д., кога е започнало следенето на пострадалия и уточняване на навиците му, важните обстоятелства са, колкото и относително е да е това, след като св. Д. Д. не е обвинен за отвлечане и убийство, че е имало срещи, уточнено е кой ще бъде бъдещата жертва на престъпление, дадени са авансови пари, дадено е оръжие, а дали е върнато и кога, не би могло да има отрицателно значение, ако има несъвпадение.

Несъстоятелно е оплакването, че твърдяното предположение от съдилищата за причината за различията в сумите при подс. К. и в. Д. - че тези различия се дължали на обстоятелството, че всеки искал да спести нещо за себе си, говори за пристрастие към обвинителната теза. Защитата обявява, че съдът поради това решил да подмине всички противоречия по тази тема, като ги обяви или за несъществени, или даде свое обяснение, което не намирало опора в доказателствения материал. Определянето на оплакването като несъстоятелно се основава на отговора на въпроса – кое е важното обстоятелство, това че е предложена и приета сума пари за престъпление, или това какъв е точно размерът на паричните средства. Самият свидетел Д. не е отречъл, че е взел пари, че не ги е върнал и поради това не е поискал повече да се среща с подс. К., за да не стане въпрос за връщането им. Обясненията на подс. К. в тази част следователно се потвърждават в пълна мяра, а изискванията на защитата за „точно счетоводство“ са житейски и правно неоправдани.

В същия аспект касационният състав се произнася и по останалите оплаквания за несъвпадения в разказите на подс. К. и двамата цитирани свидетели относно проследяването на пострадалия, за отвлечане на пострадалия до село Горица във Варненска област според св. Д., различия във времето, когато са се

водили разговорите за поръчката от подс. К. към св. Д.. Различията са несъществени, те не се отнасят пряко до предмета на доказване – отвлечането и убийството на пострадалия С. С. от подс. Ст. П. и М. Х.. Тези доказателства са важни за установяване верността на обясненията на подс. Ст. К. и разпитите на тези свидетели я установяват в необходимата и достатъчна степен.

Оплакванията на защитата целят натрупване на несъвпадения в количествено отношение, но те не водят до исканите защитни изводи – така защитата твърди, че важното обстоятелство било, че според подс. Ст. К. той е водил разговори със св. Д. до есента на 2008г., а пък според последния отказът да изпълнят поръчката е дошъл през пролетта на 2009г., според защитата няколко дни преди убийството. Очевидно защитата има проблем с хронологията и датировката на събитията, но не това прави нейната претенция неоснователна. Не може да се направи никакъв извод за невинност на подс. Ст. К., а оттам и на подс. М. и подс. Ст. П. от това, до кой момент са водени подбудителските разговори от подс. К., при несъмнената възможност да са водени паралелни разговори. Не бива да се забравя, че на св. Д. е платена авансова сума, която е била предназначена за извършителите на престъплението и с която подс. Ст. К. вече не е разполагал – при несвършена поръчка на подс. М.. Очевидно е желанието на подс. К. да изпълни поръчката на като цяло финансовия си благодетел, и то в рамките на предоставената му сума.

Защитата на подс. М. настоява, че не може от 3 изречения в едни отречени обяснения на един обвиняем, дадени в присъствието на защитници, които не можели да бъдат защитници, да бъде обоснована осъдителна присъда с декларативно изречение - „тези обяснения се подкрепят от показанията на Д., Ф. и анонимните свидетели“, след като според защитата те не се подкрепяли в нито едно изречение извън познанството им, извън срещата, извън това, че е имало разговори да се направи нещо спрямо пострадалия и че стореното било напълно различно от уговарянето, при това сторено с различни мотиви, за различни пари и без да се знаело от кого е поръчката, тъй като подс. Ст. К. не е казал за поръчителите на никого, а само е споменал, че това „са едни хора от София, които не познава и общува с тях само по телефона“. Касационният състав даде дотук пространен отговор защо не е било необходимо, а оттам и невъзможно преките извършители да знаят кой е поръчителят на убийството, нещото, което трябвало да се направи срещу пострадалия е твърде конкретно и с твърде конкретен резултат, мотивите наистина са различни – едни на поръчителя, други, с изцяло користен характер на извършителите, но това не дава никакво преимущество на защитната теза. Извършено е това, за което са дадени отначало парите от подс. М. и никакво съмнение не може да има относно крайната цел на отвлечането – убийството на пострадалия, въпреки недоволството на защитата.

Поради тези причини касационният състав напълно отхвърли тезата на защитата, че обвинението за отвлечане и за убийство не е доказано по несъмнен начин.

По оспорването в съдебно заседание на дадените от подс. Ст. П. обяснения от 01.07.2011 година, в които контролираният съд приемал, че подкрепят обясненията на подс. К., се изложиха достатъчно на брой доводи от касационния състав за приемане на тезата на съдилищата по същество за корелация между обясненията на подс. К. и подс. П.. В изложените дотук съображения по протеста на прокурора и на жалбата на подс. Ст. К. беше даден пространен отговор на

възраженията за твърденията на подс. Ст. П. за въображаемото лице „В.“ и значението на срещата в град Обзор.

По изтъкваната в пледоарията липса на мотив също е даден пространен отговор защо наличните доказателства съдържат достатъчно основания да се приеме, че е изградена лична неприязън към пострадалия от подс. М., оказала се достатъчна за постигане на този плачевен резултат – отвличането и убийството.

Липсата на данни за физическа принуда не е достатъчна за защитата, като тя настоява на следващо място да бъде обезценени показанията на свидетелите Д. Д. и Ф., както и обясненията на подс. Ст. К., тъй като полицейското насилие в България не се разследвало, а това се установявало от постоянната практика на съда по правата на човека. Касационният състав не се основава на генерализирани изводи, а на конкретни факти по делото. Полицейската техника по разследването в това производство със сигурност не включва съставомерна принуда в двете и форми. Априорните твърдения за полицейско насилие без обективни реалии не могат да бъдат споделени, те също така не могат да установят и обяснят удивителното съвпадение в обясненията на подс. Ст. К. и на св. Ф. относно вечерта на отвличането и убийството, което може да се дължи само на действително преживени обстоятелства.

Твърденията за полицейска принуда всъщност включват такава при задържане, но не и при провеждането на разпити впоследствие. Въззивната инстанция детайлно е изследвала аналогичните възражения и е дала систематичен и логичен отговор защо отхвърля претенцията за допуснати процесуални нарушения по повод провеждането на тези следствени действия. Провела е разпит на св. Д. и с основание е заключила, че разликата във свидетелстването не се дължи на полицейска принуда, самото свидетелстване е извършено пред съдия, като отричането на това обстоятелство от свидетеля (разпит в присъствието на съдия) не прави изявленията му достоверни. Прави впечатление, че последващите му изявления за начина на свидетелстване и състоянието, в което се намирал, са драстично противоречащи на неговия детайлен и последователен разказ пред съдията от съответния първоинстанционен съд.

Въззивната инстанция е дала напълно споделим отговор относно претендираните процесуални нарушения при провеждане на оспорваните разпити, поради което не е необходимо да се повтарят, включително и за възражението за нарушаване на принципа на справедливия процес с кредитиране на доказателствени средства - разпити на свидетели, в чиито разпит защитата не е участвала, предвид изискването за гарантиране на равенство на страните. Нормата на чл. 224 от НПК не предвижда задължение на водещия разследването да уведомява защитниците за евентуално тяхно участие при разпита на полицейските служители, а освен всичко останало, тези свидетели са неотклонни при депозиране на свидетелските си показания, включително по време на съдебното следствие, когато е било възможно за всички защитници да проверят техните свидетелствания, съответно показанията им. Не се ограничават никакви права на защитата в този случай, Възпроизвеждането на показания на тези свидетели от досъдебното производство поради паметови затруднения е равнозначно на упражняване на правата им по чл.122, ал.1 от НПК.

Защитата оспорва доводите на съда, че отречените обяснения на подс. С. К. се потвърждавали от показанията на полицейските служители и свидетели по

делото В. Ц., Р. Д. и З. К., но това възражение не може да бъде споделено. Показанията на тези свидетели са във връзка с разказа на подс. Ст. П., който, както вече се посочи, не е имал процесуалното качество на обвиняем по това време. Впоследствие, в качеството си на обвиняем, подс. Ст. П. практически е повторил разказа си, като обясненията му частично се припокриват с тези на подс. Ст. К., както вече бе разяснено по-горе в изложението. Показанията им по начало имат второстепенно значение, тъй като представляват преразказ на съобщеното им подс. Ст. П., тогава задържан по друго наказателно производство. Няма процесуална забрана за възприемането на тези показания, които имат при това вторичен характер и установяващи най-вече лични впечатления от показването на подс. Ст. П. мястото на заравяне на трупа на постр. С. С. и което всъщност представлява най-ценното им съдържание. Същественото е, че изводите на съда за достоверност на отречените обяснения на подс. Ст. К. и на подс. Ст. П. не почиват единствено и изцяло на показанията на полицейските служители.

Посочването и цитиране на касационна практика не противоречи на възприетата им достоверност от съдилищата поради тяхна последователност и непротиворечиво описване на възприетото от тях, като то съответствало и на дадените впоследствие обяснения. С тези показания не се цели заобикаляне на закона, тъй като са събрани първичните доказателства, ако и доколко може да се довери съда на тях – конкретно се имат предвид обясненията на подс. Ст. П. и тяхното частично възприемане. Иначе няма съмнение, че тези полицейски служители при изпълнение на служебните си задължения съвсем сигурно са заинтересовани от развитието на процеса. Това обаче не ги прави априори необективни, а в случая тяхната добросъвестност не се поставя под съмнение.

На последно място защитата възражава срещу аналитичната дейност на съдилищата по същество, позовавайки се на оправдаването на подсъдимите Н. С. и Г. К., като настоява за идентична интерпретация. Заявява, че доказателствата се обсъждали по отношение и на тях двамата, поради наличието на съществуващи връзки и обвързаност, но доказателствените източници били винаги едни и същи, това означавало, че след като не се дава вяра по отношение на другите двама подсъдими, нямало основание да им се доверява по отношение и на третия подсъдими – Ст. М., след като единственото доказателствено средство било изолирано и отречено.

Касационната инстанция в настоящия и състав не може да се съгласи с този напълно произволен извод. Вече бяха обсъдени подобни възражения по повод протеста на прокурора, а и по отношение жалбата на подс. Ст. К.. За тези двама подсъдими има преразказ на чужди впечатления в обясненията на подс. Ст. П., който не познава двама подсъдими и никога, дори според неговите обяснения, не е имал контакт с тях. Доказателствените източници са различни, в противовес на твърденията на защитата, и напълно обосновано и основателно е възприето участието на подс. Ст. М. като подбудител при осъществяването на двете престъпления, за разлика от подс. Г. К. и подс. Н. С..

Д). По касационните оплаквания на подс. С. С. П. и неговите защитници;

По претендираните процесуални нарушения вече беше даден обстоен отговор, като оплакванията в тази жалба напълно се припокриват с направените възражения и по същество им е отговорено

Конкретно по възраженията в I.1 може да се отговори, че на оплакването, че е приета фактическа обстановка, за която няма събрани по делото доказателства, по същество вече е отговорено и то се явява неоснователно.

По възражението в т. 1.1, за това че в мотивите си на стр.14 на въззивната инстанция се описвали отношенията между подс. Ст. П., подс. Ст. К. и М. Х., без да има събрани доказателства, от които могат да се направят такива заключения, следва да се отговори, че не са описани отношения между тримата, а между подс. Ст. К. и подс. Ст. П., каквито в действителност има и са посочени доказателствата в тази връзка, включително показанията на св. Ф., но и самите обяснения на подс. Ст. П. – от една страна. От друга страна са описани отношения между подс. Ст. П. и М. Х., каквито се описват в обясненията на дееца, на св. Х., но и на св. Н. Д.. Възприетата процесуална техника за описване на фактическата обстановка може да не е перфектната, предвид наличието на косвени доказателства за отношенията между подс. Ст. П. и М. Х., но няма никакво съмнение, че тези доказателствата от косвен характер сочат на същите изводи.

По възраженията в т. 1.2 относно получените пари авансово съдът от въззивната инстанция е дал подробен отговор, включително за закупуването на автомобил от М. Х., при обсъждане на противоречията в показанията на св. Х., който напълно се споделя от касационния състав. Няма никакво значение дали подс. Ст. П. е получил авансово пари, получил е със сигурност такива след изпълнение на поръчката, т.е. извършване на убийството – така подс. Ст. К. и св. Ф.. Но във всички случаи има резултат – извършеното престъпление по чл.116 от НК по користни подбуди, като и отвличането е по същите подбуди.

Твърдението, че не било не било изяснено и нямало събрани доказателства дали въобще са приемали за изпълнение поръчка извършителите, дали са получавали пари и колко е напълно несъстоятелно, особено при видимия резултат.

По възраженията в т.1.3 до 1.4 може да се отговори, като се повтори отново, че доказателствената основа се съдържа в обясненията на подс. Ст. К., толкова настоятелно оспорвани от защитата, но с основание възприети от съдилищата по същество. Без да се повтаря защо те се подкрепят от останалите възприети за установени доказателства по делото, но те ведно с показанията на св. Ф. и св. Н. Д. дават достатъчен отговор на поставените от защитата въпроси кой и по какъв начин е извършил отвличането, транспортирането на пострадалия, кой и по какъв начин е извършил убийството на пострадалия, като в тази връзка имат и значение обясненията на подс. Ст. П., който по същество е описал своето участие, макар това да е изводимо по косвен път.

Няма съмнение, че полицейските служители не са имали съмнение в подс. Ст. П. относно неговото участие в престъпленията, но това обстоятелство е било валидно до един момент, включително и за разследването, когато са започнали да се събират останалите доказателства и да се съпоставят. Тогава ролята на подс. Ст. П. като основен извършител, който е намерил подс. М. Х., когото е и убил, за да прикрие своето участие и за да не бъде издаден, става напълно ясна.

Оплакването, че съдът не сочел никаква конкретика, не бил обсъдил в детайли показанията на съответните свидетели и обвиняеми е напълно голословно, въззивната инстанция е провела всеобхватен анализ и съпоставка на целия доказателствен материал.

Игнорирането на доказателствата, които са събрани в резултат на проверката тези от досъдебното производство, е сторено с основание, като са изложени

съображения за това, поради което оплакването за действия в противоречие с чл.7 от НПК е неоснователно. По време на досъдебното производство са спазени процесуалните изисквания, действията с обвиняемите са извършени в присъствието на защитници, участието на тези защитници е било съобразено със закона, въпреки обратните и отхвърлени по-горе твърдения, нито едно доказателство от досъдебното производство не е възприето безкритично – както се твърди в т.1.5.2.

Защитата се позовава идентично на предходния касатор на доклад за изтезанията – в т.1.5.3, от 2017г. на комитет към ООН, макар да няма конкретно оплакване за подобно отношение към подс. Ст. П.. Този подсъдим е получил всичко друго - процесуални изгоди, свидетелстване, включително и като анонимен такъв, но не и подлагане на полицейска принуда за изтръгване на признание. Позоваване на подобни доклади в такъв случай е напълно безпредметно, а твърдението, че приобщаването на доказателства от досъдебното производство следвало да бъде по-скоро изключение, тъй като обратното обезсмисляло съдебната фаза на процеса, е пожелателно и лишено от съдържателен смисъл. Всяко едно доказателство е от значение за процеса, първоначалното разследване не може да се замени от нито една друга фаза на процеса, определени доказателства могат да се установяват и закрепват само в досъдебното производство. То единствено служи за основа за повдигане на обвинение, без него няма съдебна фаза, а централното място на последната в процеса означава събиране, но и проверка на доказателствата в цялото наказателно производство. Да се очаква, че десет и повече години след извършване на престъплението ще се съберат гласни доказателства, които да надделяват в паметово отношение над тези от досъдебното, е напълно нереалистично.

Възраженията в т. 1.5.4 по възприемането на показанията на Н. Д. и св. Х. от досъдебното производство, тъй като тези двама свидетели подробно били обяснили пред съда на какво се дължат противоречията и начинът на провеждане на разпити от полицейските служители, не могат да бъдат приети за основателни. Въззивната инстанция е дала подробен отговор, проверила е възраженията на св. Х. чрез съпоставка с показанията на близките на М. Х. и е установила, че именно първоначалните и показания отговарят на обективната действителност. По отношение на показанията на св. Н. Д. не следва да се забравя, че той свидетелства за убийство, за което подс. Ст. П. е осъден с влязла в сила присъда. Оспорването на показанията от досъдебното производство на св. Н. Д. не държи сметка за това и е напълно несъстоятелно.

По възраженията в т.1.5.5 може да се отговори, че защитата се раздвоява, но така или иначе оспорва значението и качеството на свидетелстването на полицейските служители Р. Д., З. К. и В. Ц. (стр.20, 21 от мотивите на атакувания съдебен акт).

Няма никакво процесуално значение възражението, че нито един от тях, в нито един момент не е свидетелствал, че подс. П. има някакво участие в престъпленията, за които е обвинен. Това не е във вреда, не е и във полза на подс. Ст. П., тъй като неговите обяснения се преценяват не само въз основа на подозренията на полицейските служители, а въз основа на цялостния събран доказателствен материал. Наказателният процес не се интересува от методите и средствата, по които се извършва оперативната дейност, стига те да не включват противозаконни действия, а такива не се установяват. Срещата със задържания подс. Ст. П. е извършена в рамките на друго наказателно производство, поради

което това възражение не е относимо в този процес. Също така не е от съществено значение за процеса защо не било изяснено причината, поради която тези полицейски служители са решили да водят беседа именно с този подсъдим. Дори това да е била оперативна информация, не се променя същината и обективността на разследването впоследствие.

Позоваването на цитираното дело - ЕСПЧ в казуса Митев срещу България, жалба № 34779/09г., решение от 08.03.2018г., също не е относимо към настоящия казус. Сътрудничеството с полицейските служители е плод на доброволен личен избор на подс. Ст. П., който е целял да получи процесуални изгоди от това. И ги е получил, което му е позволило да напусне страната и да се опита да се укрие. Никаква полицейска принуда не е налице, каквато се установява в цитираното дело на съда по правата на човека, пито пък показанията на свидетелите заместват направени самопризнания, каквито в действителност подс. П. не е правил - възражения по т. 1.6. Все по тези възражения бе даден отговор защо се възприемат за достоверни част от обясненията на подс. П. от досъдебното производство – отговор по възраженията на протеста и на жалбата на подс. Ст. К.. Никакво правно значение нямат в настоящето наказателно производство взетите доброволно от подс. Ст. П. решения по друго наказателно производство с цел получаване на процесуални изгоди, които и са получени - възражения в т.1.6.2., т.1.6.3 . Не присъствието на защитник и наблюдаващ прокурор прави достоверни, в някаква част, разбира се, обясненията на дееца – възражения в т. 1.6.1., а дължимата съпоставка с цялата доказателствена съвкупност, какъвто отговор вече е даден.

По възражението в т. 1.6.4. касационният състав намира, че то също не е основателно. Отричането в съдебно заседание от дадени обяснения или показания не може да бъде самостоятелен аргумент за липса на достоверност на събрани по време на досъдебното производство доказателства, нужен е цялостен преглед, анализ и съпоставка на доказателствения материал за възприемането на такъв довод. Такъв е направен и той опровергава тезата на защитата.

По възражението в т. 1.6.5 вече бе даден отговор, предложената от подсъдимия версия противоречи на елементарната логика, тя е напълно неправдоподобна и с основание е пренебрегната.

Допускането на защитата за възможна истинност на тезата, че подсъдимият е знаел къде е мястото на заравяне на трупа, всъщност е вярно. И разбира се, това посочване е съпоставено с останалите доказателства по делото, основно с обясненията на подс. Ст. К. от досъдебното производство и показанията на св. Ф. Ф., за да се направи категоричния извод, че именно подс. П. е един от извършителите на двете престъпления.

По възражението в т. 1.6.6, че според този защитник нямало основание да се приеме, че е налице общност на умисъла в действията на подс. П. и М. Х. (стр.35 от мотивите), тъй като по делото не били събрани годни доказателства кой е извършителят, кой е съучастник, кои са тези лица, касационният състав ще отбележи, че вече е даден отговор за участието на подсъдимия, за получената сума от подс. Ст. К., която включва именно убийство, за показанията на св. Ф. относно получения доклад от подс. П. за изпълнената поръчка, за показанията на св. Н. Д., за убийството на съучастника М. Х., като основният извод от доказателствената съвкупност и логическия ѝ анализ е, че е налична общност на умисъла на подс. П. и М. Х. за убийството на пострадалия със съответното разпределение на ролите.

По възражението по т. I.7 и искането за изключване от доказателствената съвкупност ВДС от проведен разговор с подс. П. на 08.10.2009г., когато е открит трупа на пострадалия, следва да се отговори, че той не допринася по съществен начин за горните изводи и не се цени от касационния състав. Действително намирането на трупа не е свързано с провеждане на следствен експеримент, тъй като очевидно е липсвала сигурност дали ще бъде намерено нещо, свързано с наказателното производство, но вече се отбеляза, че фактическите действия са установени от показанията на полицейските служители, които не са производни, а в тази част установява лични впечатления.

Възраженията на подс. П., депозирани лично, касационният състав ги намери за неоснователни, тъй като се отнасят за действия, които не могат да се отразят на процесуалната годност на оспорваните доказателствени средства. Всъщност косвено подс. П. признава, че няма оказана полицейска принуда с цел самопризнание, тъй като твърдените от него действия на полицейските служители очевидно нямат такъв характер и такава цел (а и в действителност наистина няма постигнати такива).

В заключение касационният състав намери, че не са допуснати твърдените съществени нарушения на процесуалните правила в процеса като цяло и по отношение на когото и да било от подсъдимите.

Направените изводи за виновността на осъдените подсъдими и обратното – за невиновността на оправданите, са съобразени с доказателствата по делото и в този смисъл не са допуснати претендираните нарушения на материалния закон.

Доказателствената съвкупност потвърждава в преобладаващата си част обстоятелствената част на обвинението, разбира се, с изключение участието на подс. Г. К. и подс. Н. С.. Установено е по несъмнен начин подбуждането от подс. Ст. М. чрез посредническото подбуждателство и подпомагане на подс. Ст. К. на преките извършители, подс. Ст. П. и М. Х. да извършат отвличането на пострадалия С. С. и непосредствено последвалото негово убийство.

Двете деяния са последователно свързани, като отвличането е било подчинено на целта пострадалия да бъде убит, а за удовлетворяване на користните подбуди паричното възнаграждение на извършителите е било осигурено предварително от подс. Ст. М.. Правната квалификация на деянието е съобразена именно с тази последователност. Възражението, че действията по отвличане покривали такива по чл.20, ал. 4 от НК по отношение на убийството, не държи сметка, че двамата – подс. С. П. и убитият впоследствие М. Х., са съизвършители и не извършват никакви самостоятелни действия (които да не се поглъщат от извършителството) по смисъла на чл. 20, ал. 4 от НК. Ако отвличането беше извършено от други лица, с цел пострадалия да бъде предаден на убийците, би могло да се обсъжда наличието на идеална съвкупност, но казусът не е такъв.

Претенциите за по-тежка или за по-лека наказуемост не могат да бъдат удовлетворени, изминалият дълъг период на наказателното преследване безспорно трябва да бъде отчитан, но в случая има двойко значение. Наложеният наказателен акт за извършените престъпления са поначало снизходителни, предвид тежестта на извършеното и неговите общественоопасни последици, както и личността на подс. Ст. К. и подс. Ст. П. предвид техния негативен юридически статус, а за подс. Ст. М. качеството му на държавен служител и уронващ престижа на държавната служба като цяло – като напълно се споделят доводите на прокурора в касационния

протест, но именно проявената снизходителност съвпада с необходимостта от това да бъде отчетен неразумно дългия срок на наказателното преследване.

В интерес на истината следва да бъде отбелязано обстоятелството, че е налично самопризнание на подс. К., което съществено е допринесло за разкриване на обективната истина по делото. Според касационният състав това самопризнание само по себе си е важно смекчаващо отговорността обстоятелство, което не може да бъде пренебрегвано, независимо от последващото отричане на самопризнанието. В крайна сметка именно това самопризнание лежи в основата на разкриване на убийството и следва да бъде съответно ценено. Ако то бъде отхвърлено, което касационният състав не прави, то тогава подс. Ст. К. не би следвало да се ползва от това смекчаващо отговорността обстоятелство и би следвало да получи значително по-тежко престъпление – такова, каквото се иска от държавното обвинение.

Затова в крайна сметка касационният състав намери, че наложените наказания в размера си удовлетворяват в пълна мяра изискванията за съразмерност и съответност и се явяват справедливи.

Гражданските иски са уважени по справедливост и не се претендира тяхното увеличаване, ищците искат само солидарното осъждане на оправданите подсъдими, което искане, както беше изяснено по-горе по искане за наказателното им осъждане, не може да бъде удовлетворено. Няма основание за намаляване на претенцията, тя е определена по справедливост, в съответствие с съдебната практика и напълно отчита болките и страданията, претърпени от загубата на убития пострадала. Дългия период, изминал от извършването на деликта, се компенсира от законната лихва, която се дължи.

По тези причини касационната инстанция намери, че не е възможно да удовлетвори касационните претенции и че атакуваната въззивна присъда следва да бъде изцяло потвърдена.

С оглед на това и на основание чл.354, ал.1, т.1 и ал.5 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ в сила второинстанционната присъда № 5 от 11.04.2022 г. на Апелативен съд - Велико Търново по ВНОХД № 20214000600175/2021 г. по описа на Апелативен съд - Велико Търново.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове:

1.

2.